IUBIREA CADE

DIN CER

J. J. Rossanno

POVEȘTI DE DRAGOSTE DIN ALTHEA

VOLUMUL 1

București, 2022

IUBIREA CADE

DIN CER

J. J. Rossanno

POVEȘTI DE DRAGOSTE DIN ALTHEA
VOLUMUL 1

București, 2022

© 2022 J.J. Rossanno
Coperta: germancreative

ISBN 978-973-0-35912-1

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autorului, sau sunt folosite într-o manieră fictivă. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, sau cu evenimente reale este pur întâmplătoare.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nicio formă sau prin orice mijloace electronice sau mecanice, inclusiv sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, fără permisiunea scrisă a autorului, cu excepția utilizării de citate scurte într-o recenzie de carte.

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Epilog

Capitolul 1

Lumina dimineții se strecura veselă printre frunzișul verde iar Sparks alerga la fel de vesel pe cărarea din pădure. Annabeth se bucura de o nouă zi de vară în izolarea auto impusă în această perioadă a vieții ei. Acum erau doar ea și câinele Sparks. Poate nu era original, dar acest labrador fusese numit după formația preferată a lui Meryl. Cea mai celebră formație necunoscută din America, după cum i se mai spunea.

– Hei, Sparks, ia-o mai încet că nu ne grăbim nicăieri! a strigat ea spre câinele care era deja la vreo cincizeci de metri distanță în josul cărării.

O pasăre a zburat dintre tufișurile din dreapta cărării, speriind-o de moarte pe Annabeth. Probabil că Sparks tulburase liniștea cuibului său. Asta nu ar fi trebuit să o înspăimânte prea mult pe Annabeth dar era așa de nervoasă pentru că i se părea că la fiecare pas ar putea întâlni pe cei care vor să o omoare. De o săptămână de când venise la cabana din munți a lui Meryl, Annabeth încercase să uite de trauma care i-a dat viața peste cap.

Până de curând fusese o contabilă liniștită care ieșise dintr-o relație toxică și locuia într-un apartament micuț dintr-o clădire veche dar frumos întreținută, cu Jenna. Aceasta era o veche prietenă a ei care părea că pusese mâna pe un bărbat de vis. Hunter era patronul firmei la care cele două lucrau și părea într-adevăr de vis: patron al unei firme mici dar de succes în domeniul financiar, treizeci și ceva de ani, arătos… deși lui Annabeth mereu i s-a părut că tipul e cam alunecos.

I-a spus Jennei să fie atentă căci ceva nu i se pare în regulă cu tipul ăsta. Dar desigur că ea nu avea să o asculte. Doar o scotea în fiecare seara la restaurante fine sau mergeau în cluburi exclusiviste. Jennei îi plăcea să se distreze.

Doar o dată ești tânăr, nu-i așa? zicea ea. Ce putea să mai zică Annabeth?

A avut confirmarea caracterului dubios al lui Hunter într-o zi când a deschis un email care ajunsese din greșeală la ea. Era un ordin bancar pentru două milioane de dolari pentru o achiziție imobiliară în golf dincolo de Harbor Island. Nu știa că Hunter se

ocupa și de afaceri imobiliare. Emailul era trimis de Jenna către o agenție din zona de vest a orașului. Probabil că din greșeală o pusese și pe ea în CC. Când a întrebat-o despre asta pe Jenna, aceasta a părut cumva jenată de subiect, spunând că Hunter caută un teren pentru o casă numai a lor.

Caracterul neîncrezător al Annei a împins-o, într-o zi când Jenna era plecată în oraș cu un comision pentru Hunter, să se uite în computerul acesteia. Îi știa parola de ceva vreme și cum Jenna nu o schimbase, aproape că a considerat asta ca o invitație. De a scormoni chestii care nu trebuiau aflate.

Dar asta avea să afle mai apoi. S-a dovedit că sume destul de mari erau tranzacționate de Jenna. Mirosea a spălare de bani de la o poștă. Pentru cine oare spăla banii Hunter ajutat de Jenna? Căci nu avea nicio îndoială că Jenna făcea treburile murdare ale iubitului ei.

În acea seară nefastă, când erau amândouă în apartamentul lor, a confruntat-o pe Jenna.

– Anna, uită de chestia asta, spre binele tău! a spus Jenna cu o voce sumbră. Clienții lui Hunter sunt niște mexicani al naibii de periculoși. Dacă se află că știi despre asta, viața ta nu mai valorează nici cât o ceapă degerată.

– Dumnezeule, Jenna! De ce te-ai băgat în chestia asta? Niciun bărbat nu merită să te pui într-un asemenea pericol.

– Dar îl iubesc, nu înțelegi? Și apoi Hunter nu ar permite să pățesc ceva. Oricum, mi-am luat niște măsuri de siguranță, că doar nu sunt proastă. Acum, uită, te rog, de asta.

I-a promis că așa va face, deși în sinea ei și-a propus ca a doua zi să își dea demisia. Și avea să își caute și altă locuință. Jenna era o fată de treabă, dar prea nechibzuită pentru gustul ei.

S-a îndreptat spre frigider să își facă un sandwich. Era o regulă a ei să nu mănânce mâncare gătită seara. Avea pâinea ei de secară preferată, șunca și brânza cheddar. Evaluând conținutul frigierului, i-a sărit imediat ceva în ochi.

– Ce naiba, Jenna! Iar nu mai avem lapte de migdale! Părcă era rândul tău să iei.

– Ah, fir-ar să fie! a exclamat cea admonestată. Am uitat. Dar iau mâine sigur. Iartă-mă, Anna!

– Dar cum mai mănânc mâine cerealele înainte de a pleca la job?

Putea părea o chestie copilărească această ieșire a Annei. Dar nu era chiar așa. De când se știa, Annabeth fusese o fire anxioasă iar

această acumulare de anxietate s-a tradus mai apoi într-o afecțiune numită Sindromul colonului iritabil (IBS) care făcea uneori ravagii în abdomenul ei. Trebuia să țină o dietă strictă pentru a avea o viață cât de cât normală. De aceea era atât de atentă la conținutul micului ei dejun. Cereale cu lapte dietetic era ceea ce recomandase doctorul pentru mesele din fiecare dimineață și ea urma cu religiozitate această directivă.

– Lasă că mă duc la market-ul din colțul străzii! a zis Annabeth încercând să nu pară prea supărată pe Jenna. Și-a luat jacheta albastră de jeans și ieșit din apartament. A coborât pe scări căci locuiau la etajul al treilea în acea clădire veche cu patru niveluri. A ieșit pe ușa ce da în curtea interioară pentru a ajunge mai ușor la magazinul lui Han Kim, coreeanul ce avea program non-stop la colțul străzii. Pe când traversa curtea interioară un zgomot teribil a răsunat în noapte. Annabeth a simți cum pământul tremură sub picioarele ei și un suflu a aruncat-o cât colo pe pavajul curții. A simțit că aerul îi este smuls din piept și în același timp s-a lovit cu fruntea de pavaj. Întunericul nopții a învăluit-o cu totul.

Când și-a revenit, era culcată într-o ambulanță staționată în fața clădirii. Cel care o privea oarecum îngrijorat era Steve, fostul ei iubit. Era un polițist iute la mânie și când a început să dea semne ale firii lui abuzive, l-a părăsit fără stea pe gânduri. Firea ei anxioasă i-a spus să treacă peste faptul că Steve arăta bine și îi spunea mereu că o iubește. Annabeth era convinsă că el este unul din acei bărbați care acum te rup în bătaie și apoi cerșesc iertare aducându-ți flori.

Scăpase de el destul de greu, dar în cele din urmă amenințarea cu un ordin de restricție fusese eficientă. Pentru un ofițer de poliție care protejează cetățenii, asta nu ar fi arătat bine în CV. Era un lucru obișnuit ca persoanele aflate în relații abuzive cu ofițeri de poliție să scape mai greu din cauza autorității abuzatorilor lor. Dar, în mod ironic, climatul actual în care imaginea poliției era îndoielnică în unele locuri, a ajutat-o să rezolve „problema cu Steve”.

Desigur că Steve avea să fie aici că doar era în timpul serviciului, în uniformă și toate cele.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Annabeth încercând să se ridice de pe targa din ambulanță și să privească prin ușile încă deschise ale acesteia.

– Ușurel, drăguță! i-a spus medicul care o monitoriza, o femeie trecută de prima tinerețe. Ai avut o căzătură destul de urâtă.

Nu-i spunea nimic nou. O durea teribil capul și întinzând mâna spre frunte a simțit acolo un cucui imens.

– Da, ia-o ușor Anna! a spus și Steve. Ai fost afectată de suflul unei explozii.

– Ce a explodat?

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun… dar explozia a afectat apartamentul tău. Steve părea cu adevărat mâhnit.

– Jenna! Nuuu! a strigat Annabeth.

– Îmi pare teribil de rău Anna, dar Jenna nu a scăpat. Se pare că a fost o scurgere de gaze.

– Nu, nu este adevărat. Nu se poate!

Și Annabeth a început să se zbată încercând să scape de mâinile medicului care o împingea la loc pe targă. Curând mișcările ei au început să fie mai greoaie și o amorțeală s-a instalat în tot trupul ei. Sedativul băgat de medic în perfuzia ei și-a făcut efectul.

Următoarea revenire la realitate ai lui Annabeth s-a petrecut într-o rezervă de spital. Nu era conectată la aparate, dar avea o perfuzie care picura ușor spre venele ei, cine știe ce soluție lichidă. Annabeth ura să nu știe ce i se întâmplă. De ce se află aici, de ce suferă, ce tratament i se administrează?

Curând a venit și o soră care a zâmbit fals și a spus doar „Ah, te-ai trezit! Ce bine, căci sunt niște polițiști afară care vor să îți vorbească!”

Sora a ieșit făcând loc celor doi. Nu îi cunoștea și s–a întrebat dacă sunt de la aceeași secție ca și Steve.

– Domnișoară Miller, a început unul dintre ei, suntem detectivii Armstrong și Cutter și avem nevoie să ne spuneți ce vă amintiți din momentele dinainte de accident.

Era un tip masiv și probabil spre anii de pensionare. Partenerul lui era clar mai tânăr și foarte slab. Probabil era doar fibră musculară și fără grăsime. Bravo lui!

– Ce accident? Eu am ieșit să cumpăr lapte vegetal căci nu mai aveam și nici nu am ajuns bine în curtea clădirii că am fost lovită de suflul exploziei.

– Știți cumva dacă Jenna, colega de apartament, avea gânduri sinucigașe? Putea ea să lase gazul deschis în mod intenționat?

– Nu este adevărat! a strigat Annabeth. Jenna era cea mai veselă ființă pe care o poți găsi. Și spunând acestea realizarea morții prietenei ei a lovit-o brusc. Și apoi, a continuat ea, cum puteau să se acumuleze atâtea gaze în scurtul timp cât am coborât eu trei etaje?

– Hmmm, ciudat, într-adevăr! a spus Cutter, polițistul cel slab și înalt.

– Vă spun eu că aici este mâna cartelului. Jenna si Hunter, iubitul ei, spălau bani pentru ei. Tocmai aflasem si eu aseară.

– Convenabilă explicație. Aveți vreo dovadă în acest sens?

Armstrong nu părea convins deloc.

– Toate sunt pe calculatorul de la birou al Jennei. Dacă veți obține un mandat, veți putea să vă convingeți.

– Va trebui să ne dați o declarație ca să avem pe ce ne baza când cerem judecătorului acel mandat. Și nici asta nu cred că va fi de ajuns. Judecătorul ar putea spune că toate acestea sunt afirmațiile unei femei în șoc post-traumatic. Aberații!

Şi după aceste cuvinte, cam dure, cei doi au plecat, Annabeth promiţând că va trece pe la secţie când va ieşi din spital.

Chiar aşa! Unde avea să se ducă acum când toate lucrurile ei erau făcute scrum? Bine că măcar avea actele și cardurile bancare asupra ei când plecase din apartament. A sunat-o pe Dinah o fostă colegă din facultate. Așa cum se aștepta, aceasta a fost de acord să o găzduiască pe biata Annabeth pentru câteva zile.

Viitorul i se părea întunecat dar nu trebuia să cadă pradă disperării, căci atunci era cu adevărat pierdută.

În aceeași după amiază i-au dat drumul din spital și s-a îndreptat direct spre secția de poliție ca să scape de o grijă. Era în fața spitalului încercând să găsească un taxi care să o ducă până la secție. Era o zi călduroasă și hainele i se păreau cumva prea grele. Bine că cel puțin avea pantofii sport. Ura să se gândească la posibilitatea de a fi plecat de acasă cu pantofi cu toc înalt. Zgomotul unui motor de automobil ambalat la maxim o trezit-o din amorțeală. O mașină SUV neagră venea cu viteză spre ea și nu avea de gând să încetinească. Geamurile fumurii nu lăsau să se distingă fața șoferului. Nu erau oare geamurile de felul ăsta ilegale?

Annabeth a încremenit ca o căprioară în lumina farurilor.

Când mai era o secundă până la impactul fatal, o mână fermă a tras-o spre dreapta pe trotuarul larg. Mașina criminală a lăsat urme de cauciuc pe trotuar unde intrase cu intenție probabil, făcând un

drift scurt și apoi a schimbat direcția, dispărând în josul străzii. Abia atunci văzut că cel care a salvat-o era polițistul cel slab, Cutter.

– Nu mai ești în siguranță nici pe trotuar în zilele astea, a spus el cu o voce mohorâtă.

– Acum mă crezi că vor să ne elimine? Au omorât-o pe Jenna și acum vor să termine treaba. Vocea Annei era tremurată din cauza șocului dar se simțea acolo și o exasperare. Viața ei era în pericol și nimeni nu o credea. Mă rog, poate acest Cutter o credea dacă a stat pe aici cât să intervină la momentul potrivit pentru a-i salva viața.

– Poate că te cred, poate că nu. Cred că ar trebui să dispari pentru o vreme. Mergem acum la secție să dai acea declarație și apoi ai putea să mergi la părinții tăi. Am văzut în actele tale de la spital că ești originară din Arizona, nu-i așa? Am auzit că în Phoenix e tare frumos acum.

Da, mai cald ca în bucătăria iadului! și-a spus Annabeth care, după atâția ani de acomodare in Seattle, nu prea mai suporta căldura excesivă. Plus că nu se înțelegea prea bine cu mama ei prea severă și cu tatăl absent. Era singură la părinți și poate de aceea aveau așteptări exagerate de la ea. Uneori își dorea să mai fi avut vreun frate sau o soră, măcar să mai devieze această presiune pusă pe ea. Oricum, ea își făcuse o viață departe de ei, în Seattle. Și iată ce bine îi mergea!

Au mers la secția de poliție unde Annabeth a spus tot ceea ce avea de spus. Fapte dar si presupunerile ei legate de amestecul cartelului mexican. Care dintre ele nici nu știa, că erau atâtea și cu nume spaniole care nu-i spuneau nimic.

I-a înmânat hartia cu depoziția lui Armstrong și l-a întrebat cu o voce voit ofensivă:

– Și Hunter de ce nu este aici? Sunt sigură că este complice la această crimă oribilă.

– Amicul tău Hunter este de negăsit. Iar sediul firmei este încuiat și fără mandat nu putem intra.

Polițistul păstra tonul flegmatic deși în sinea sa părea că realizează că este ceva putred în afacerea asta.

– Dar ceilalți angajați? Doar nu au dispărut și ei? Annabeth era din ce în ce mai contrariată.

– Ceilalți au primit un SMS prin care li se spunea că firma este închisă și relocată din motive de taxare financiară. Și că vor primi plăți compensatorii. Culmea este că, într-adevăr, s-au trezit cu sumele virate în cont. Presupun că tu nu ai primit asa ceva.

Annabeth și-a verificat telefonul, dar nu primise niciun mesaj despre vreun transfer bancar.

– Presupun că eu se presupunea să mor în explozie așa că nu primeam niciun bonus. Nici măcar pentru că am rămas în viață! a spus ea cu o voce amară.

Odată ce a terminat cu hârțogăria, Cutter s-a oferit să o conducă spre apartamentul prietenei ei, Dinah. Ceea ce ea a acceptat cu recunoștință. Pe când Annabeth părăsea mașina detectivului, acesta i-a spus:

– Urmează-mi sfatul și pleacă din oraș pentru o vreme. Uite cartea mea de vizită. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Sau dacă se liniștesc apele, te voi suna eu. S-ar putea însă ca federalii să intre pe fir aici. Depinde care va fi rezultatul investigației pompierilor. Dar dacă este o cât de mică șansă să ai dreptate și viața ta este în pericol, trebuie să te îndepărtezi cât mai repede de acest loc.

Annabeth a încuviințat, mulțumindu-i pentru grijă.

– Dacă mă gândesc bine, nici măcar nu ți-am mulțumit pentru că mi-ai salvat viața acolo, la spital.

– Nah, nu-ți face probleme! Face parte din viața de polițist. Și Cutter a zâmbit făcând un gest drăguț cu ochiul, apoi a pornit mașina și dus a fost.

Pare un tip drăgut! și-a spus Annabeth. Dar nu, nu o să mă mai încurc cu polițiști. Nu vor fi toți ca Steve, dar nu mai risc!

Dinah a primit-o cu brațele deschise la propriu. A încercat apoi să o consoleze pentru pierderea suferită.

– Nu am cunoscut-o prea bine pe Jenna, dar păcat că a sfârșit așa. Știi cum se zice, despre morți numai de bine, dar fata asta era cam prea exaltată.

Sorbind un ceai din plante aromatice Annabeth simțea cum se detașează ușor, ușor, de realitățile unei zile care părea că nu se mai termină. I-a povestit lui Dinah toate nenorocirile care au lovit-o în ultimele douăzeci și patru de ore, încheind cu recomandarea polițistului Cutter.

– Da, draga mea, a spus și Dinah, asta este ceea ce ai nevoie acum. Să te depărtezi de toate astea. Mă întreb dacă nu ar trebui să te duci direct la FBI cu povestea ta. Poate că te pun ei in programul de protecție a martorilor.

– Cu ce dovezi să mă duc la federali? O să îmi râdă în nas ca polițistul acela urâcios, Armstrong.

Dinah s-a gândit un moment apoi a zis:

– Știi ce? O să o sun pe prietena mea Meryl. E o pictoriță în plină afirmare și are un refugiu în munți unde merge să creeze. Acum are un vernisaj la o galerie din Londra așa că pentru următoarele luni cabana ei este liberă. O să îi cer voie să mergi acolo pentru o vreme. Plus că nu o să fii singură. O să îți țină companie câinele ei, Sparks. Mi l-a lăsat în grijă mie și îmi cam dă bătăi de cap.

– Sparks, băiatule, nu-i așa că vrei să mergi cu Anna la cabană? Câinele, care era un martor mut la dialogul lor, fiind cuibărit lângă sofa, a spus doar ”Ham!”

Annabeth a fost de acord că părea un aranjament potrivit situației ei.

De o săptămână erau izolați aici în munți ea și credinciosul Sparks cu care făcuse casă bună de la început. Doar uneori cobora în orășelul din vale cu vechiul ei Subaru, pe care îl recuperase aproape intact din parcarea clădirii unde locuise până la ziua nefastă a exploziei.

Nu aveau nevoie de prea multe provizii, iar Annabeth își refăcuse o garderobă sumară în locul celei pierdute în incediu. Dinah o ajutase de asemenea, donându-i câteva haine.

Annabeth simțea în cele din urmă că și-a câștigat o oarecare liniște sufletească, cel puțin până la un punct. Din când în când, ca acum, trauma recentă ieșea iar la suprafață și i se derula în minte.

Annabeth mergea de ceva vreme, fără să acorde o atenție deosebită potecii, pentru că era cuprinsă de amintirea recentelor momente întunecate. Când și-a îndreptat din nou atenția spre poteca de munte care cobora într-o poiană prin care curgea apa cristalină a unui pârâu, a văzut că Sparks ajunsese deja pe malul acestuia și lătra de mama focului la o ciudățenie.

Cum altfel ai putea numi vederea unui bărbat gol culcat într-o poziție fetală și încapsulat într-o bulă transparentă, precum o insectă în chihlimbar?

Capitolul 2

După o examinare mai atentă, a văzut că bărbatul era tânăr și bine făcut. Nu ar fi putut avea mai mult de 35 de ani. Avea ochii închiși iar fața sa cu trăsături viguroase era parțial acoperită de părul lung, negru. Nu dădea semne de viață în acea capsulă ce părea plină cu un lichid cu o tentă ușor albătruie.

Annabeth s-a apropiat și a ocolit capsula, sfâșiată de sentimente contradictorii. Era înspăimântată, dar în același timp extrem de curioasă. Adica, cineva a conservat cadavrul acestui bărbat în acel lichid și apoi l-a aruncat aici în pădure? De ce ar face asta?

S-a apropiat și cu gesturi precaute a întins mâna spre membrana fină a capsulei. Când degetele ei au atins-o, membrana s-a dezintegrat iar lichidul din ea s-a împrăștiat pe iarba verde a poienii. Annabeth s-a dat speriată câțiva pași înapoi. Prea târziu; cizmele ei de drumeție erau îmbibate cu acea substanță. Bărbatul, însă, a rămas nemișcat, întins așa cum fusese, pe iarbă. Sparks a intervenit cu un mârâit puternic.

Ce să fac? s-a întrebat Annabeth. Trebuie să sun la 911! Ah, fir-ar să fie! Nu am semnal aici. Trebui să merg mai sus pe cărare.

A dat să plece de unde venise, în susul cărării de munte, când, bărbatul a deschis gura trăgând aer în piept cu un zgomot ce părea că izvorăște din adâncul plămânilor săi. Annabeth a scos un țipăt scurt și a încremenit. Deci nu era mort, acest tip!

El a deschis apoi ochii, privind-o cu interes pe Annabeth. Oau! Ochi de un albastru atât de intens, aproape violet, nu vezi pe toate drumurile! și-a spus Annabeth.

Cu mișcări groaie, bărbatul s-a ridicat de la pământ și s-a apropiat cu pași șovăielnici, ca de copil mic, de Annabeth. Aceasta s-a tras speriată iarăși înapoi cu câțiva pași. Bărbatul a ridicat ambele mâini ca într-un gest universal de a-i spune că nu îi vrea răul și asta a mai liniștit-o cumva. Dar nu avea să se simtă în largul ei în pustietatea asta alături de un bărbat gol (fie el și atât de arătos!). De aceea și-a scos jacheta și i-a întins-o bărbatului. Acesta a luat-o și s-a uitat nedumerit la ea. Annabeth a oftat și i-a luat-o din mână arătându-i cum să își pună acea jachetă în jurul șoldurilor pentru a-

și acoperi zonele intime. De data aceasta el s-a conformat și prin urmare, situația jenantă s-a mai atenuat. În mod neșteptat, chiar și Sparks încetase a mai lătra la străinul cel ciudat. Poate că nu i se mai părea periculos acum că nu mai era chiar atât de dezbrăcat…

– Presupun că nu vorbești engleza! a spus Annabeth. Altfel ai fi scos vreun sunet până acum. De unde naiba te-au aruncat aici? Dacă aș fi vreuna din acei nebuni și teoriile lor conspiraționiste, aș spune că ești vreun experiment secret al guvernului. Te-au crescut în vreo cuvă sau așa ceva?

Nu a primit vreun răspuns, dar nici nu spera la așa ceva. El doar o privea cu aceeași privire intensă. Așa că Annabeth a pornit în sus pe cărare, făcându-i semn să o urmeze.

– Trebuie să chemăm pe cineva. O să sun când ajungem la cabană căci aici nu am semnal, a spus ea arătând spre telefonul ei.

El a intins mâna spre telefonul ei.

– Vrei să suni pe cineva? Așteaptă să ajungem ceva mai sus pe cărare.

Nu a primit iarăși vreun răspuns dar el continua să dea semne că vrea să pună mâna pe telefon. Resemnată, Annabeth i l-a înmânat. Cu ecranul deblocat. Bărbatul l-a luat și l-a privit mirat pe toate părțile. Apoi s-a holbat la ecran fără a-l atinge.

– Trebuie să atingi ecranul pentru a ajunge la meniul dorit! i-a spus Annabeth.

Dar nu a mers mai departe cu indicațiile pentru că pe display–ul telefonului au început să defileze cu repeziciune ecrane de configurare, aplicații și ce mai avea pe telefon.

Ce naiba? Mi l-a stricat! și-a spus Annabeth văzând comportarea ciudată a telefonului.

Dannar Zander era copleșit. Și nu doar pentru că tocmai ieșise din capsula de stază în care fusese aruncat pe această planetă, planeta exilului său permanent. Dar mai ales pentru că se așteptase să se afle pe o planetă sălbatică, plină de animale primitive și fioroase. În schimb, prima creatură pe care a întâlnit-o era o femelă foarte asemănătoare cu cele din specia sa. Deosebirile era clare dar nu deranjau deloc simțul lui estetic. Femeia din fața lui era înaltă și zveltă cu părul de culoarea nisipului de mare și ochii verzi precum plantele în anotimpul refacerii. Femeile de pe planetele Alianței erau mai scunde și robuste și aveau părul negru. Cele care ieșeau din acest tipar erau foarte rare și evident căutate precum comori

neprețuite. Draga lui Alaina avea părul de culoarea amurgului roșiatic…

Nedumerirea cea mai mare i-a pricinuit-o însă acea piesă tehnologică pe care femeia o avea în mână. Părea destul de avansată. Trebuie că cei din Consiliul Alianței au greșit pe undeva și au estimat incorect acestă planetă ca fiind una primitivă. Sau – s-a gândit el cu o urmă de speranță – unul din adepții săi a măsluit datele și a propus această planetă drept locul în care să fie lăsat conducătorul rebelilor. Poate că plănuiesc să se întoarcă după el când circumstanțele vor fi mai favorabile.

– Webby ești acolo? a întrebat Dannar folosindu-și vocea interioară.

– Sigur Dannar, unde ai vrea să fiu? a răspuns acea IA sudată în trupul său cu mulți ani în urmă.

– Ah, ce bine, credeam că te-au scos din sistemul meu.

– Crede-mă că au încercat. Dar când și-au dat seama că asta te va ucide, au lăsat-o baltă. Aveau nevoie de tine în viață pentru a te putea pedepsi.

Ca membru al elitei militare a Alianței își putuse permite această îmbunătățire. Era chiar o necesitate să ai un asistent inteligent grefat direct în interiorul creierului tău, conectat la organele și senzorii tăi biologici. De asemenea, fibre de nanocarbon mergeau până la nivelul degetelor sale ca interfețe cu alte dispozitive inteligente artificiale. Astfel că acum, ținând în mână dispozitivul femeii cu părul ca nisipul, l-a invitat pe Webby să se interfațeze cu el și să afle tot ce trebuia de acolo.

– Am o veste bună și una rea, a spus Webby după câteva momente. Vestea bună este că planeta asta, Pământul cum o numesc ei, este dominată de acești oameni care sunt destul de civilizați și oarecum avansați tehnologic. Vestea proastă este că nu sunt la nivelul Alianței și nu sunt capabili de zboruri cosmice. Așa că o să mai stai ceva vreme pe aici.

– Oh, bine, dar acum ce fac? Vezi vreo amenințare imediată?

– Nu, și ai face bine să te prezinți acestei femele umane, căci pare destul de speriată și ar ajuta dacă ar ști că ești un individ civilizat. Am descifrat limbajul lor, așa că dă-i drumul!

Annabeth a văzut că bărbatul a deschis gura dar a scos doar niște sunete neinteligibile. Apoi s-a auzit ceva pe un ton cumva dezacordat, modulat cu greutate, dar totuși clar:

– Bbună… Anna… Beth! Eu sunt Dannar Zander.

Annabeth și-a revenit destul de ușor din șoc și a ridicat timid mâna dreaptă spunându-i „Bună!” Primul ei impuls a fost să-l întrebe de unde știe numele ei, dar apoi și-a amintit că el încă are telefonul ei în mână și putea vedea numele acolo. A făcut un semn spre telefonul ei și Dannar i l-a returnat.

Îl privea pe acest străin ciudat și se întreba dacă să se teamă de el sau nu. Să fugă și să-l lase aici sau să încerce să-l ajute? A ales cea din urmă opțiune, mai ales că Sparks părea acum împăcat cu prezența străinului. Avea încredere că acest animal credincios și inteligent este capabil să discearnă oamenii buni de cei răi. Va merge deci pe mâna lui Sparks.

– Să mergem spre cabana mea. Acolo vei putea să suni pe cineva care să îți vină în ajutor.

Și Dannar a urmat-o pe Annabeth pe cărarea printre copacii cu frunziș bogat. Așa erau și pe planeta lui, Haronia. Numai că aici gravitația era ceva mai mică decât aceea cu care era el obișnuit, ceea ce îl făcea să simtă destul de vioi în ciuda șocului pe care îl suportase corpul său la ieșirea din stază.

Cabana i s-a părut interesantă lui Dannar; primitivă dar confortabilă în același timp.

În timp ce el trecea totul în revistă cu o privire curioasă, Annabeth își spunea în gând „Ce bine că am făcut patul azi și am și spălat vasele deși nu așteptam oaspeți!”.

Cabana era amenajată ca un spațiu de locuit dar și ca atelier pentru Meryl, având un șevalet așezat lângă fereastră în stânga intrării și mai multe lucrări aruncate prin tot locul. Într-un colț era o mică bucătărioară, iar restul spațiului era ocupat de un pat aranjat lângă o fereastră în dreapta intrării pe când în stânga era un șemineu în fața căruia se afla o sofa. Avea până și un tv cu programe prin satelit. În partea din spate după ce treceai de pat se deschidea o ușă spre sala de baie.

Annabeth îi arătă drumul spre acel spațiu, gândindu-se că poate omul are nevoie.

– Poți merge la toaletă acolo. Între timp o să-ți aduc niște haine de ale lui Meryl. Ea este mai lată în șolduri decât mine așa că poate îți vin.

Și apoi a închis ușa lăsându-l pe Dannar să își facă de cap. Webby a intrat în acțiune exlicându-i obiceiurile pământenilor și utilitatea obiectelor sanitare.

– Și ține cont că pământenii sunt mai stricți decât noi în ceea ce privește expunerea trupurilor.

– Înțeleg acum, a zis Dannar dezlegând brațele jachetei lui Annabeth din jurul șoldurilor lui.

Avea să se convingă de asta și în momentul când a auzit o bătaie în ușa de la baie și Annabeth a deschis ușa și i-a întins două piese de îmbrăcăminte încercând să nu îl privească pe bărbatul gol din fața ei.

Concentrează-te Anna! și-a spus Annabeth. E drept că nu ai mai avut parte de sex de aproape un an de când a ieșit Steve din peisaj iar tipul ăsta chiar arată bine, dar totuși. Nu uita că ești aici tocmai pentru a fugi de toți și de toate.

Dannar a ieșit din baie îmbrăcat cu un tricou galben și blugii lui Meryl care erau însă prea scurți și destul de strâmți în zona taliei. Primul impuls al lui Annabeth a fost să izbucnească în râs. A strâns însă din buze, muscându-și-le chiar pe interior și apoi s-a gândit că, și dacă nu l-ar fi văzut deja gol pe acest bărbat, blugii aceia mulați scoteau oricum în evidență dotarea lui.

Annabeth i-a înmânat iarăși telefonul.

– Acum poți suna pe cine vrei. Avem semnal aici și chiar acces la internet.

Oau! Internetul ăsta e o chestie la care nu mă așteptam de la pământeni. Îți vine să crezi că au o rețea planetară cum avem noi la nivelul Alianței? Mai ține telefonul ăla să accesez cât mai mult.

Webby era în extaz.

– Ar fi niște candidați buni pentru apartenența la Alianță, a spus el după ce a navigat prin rețea o vreme. Corupția și lăcomia sunt la ordinea zilei și aici.

– Nu știam că ești un așa avid observator al politicii Alianței.

– Da, cum ar fi fost ca noi doi să avem opinii politice diferite? Ar fi fost aiurea nu-i așa? Ținând cont că suntem legați unul de altul pe viață? Viața ta, desigur!

– Bine, și acum ce fac?

– Trebuie să găsim o poveste credibilă pentru a explica prezența ta aici. Și de ce nu aveai haine sau documente și alte bunuri materiale. Și aici se folosesc creditele, știi, numai că se numesc bani. O să accesez niste rețele bancare și o să îți fac un cont. De asemenea trebuie să îți creez o identitate. Pentru asta, rețelele guvernamentale o să ne fie de ajutor.

Dannar a început să depene povestea încropită de Webby.

– Eu sunt de fapt din Danemarca. Hej, hvordan har du det, a spus el zâmbind. Sunt un globe trotter și tocmai exploram zona călăuzit de niște localnici pe care i-am tocmit în orășelul Somberly, la vreo zece mile de aici. Am fost prea credul căci pe când eram prin acea pădure unde m-ai găsit, m-au atacat și mi-au luat totul. M-au lăsat la propriu în fundul gol.

– Cum explică asta acea capsulă transparentă plină cu lichid în care te-am găsit?

Annabeth părea reticentă în a-l crede.

– Nu știu despre nicio capsulă. M-au lovit la cap, mi-am pierdut cunoștința și m-am trezit când ai apărut tu. Poate era roua dimineții căzută pe pielea mea cea care îți putea da impresia unei capsule transparente. Da, asta trebuie să fi fost!

Nici această explicație nu a făcut-o pe Annabeth mai convinsă de povestea lui, spusă cu acel accent ciudat ce părea a fi nordic într-adevăr, dar a lăsat-o așa.

– O să mai am nevoie de telefonul tău puțin. Trebuie să transmit câteva comunicări electronice (Emailuri! îl corectă Webby) pentru a mi se trimite ceva bani și de asemenea am nevoie de noi documente. Care este cea mai apropiată așezare unde pot primi toate acestea?

– Este Wellinghton, cel mai apropiat orășel. Am acolo o căsuță poștală unde poți să primești actele și banii. Dacă nu ești prea obosit ar fi bine să mergem chiar acum să îți cumperi minimul necesar. Nu stau nici eu prea grozav cu banii, dar te pot împrumuta cu o mică sumă.

– Da, este convenabil pentru mine. Dar aș putea primi niște nutrienți mai întâi?

– Ah, scuză-mă că nu m-am gândit la asta, a spus Annabeth. Eu am luat deja micul dejun. Îți pot face un sandviș, iar dacă vrei ceva gătit, pot încropi o omletă.

Dannar nu a răspuns, dar s-a îndreptat, ghidat de Webby, către cutia metalică unde acesta i-a spus că țin oamenii hrana. A deschis ușa acestuia, dar desigur că nu știa ce să aleagă.

– Atinge hrana pe care o dorești ca să pot face o analiză a conținutului. Nu vrem să fii otrăvit chiar din prima zi pe Pământ, nu-i așa? a zis Webby.

S-a conformat și a atins mai multe elemente care nu erau în cutii etanșe. Curând, Webby a venit cu concluzia.

– Hrana poate fi ingerată în siguranță. Dar va trebui să eviți pe unele dintre ele pentru că au o cantitate cam mare de substanțe artificiale. Probabil pentru a conserva hrana și a îmbunătăți gustul. Am referințe că așa se făcea și la noi cu sute de ani în urmă.

A ales până la urmă un sandwich gata făcut și care era deja acolo pe unul dintre rafturile frigiderului. Hmm! Un gust straniu dar complet satisfăcător, s-a gândit Dannar după ce a mușcat din el.

– Ce conține acesta? a intrebat-o el pe Annabeth.

– Pâine de secară, brânză, maioneză și șuncă. Pe acesta îl pregătisem pentru gustarea pe care o iau în fiecare dimineață la ora 10, dar mai fac și altele dacă mai vrei.

– Nu, acesta este de ajuns, a răspuns Dannar.

– Bună decizie, i-a zis Webby. Trebuie să te expui gradual la hrana indigenă.

După ce Dannar a terminat de mâncat sandwich-ul pe care l-a udat apoi cu două pahare cu apă, au părăsit cabana și au plecat la drum în automobilul lui Annabeth.

Capitolul 3

Wellinghton era un orășel american tipic. Intrai direct pe o stradă principală unde găseai mai toate magazinele. Din aceasta de ramificau celalalte străzi. Ca orice așezare relativ nouă, avea o structură perfect aliniată, atât cât îi permitea relieful montan, totuși.

Pe drumul spre oraș, Annabeth se tot întreba de ce simte nevoia de a-l ajuta pe acest bărbat. Pentru că arăta bine și cel puțin la prima vedere nu părea un dobitoc? Sau era atât de sătulă de bărbații de prin partea locului încât era atrasă de exotismul unuia venit de pe alt continent?

– Știu un magazin de haine second-hand unde putem găsi chestii faine pentru tine, a zis Annabeth oprind în fața unei clădiri lungi cu doar două niveluri ce avea magazine lipite unul de celălalt. Plus că, date fiind finanțele mele cam subțiri, acest magazin ne convine de minune.

Au intrat în magazin şi cum era de aşteptat, Dannar era ca un copil pierdut la mall. Privea nedumerit randurile de haine toate felurile, de damă, de bărbaţi sau de copii.

– Vezi ceva ce îţi place? a întrebat Annabeth.

– Cred că ar fi mai bine să îmi recomanzi ceva. Ești mai la curent cu stilul vestimentar local.

– Nu am auzit ca în Danemarca să fie altfel de haine… Doar nu ai trăit izolat în munți?

– Ai grijă! a intervenit Webby. Ești pe un teren nesigur. Spune-i că trăiai într-o comunitate extrem de religioasă și izolată iar acum te-ai decis să explorezi lumea să vezi și alte moduri de a trăi.

Dannar s-a conformat și a debitat acea adăugire la povestea sa. Annabeth nu a mai comentat nimic după aceea și i-a sugerat să probeze niște jeanși cu croială clasică și câteva cămăși cu carouri, dar și mai multe tricouri. Între timp ea i-a mai luat și niște boxeri și șosete (acestea erau desigur noi, chiar dacă magazinul era în principal de haine second-hand). De încălțat au ales niște tenișI dar și niște ghete potrivite pentru drumețiile pe munte. Tot la mâna a doua, dar nu erau prea uzate.

– Îți vin bine pantalonii și cămășile? l-a întrebat Annabeth pe Dannar după ce acesta zăbovea de ceva vreme la cabina de probă. El a deschis ușa, astfel că ea a putut observa că jeanșii îi erau încă destul de strânși pe trupul său musculos, dar cămașa îi venea la fix. Doar gulerul acesteia era încă ridicat și strâmb. Annabeth s-a apropiat de el și i l-a îndreptat.

Dannar a avut un mic șoc. Era pentru prima dată când erau atât de aproape și a putut simți mirosul parfumului ei. Era intoxicant și nu putea defini ce este.

– Detectez substanțe chimice artificiale și extracte din plante precum și emisii hormonale specifice probabil femelelor umane, și-a intrat Webby în rol.

Cu o tristețe dureroasă Dannar și-a amintit de mireasma blândă a Alainei pe când o strângea în brațele sale. Și ea folosea un parfum extras din plantele de pe Haronia. Apropierea lui Annabeth părea că generează căldură, aerul din jurul lor deodată părea că vălurește ca în mijlocul deșertului. Poate că și ea a simțit acest lucru pentru că s-a retras imediat ce i-a aranjat gulerul cămășii.

La sugestia ei, Dannar și-a pus și unul din acele elemente de îmbrăcăminte numite „lenjerie intimă” precum și șosete și apoi a rămas îmbrăcat cu jeanșii și cămașa în carouri. Și a încălțat ghetele. Trebuia să recunoască și el că acum arăta mai normal și nu mai sărea în ochi din cauza hainelor nepotrivite. Și nici nu mai era încălțat cu papuci de casă.

Următoarea oprire a fost la supermarket unde au achiziționat mai multă hrană. Annabeth a zis că o să gătească ceva atunci când se vor întoarce la cabană. Pe drumul de întoarcere s-au oprit la o benzinărie pentru a face plinul autovehiculului.

– Rămâi în mașină, i-a zis Annabeth lui Dannar văzând că vrea să iasă și el după ea. Mă descurc.

A rămas deci urmărind-o cu atenție cum a luat furtunul pompei și l-a conectat la rezervorul mașinii iar mai apoi, după ce a urmărit cu atenție cifrele de pe display-ul pompei l-a deconectat. S-a îndreptat apoi spre localul stației unde era doar un angajat, un bărbat tânăr cu o privire curioasă. Ea avea de gând să plătească numai cash pentru că se temea că dacă plătește cu cardul, acesta poate fi urmărit. Ori ea voia să dispară de pe radarul criminalilor.

Dannar și-a pus la lucru simțul auditiv îmbunătățit pentru a auzi ce vorbea Annabeth cu angajatul de la benzinărie.

– Ne vedem iarăși domnișoară. Mereu singură. Deci nu ar fi frumos să ne vedem într-o seară să facem ceva în legătură cu această singurătate?

Annabeth a aruncat o privire spre mașină și i-a răspuns:

– Nu cred că se poate. Nu mai sunt singură după cum vezi.

– Ah, zici doar așa. Eu știu mai bine. De mai bine de o săptămână te văd numai singură pe aici. Probabil că tipul din mașină e doar un autostopist pe care l-ai cules acum. Deseară vei fi tot singură acolo la cabana din pădure.

– Domnule, nu te cunosc și nici nu doresc să te cunosc! Încetează cu aceste avansuri nedorite!

Și Annabeth și-a luat restul de bani și a ieșit furtunos din magazinul benzinăriei. S-a așezat la volanul Subaru-lui încă nervoasă.

– S-a întâmplat ceva?

– Nimic. Nu-ți fă griji, doar un idiot care se crede „macho man”.

Și nu a mai zis nimic pe drumul către cabană. Odată ajunși acolo, Dannar a ajutat-o pe Annabeth să care proviziile din mașină iar ea s-a ținut de cuvânt și a pregătit un prânz oarecum întârziat.

Se apropia seara și Annabeth începea să aibe îndoieli asupra deciziilor ei de mai înainte. Era normal să locuiască aici în singurătatea munților cu acest bărbat străin? Pe care l-a mai întâlnit și în acea situație bizară? Mai ales că acest bărbat spunea o poveste cam neverosimilă? Este drept că nu părea amenințător prin gesturi sau voce… De fapt el nu vorbea prea mult. Ce putea să facă? Să-l dea pe ușă afară?

Plus că el lăsa acea impresie a unei forțe tăcute și protectoare. Nu, o să îl ajute! Poate că o să doarmă cu un ochi deschis la noapte, dar îl va lăsa să se aciueze pe aici câteva zile până își recuperează actele și banii. Și evident, ea își va recupera banii pe care el îi datorează.

Soarele trecuse dincolo de orizont și umbrele înserării începeau să pătrundă în jurul cabanei, când cei doi stăteau pe veranda cabanei și au auzit zgomotul unui vehicul apropiindu-se pe drumul cu pietriș ce venea dinspre șoseaua regională. Dannar s-a uitat întrebător spre Annabeth, dar aceasta a ridicat din umeri. Nu aștepta niciun oaspete.

Era o camionetă gri din care a coborât vechiul „prieten” al lui Annabeth, tipul de la benzinărie.

– Am zis că vin să-ți țin de urât și m-am ținut de cuvânt, a zis el cu un zâmbet nerușinat. Nu știam că ți-ai făcut un prieten indian. Și a arătat spre Dannar. E drept că putea fi luat drept un nativ american cu tenul ușor bronzat și cu acel păr negru lucios ce îi cădea până pe umeri.

– După cum ți-am zis deja, avansurile dumitale nu sunt binevenite! a zis Annabeth.

– Las' că nu mă deranjează tipul ăsta. Poate să facă o mică plimbare cât noi doi ciocnim un păhărel înăuntru nu-i așa? Și a fluturat o sticlă de whisky pe care o avea cu el.

Annabeth era deja roșie de furie din cauza tupeului acestui individ. S-a uitat neputincioasă spre Dannar. Acesta a înțeles că trebuie să acționeze și a ieșit în întâmpinarea intrusului, spunându-i cu vocea lui egală, ca de străin de loc:

– Această femeie nu dorește să se împerecheze cu tine. Ai face bine să te îndepărtezi.

Annabeth s-a făcut și mai roșie la față auzind aceste cuvinte atât de abrupte. Ai zice că totul este despre sex când vorbesc bărbații.

– Ei, Arnold, stai deoparte. Asta este între mine și domnița de față.

Sparks, care până atunci stătuse liniștit la picioarele lui Annabeth, a început să latre furios către intrus simțind o situație conflictuală escladând rapid. Tânărul insolent nu se dădea bătut cu una cu două. A făcut câțiva pași spre Dannar cu o atitudine amenințătoare. Apoi a încercat un upercut cu mâna stângă. Dannar i-a interceptat pumnul cu mâna sa dreaptă prinzându-i-l într-o strânsoare ca de menghină. Mâna stângă a pus-o pe pieptul atacatorului ca pentru a-l îndepărta și în secunda următoare trupul acestuia a zburat câțiva metri înapoi căzând nemișcat la pământ.

– Sper că descărcarea asta electrică nu l-a terminat definitiv, a spus Webby.

– Da, ar fi bine să nu avem probleme cu legea locală, a confirmat Dannar.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? E mort?

Glasul lui Annabeth era subțiat de spaimă acum.

Nu, asta nu mi se poate întâmpla, țipă ea în mintea ei.

Până și Sparks tăcuse brusc. Dannar s-a apropiat de trupul căzut și i-a luat pulsul în zona carotidei.

– Nu este mort. Își va reveni în aproximativ o oră.

– Ce facem cu el? Chemăm o ambulanță?

– Nu ar fi prudent să avem o confruntare cu organele de ordine dată fiind situația mea. Înțeleg că nu este plăcut dacă nu ai documente aici.

– Ah, da. Vei fi arestat imediat și apoi deportat. Ce facem atunci?

– Aș propune să îl ducem cu mașina sa la distanță de aici și să îl lăsăm să își revină acolo. Îl pot lăsa în preajma benzinăriei unde l-am zărit azi.

Pentru că Annabeth a încuviințat tacit, Dannar l-a ridicat pe musafirul nepoftit și l-a depus fără efort în spatele camionetei. A trecut apoi la volan și a pornit motorul pentru că din fericire cheile fuseseră lăsate în contact. Webby i-a ghidat mișcările necesare pentru operarea vehiculului și curând au dispărut pe cărarea care cobora de la cabană spre șoseaua regională.

Annabeth a rămas privind după mașina care dispărea printre copaci. Tot corpul îi tremura din cauza situației stresante prin care trecuse. Și dacă se gândea ce s-ar fi întâmplat dacă oaspetele ei danez nu ar fi fost aici, o cuprindea o stare de rău teribil. Firea ei anxioasă îi proiecta în minte cele mai negre scenarii. Care se terminau mai toate cu trupul ei violat și lăsat fără suflare pe podeaua cabanei. Ce va fi fost în mintea ei când a venit aici singură? Dar de unde să bănuiască prezența unui nenorocit obsedat ca cel de la benzinărie? Hmm! De parcă nu sunt pe toate drumurile astfel de oameni de nimic?

Și-a propus să stea aici la cabană cât timp va mai zăbovi Dannar prin zonă. I se părea ciudat că acum avea mai multă încredere în acest străin pe care îl întâlnise în condiții cel puțin misterioase. A intrat în cabană, a băut un pahar de apă și apoi deschis televizorul pentru a-și mai calma nervii.

Așa a găsit-o Dannar când s-a întors. Tăcut cum îi era felul, s-a așezat pe sofa alături de Annabeth și a privit ecranul televizorului unde se derula un documentar despre animalele din pădurile nordice.

– E totul în regulă? a întrebat Annabeth în cele din urmă.

– Desigur. L-am lăsat acolo unde am spus. Lipsa luminii a ajutat să trec neobservat când am părăsit vehiculul și m-am întors aici.

Ce stil de exprimare! Nu putea să zică „întuneric” în loc să o ia pe ocolite cu acea „lipsă a luminii”? Oricum Annabeth nu avea

chef să mai disece ciudățeniile oaspetelui ei, așa că i-a zis:

– Eu o să merg la culcare acum. Tu ai putea să dormi pe sofa. Dar s-ar putea să nu ai prea mult loc. Am însă și un sac de dormit pe aici și ai putea să dormi pe jos.

– De ce nu pot să dorm cu ea pe pat,Webby? l-a întrebat nedumerit Dannar pe tovarășul lui interior.

– Pentru că pe această planetă, dacă un bărbat și o femeie împart același pat se presupune că au o asociere intimă, înțelegi ce spun? Așa că dacă te vei pune alături de ea pe pat, va presupune că vrei să te împerechezi cu ea.

Explicația l-a mai lămurit pe Dannar. Trebuia să respecte obiceiurile locale, fără îndoială, chiar de i se păreau ciudate. Iar gândul de a se împerechea cu altă femeie îi părea ca o trădare a amintirii dragei lui Alaina.

Annabeth s-a dus la baie și s-a schimbat revenind îmbrăcată într-un tricou alb și pantalonași albaștri cu imprimeu cu flori de câmp. Privirea lui Dannar a fost instinctiv atrasă de picioarele ei lungi frumos conturate și ușor brozate. Nu le-a putut admira prea îndelung pentru că Annabeth s-a pus direct în pat, s-a acoperit cu pătura, încercând apoi să adoarmă. Cât despre Dannar, el a mai înghițit încă un sandwich și apoi s-a pregătit să se culce pe sacul de dormit pe care l-a întins pe podea.

– Cred că ar trebui să te dezbraci, l-a atenționat Webby. Măcar scapă de pantaloni și cămașă. Vei rămâne încă îmbrăcat cu acele haine interioare – boxeri li se spune – așa că vei menaja sensibilitățile femeii pământene.

Ascultător, Dannar și-a scos ghetele, pantalonii și cămașa, rămânând în boxeri si tricoul negru. Annabeth nu a putut să nu observe procesul, gândindu-se: Dacă mi-ar fi spus cineva că o să văd un bărbat arătos care se dezbracă la mine în cameră și atât, nimic mai mult întâmplându-se după aceea, nu l-aș fi crezut.

Se întreba însă în sinea ei dacă nu ar trebui totuși să-i propună lui Dannar să doarmă cu ea în pat.

Nu, dacă fac asta ar putea-o vedea ca pe o invitație pentru mai multe chestii.

Este drept că acest bărbat se dovedise protector în ceea ce o privea dar era totuși un străin. Și mai era și poate o neîncredere în sexul opus pe care o căpătase din cauza unor indivizi abuzivi cum era fostul ei iubit, Steve.

Capitolul 4

Noaptea îi împresura, dar Dannar era prea obosit ca să adoarmă. Trebuia să admită faptul că situația sa ar fi putut fi groaznică. Dar în loc să se lupte cu fiare sălbatice pe o planetă ciudată, el stătea confortabil într-o locuință terestră alături de o femeie drăguță. Și a aruncat din nou o privire în direcția lui Annabeth. Chipul ei, liniștit în timpul somnului, era evidențiat doar de lumina lunii care se strecura prin fereastra de lângă patul ei.

Ceva trebuie să se fi întâmplat după ce sentința sa a fost dată. Acum ar fi trebuit să fie pe o planetă stearpă, sălbatică, nu pe această planetă ce-i drept oarecum primitivă, dar destul de civilizată. Era evident pentru el că susținătorii săi au făcut ceva pentru a-i schimba soarta. Așadar, spera să se alăture din nou cât de curând luptei împotriva guvernului althean. Poate că tovarășii lui vor veni după el mai devreme sau mai târziu. A închis ochii și cu ajutorul lui Webby a încercat să aranjeze și să retrăiască secvențele de memorie care au dus la momentul prezent.

Secvența de memorie unu
3001.22.15 Althean Time

Generalul Dannar Zander stătea la biroul său de pe puntea de comandă a crucisătorului Allegiant, nava amiral a celei de-a 3-a Flotă Spațială Altheană. Tocmai verifica unele măsuri administrative când secundul său, comandantul Arsenes, a dat buzna în biroul său.

– Domnule general, avem o alertă cu privire la xeroni. Posturile de recunoaștere avansată au anunțat că se îndreaptă către mai multe planete exterioare ale Alianței, inclusiv Haronia, planeta dumitale.

– Trebuie să-mi apăr planeta, așa că o să mergem acolo imediat. Fă-mi legătura cu amiralitatea!

Acest lucru nu a mai fost necesar, deoarece comunicatorul de pe biroul său a scos un sunet și deasupra biroului a apărut imaginea Primului Consilier Avertus. Văzându-l pe șeful suprem al Alianței,

Arsenes a părăsit biroul în grabă pentru a-i lăsa să vorbească fără martori.

– Generale Zander, a început Avertus, ia-ți flota și apără planeta Zandria împotriva iminentului atac al xeronilor.

– Dar, domnule prim-consilier, trebuie să existe și alte nave care să meargă acolo. Cer permisiunea să merg pe Haronia.

– Nu se aprobă! Nu există alte nave. Iar Zandria este importantă pentru economia altheană. Haronia va trebui să se descurce cu forța de apărare locală.

Haronia nu era un centru industrial la fel ca Zandria, ci o planetă de o frumusețe naturală spectaculoasă. Avea puțină dezvoltare industrială și nu avea orașe mari, ci doar mici grupuri de ferme. Dannar Zander nu era fermier, desigur, dar Alaina, soția sa, era bio-genetician și îi ajuta pe fermieri să cultive noi soiuri de plante.

Dar Dannar știa ce se ascunde în spatele acestor noi ordine. Pe Zandria, Avertus avea mulți susținători și neamuri. Desigur că avea să îi pună pe primul loc. În niciun caz Dannar nu va lăsa un birocrat ca Avertus să condamne la moarte omenii de pe Haronia.

– Cu sau fără permisiune, voi apăra Haronia. Pierd timp prețios certându-mă aici cu dumneavoastră, domnule prim-consilier. După cum știți, Zandria are deja o forță de apărare locală solidă. Jumătate din flota mea îi va ajuta. Cealaltă jumătate o voi duce pe Haronia.

Vocea lui Dannar era hotărâtă și nimic nu i-ar fi putut schimba decizia. Fața lui Avertus s-a înroșit de furie.

– Aceasta este revoltă! Ia seama, generale Zander. Nu mai ai cale de întoarcere dacă faci asta.

– Nu-mi pasă! a spus Dannar și a tăiat legătura.

Secvența de memorie doi
3001.22.17 Althean Time

Când Allegiant și celelalte nave altheene au ajuns pe orbita Haroniei, xeronii trecuseră deja de forțele locale de apărare. Bombardaseră așezările agrare din navele lor de atac și apoi au aterizat pentru a lupta împotriva forțelor de rezistență de la sol. Dannar știa că acești xeroni însetați de sânge vor trimite mai puține nave pe o planetă mai mică precum Haronia, de aceea a presupus că jumătate din flota sa va fi mai mult decât suficientă pentru a-i

înfrunta. Și a avut dreptate. Au distrus navele mamă xerone de pe orbită în câteva minute. Dar forțele lor terestre au continuat să semene distrugere. Văzând navele lor mari distruse pe cer, atacurile lor au devenit mai disperate și mai crude. Dannar însuși își conducea soldații de pe Allegiant. El trimisese trupe în toate așezările atacate și acum, conducând un pluton de infanterie spațială, se lupta pentru a recâștiga controlul asupra așezării în care locuiau soția și fiica sa.

Era o zi ploioasă, cerul noros întunecând peisajul verde. Xeronii blocau drumul de acces spre așezarea coloniei cu un susținut foc de plasmă. Dannar a trimis câteva sonde miniaturale pentru a afla pozițiile xeronilor și apoi le-a ordonat oamenilor săi să se împartă în trei grupuri. Unul urma să atace frontal și celelalte două pe flancuri. Spera doar că solul umezit nu le va încetini prea mult înaintarea. Xeronii, în uniformele lor negre cu căști negre strălucitoare, erau mai bine camuflați acum, după apusul soarelui. Dar, cu ajutorul mini-sondelor cu fascicule de lumină, soldații altheeni și-au adus inamicul în bătaia armelor. Era aproape miezul nopții când zgomotul pistoalelor cu plasmă a încetat. Rezistența xeronilor a fost zdrobită. Dannar a alergat spre casa lui cu speranța în inimă că iubita lui soție și copilul său erau în regulă. Dar această speranță a murit când și-a văzut casa în flăcări. Și apoi, a văzut o imagine terifiantă; trupurile lui Alaina și Aniris, care fuseseră împușcate în curtea din față. Muriseră îmbrățișate. Dannar a căzut în genunchi, scăpând un urlet disperat. Ajunsese prea târziu.

Secvența de memorie trei
Alintair Space Station 4
3003.33.27 Althean Time

Luminile modulate ale celui mai aglomerat club de noapte de pe stația spațială trădau trăsăturile obosite ale feței lui Dannar. Culorile ca de curcubeu curgeau în jurul unei scene circulare pe care niște fete, aproape goale și probabil sclave sexuale, se mișcau într-un mod care se presupunea să fie lasciv. Dannar le-a aruncat o privire, dar mintea lui a rătăcit în altă parte. Aproape că a uitat de băutura din fața lui. Lichiorul de Sallar era bun, dar nu aducea binecuvântata uitare atât de așteptată.

Acceptase invitația de a bea ceva alături de secundul său, comandantul Arsenes, pentru că vechiul său tovarăș insistase asupra

faptului că au nevoie de puțină relaxare între luptele cu xeronii pe de o parte și guvernul corupt al Alianței pe de altă parte.

– Cum spuneam, Dannar, cât timp crezi că poți continua așa? Ești condus acum doar de furie și de dorința de a răzbuna moartea celor dragi. Dar ai nevoie de ceva timp pentru a jeli și pentru a medita.

– Știu, Arsenes, a recunoscut generalul, dar Cercul Exterior are nevoie de mine. Pur și simplu nu pot lăsa totul în urmă și mă duc să mă relaxez și să meditez.

– Am auzit că Haronia este minunată în această perioadă a anului, a insistat Arsenes.

Dannar s-a uitat în ochii tovarășului său încecând să afle dacă glumea sau pur și simplu nu-și dădea seama de durerea sa interioară. Cum ar putea Arsenes să sugereze asta, știind că Haronia, fosta casă a lui Dannar, era locul în care draga sa soție Alaina și fiica lor Aniris au fost ucise?

Și la urma urmei, viața lui era acum dedicată mișcării Cercul Exterior. Nemulțumirea în creștere de pe planetele inelului exterior și lipsa de sprijin din partea Alianței au dus la crearea mișcării Cercul Exterior și a scopului lor: schimbarea conducerii corupte a Alianței care nu respecta drepturile atâtor cetățeni ai Alianței și, mai ales, dreptul de a fi apărați împotriva xeronilor, cruzii dușmani ai Alianței de atâția ani. Dannar Zander, înalt laudatul general al Alianței, a luat-o personal. El și-a dezlănțuit mânia în două direcții: către cei care i-au ucis familia, xeronii, dar și către conducerea Alianței care le-a facilitat moartea prin neintervenție.

Mai întâi a adunat în jurul său pe cei nemulțumiți de conducerea Alianței, în special pe cei care trăiau în sistemele exterioare. De asemenea, a atacat mai multe garnizoane ale Alianței pentru a obține mai multe nave și resurse pentru mișcarea de rebeliune. Cei de pe nava sa, Allegiant, fuseseră în cea mai mare parte alături de el din prima zi. Lupta lor a luat avânt, iar el nu mai avea odihnă acum. Un zgomot a pocnit în casca de comunicare.

– Generale, reveniți imediat la Allegiant! i-a spus comandantul Demetrus. Am informații că s-ar putea să fiți în pericol acolo.

S-a zis cu relaxarea noastră!

Dannar îi făcu semn lui Arsenes să-l urmeze spre ieșirea din clubul de noapte. Se întreba ce amenințare ar putea fi de data aceasta. Stațiile spațiale Alintair erau posturi comerciale neutre, în

afara controlului Alianței, dar era sigur că Înaltul Consiliu pusese preț pe capul lui și vânătorii de recompense puteau să se ascundă la tot pasul. Bine că nimeni nu avea voie să ducă arme aici. Ar fi trebuit să-l doboare numai cu forța brută, iar Dannar Zander era el însuși o forță a naturii.

Chiar în afara clubului de noapte, doi indivizi cu trăsături aspre, probabil mercenari, le-au blocat calea. Alți doi erau pe lateral.

– Dannar Zander, ești în inferioritate, ar fi bine să vii cu noi fără scandal, a spus unul dintre ei.

– Sunt alături de tine, a spus Arsenes, aflat la un pas în spatele lui.

Dannar era sigur în această privință, nu era nevoie ca el să o audă și de aceea a fost surprins când mâna lui Arsenes l-a lovit peste ceafă. Când membrele lui s-au simțit imediat ca făcute din plumb, a știut că Arsenes i-a aplicat un plasture paralizant și că era pierdut. Cel putin pentru moment. A vrut să întrebe: „De ce? De ce această trădare?", dar nu putea vorbi.

Secvența de memorie patru
Planeta Althea, Capitala Alianței
3003.45.35 Althean Time

Sala consiliului era în mare parte întunecată. Un singur fascicul de lumină cădea peste prizonierul care fusese adus în fața celor opt lideri ai Alianței Altheene. Ei erau așezați la o masă semicirculară care emitea o lumină difuză, subliniind trăsăturile lor aspre. Opt fețe rigide aparțineau celor cu drept de viață și de moarte pentru cel care urma să fie condamnat într-o transmisiune live pe toate planetele membre.

– Generale Zander, a spus consilierul Raunner, astăzi am evaluat acțiunile perfide pe care le-ai întreprins împotriva Alianței. Credem că ești un bărbat cu o minte îngustă, plină de ură. Altfel, nu putem explica transformarea bruscă dintr-un general respectat al Alianței în liderul unei rebeliuni care ne sfidează valorile.

Da, consilierul Raunner era cunoscut pentru cuvintele sale dure. De asemenea, era inflexibil. Dacă ar avea o idee, oricât de falsă sau neînsemnată, ea nu se schimba niciodată. Nu că vina lui Zander a fost vreodată pusă la îndoială. Toată lumea știa cine este. Pentru unii el era încă un erou, pentru alții, un trădător.

– Mai ai ceva de spus înainte să pronunțăm sentința? a întrebat consilierul Raunner.

Zander s-a gândit să-i ignore, dar apoi a spus câteva cuvinte, mai ales pentru cei care erau încă alături de el.

– Nu am nimic de spus unei conduceri corupte care ignoră o mare parte din cetățeni și se gândește doar la bunăstarea grupului lor!

– Oricum nu vei mai avea ocazia să vorbești cu nimeni! a izbucnit primul consilier Avertus.

Apoi acesta a citit sentința.

– Generale Dannar Zander, ca o recunoaștere a meritelor tale în timpul în care ai servit fidel Alianța, Consiliul a decis să îți cruțeze viața.

Prostii, se gândi Zander. Dacă nu ar fi fost expunerea publică a procesului, nimic nu i-ar împiedica să-mi taie gâtul. Pur și simplu nu vor să creeze un martir.

– Prin urmare, a continuat Avertus, te vom condamna la exil permanent pe o planetă din afara Alianței. Destinația exilului tău va fi necunoscută publicului pentru a împiedica susținătorii să îți vină în ajutor. De asemenea, va fi o planetă periculoasă, fără mijloace tehnologice care să-ți permită să evadezi. Ne-am gândit să îți ștergem memoria, dar apoi ne-am gândit că ți-am face o favoare pentru că vei uita de suferința personală. Nu favorizăm dușmanii Alianței, așa că vei suferi și vei reflecta la faptele tale pentru tot restul vieții.

Primul consilier a lovit masa cu sceptrul său de aur, iar difuzarea procesului s-a încheiat.

Destul! Gata cu amintirile.

Trebuia să facă ceva pentru a trece timpul până dimineața.

Capitolul 5

A doua zi dimineața după ce a deschis ochii, Annabeth a avut parte de încă o surpriză. A observat imediat că oaspetele ei își făcea de lucru în fața șevaletului lăsat acolo într-un colț de Meryl. S-a ridicat din pat și s-a apropiat cu grijă de Dannar. Când a ajuns lângă el a văzut că tocmai termina o pictură ce înfățișa cu o uimitoare grijă pentru detalii o frumoasă femeie cu părul roșcat care ținea de mână o fețiță care-i semăna evident, de la culoarea părului până la nasul acvilin. Și mai ales, asemănătoare le era forma urechilor, vizibile pentru că părul le era prins spre spate într-o împletitură complexă. Numai că urechile acestea aveau o formă nemaivăzută pe Pământ fiind acuțite la ambele extremități precum niște semințe de dovlecel.

Dar și peisajul din spatele lor era straniu, nepământean. Cerul violet și florile ce se răsuceau spre el în spirale elegante păreau a alcătui un decor din filmele SF.

Dannar a lăsat penelul pe suport alături de vopsele și a privit-o oarecum stânjenit pe Annabeth. Ea l-a privit întrebător.

– Soția mea Alaina și fiica mea Aniris, a spus el scurt.

– Unde sunt ele acum? Sunt acolo la tine, în Danemarca?

– Nu. Au fost ucise.

Și involuntar, Dannar a scrâșnit din dinți simțind vechea furie încercând să iasă la suprafață.

– Oh, îmi pare rău să aud asta. Ce teribil!

Annabeth știa că orice cuvinte ar spune, nu pot astâmpăra durerea pe care o citea în ochii lui. O suferință care era sigură că este prezentă acolo de câte ori el se gândea la cele două ființe dragi care i-au fost răpite.

Poate de aceea a și plecat să umble prin lume, s-a gândit Annabeth. Fuge de această amintire dureroasă, cu speranța că o va pierde undeva pe drum. Poate că acest lucru nici nu l-a lăsat să doarmă, căci trebuie că a petrecut o bună vreme din noapte pictând. Un om cu multe talente acest Dannar!

Annabeth și-a făcut apoi toaleta de dimineață și s-a îmbrăcat lejer ca de obicei, cu un tricou roșu închis și cu jeanși. Oaspetele ei

era deja îmbrăcat cu hainele din ajun. Nu știa dacă și făcuse vreun duș dar nu simțea vreun miros neplăcut în preajma sa.

De fapt, Dannar folosise facilitățile din baie, chiar dacă i se păreau oarecum primitive. Dar care era alternativa? Să folosească vreun curs de apă din jurul cabanei?

Pentru micul dejun Annabeth a preparat ceva ce știa că o să-i iasă din prima: omletă cu brânză, ceapă și bacon. Pe când stăteau așezați unul lângă celălalt la masa lungă din zona bucătăriei și mâncau în liniște, Annabeth a simțit că trebuie să lămurească ceva.

– Am o întrebare, totuși. De ce ai pictat urechile urechile soției și fiicei tale cu acea formă ciudată?

– Ai încurcat-o, i-a spus Webby lui Dannar. Trebuia tu să te exprimi artistic! Tu, care nu ai vreo fibră de artist în tine!

Adevărul era că Webby era cel din spatele tabloului pe care tocmai îl văzuse Annabeth. El fusese cel care extrăsese din memoria lui Dannar, la cerea acestuia, imaginea Alainei și a lui Aniris. Și tot el îi ghidase mâna pentru a reconstrui aceste imagini folosind materialele găsite în trusa lui Meryl. Și asta pentru că Dannar insista să aibă o imagine fizică a celor două ființe iubite. Când era pe nava lui, Allegiant, avea pe birou o proiecție holografică a lor tot timpul la îndemână. Hologramele nu erau prea comune pe Pământ, dar o pictură putea să ajute.

Tot în sarcina lui Webby cădea acum să găsească o explicație pentru acea deosebire anatomică vizibilă dintre haronieni și pământeni. Și desigur că a născocit una bazându-se pe informațiile din baza sa de date și de pe internet. Acum se adaptase și putea accesa direct ruterul din cabană fiind conectat nonstop la rețeaua pământenă. Deja îi aranjase lui Dannar o identitate în rețeaua guvernamentală daneză și noile acte aveau să sosească în câteva zile. De asemenea tot în curând o să aibă și acele carduri cu care putea accesa banii, moneda de schimb locală.

– Soția mea, Alaina, suferea de o modificare genetică specifică populației nordice, de unde acea formă a urechii pe care o moștenise și fiica mea.

Dannar nu putea decât să spere că Annabeth va accepta această explicație. Dar nu, mintea ei mergea la foc automat acum. Și-a dat seama că din cauza părului lui lung nu i-a zărit urechile până acum. Vor fi fiind la fel?

Într-un impuls îndrăzneț, Annabeth a întins mâna pentru a-i da părul deoparte și a se convinge de acest lucru. Când mai erau

câțiva centimetri până la țintă, mâna i-a fost interceptată fulgerător de mâna stângă a lui Dannar care a strâns cu putere degetele fragile ale femeii.

– Au, mă doare! a strigat ea.

El i-a dat imediat drumul, scuzându-se:

– Mă ierți, nu am vrut să te rănesc. Doar că nu sunt obișnuit să fiu atins.

– Atins de femei străine, vrei să spui? a întrebat Annabeth.

El a confirmat cu o scurtă aplecare a capului și ea nu a mai insistat. Se pare că va trebui să îi vadă urechile altădată.

Restul zilei a trecut fără alte momente stranii. Și-au făcut de lucru prin jurul cabanei. Annabeth i-a arătat lui Dannar generatorul electric care asigura electricitatea când era nevoie să suplinească energia furnizată de panourile fotovoltaice montate pe acoperișul cabanei. Generatorul era montat într-o anexă contruită lipită de partea din spate a cabanei.

– Se pare că mai avem combustibil doar pentru câteva zile, a spus Annabeth. Va trebui să mergem mai departe după așa ceva, pentru că nu vreau să mai dau nasul cu acel individ la benzinăria cea mai apropiată.

– Nu îți face griji. Voi fi acolo să te apăr, a spus Dannar cu același ton neutru de parcă se presupunea de la sine că el este protectorul acestei femei firave.

În același timp el l-a întrebat pe companionul său nevăzut dacă nu ar putea face ceva pentru a ajuta-o pe femeia pământeană cu problema combustibilului.

– Ei folosesc încă acești combustibili fosili. Nu am putea construi noi un mic reactor de hidrogen să alimenteze generatorul ăsta?

– Vezi, de aia eu sunt creierul și tu ești mușchii, s-a umflat în pene Webby. Vom înlocui și generatorul cu totul. Reactorul nostru ar putea genera direct energie convertită la forma dorită de pământeni.

– Minunat! Fă o listă cu materialele necesare și să ne apucăm de treabă.

– Nu ar trebui să construim și ceva arme? Pentru protecția noastră.

– Nu cred că ar fi prudent, a răspuns Dannar. Dacă armele noastre cu plasmă ar cădea pe mâna localnicilor ar putea afecta

cursul istoriei lor. Dar am putea totuşi încropi acele scuturi energetice de protecție.

– De parcă astea nu ar schimba evoluția tehnologică a aceste rase! a insistat Webby. Dar ai dreptate, cum zic pământenii, mai bine să fie acolo decât să îți pară rău că nu le ai la nevoie.

Acestea fiind stabilite, Dannar a întrebat-o pe Annabeth unde ar putea găsi tehnologie avansată. Chiar așa s-a exprimat și Annabeth a presupus că el a spus așa din cauză că engleza nu era limba lui maternă.

– Sunt o mulțime de magazine ceva mai departe de aici, dar îți vor trebui bani dacă vrei să îți cumperi un laptop ori un telefon smart.

– Voi aștepta atunci până îmi sosesc creditele! a spus scurt Dannar.

Și apoi a plecat să se plimbe prin pădure iar Annabeth s-a întors în cabană pentru a prepara ceva de mâncare pentru cină.

Când s-a întors din plimbarea sa în mijlocul naturii terestre, Dannar a găsit-o pe Annabeth în fața computerului ei. Femeia avea ochii înroșiți și lacrimi îi alunecau pe obraji. Înțelegea că aceasta era o expunere universală a unei suferințe fie ea fizică sau mentală.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

– Ah, am primit niște vești triste. De fapt, o continuare a unor vești triste care nu mai contenesc să apară în viața mea în ultima vreme.

– Înțeleg! a spus el.

Deși habar nu avea de ce spunea lucrul ăsta. Doar pentru că îi sugera Webby că e un răspuns normal aici pe Pământ? Ba chiar a trebuit să pluseze spunând în continuare:

– Dacă vrei să îmi spui despre asta, poate te ajută, poate eu te pot ajuta… nu se știe.

Annabeth l-a privit cumva indecisă. Să îi vorbească acestui străin despre viața ei dată peste cap? De ce nu? Simțea că are nevoie de umărul puternic al unui bărbat cel puțin pentru sprijin moral dacă nu și fizic. Iar dacă el venea dintr-o cultură diferită, de undeva din Europa, poate că nu o va judeca prea aspru.

Așa că a început să îi spună despre viața ei, despre tumultoasa iubire cu Steve și temindând cu evenimentele care au determinat-o să fugă în munți, acum la treizeci și unu de ani când ar fi trebuit să fie fericită la oraș, cu un soț și, de ce nu, cu copii.

Dar ceea ce o întristase în această seară era un email pe care l-a primit de la Jenna, prietena ei plecată din această lume. După explicabila uimire inițială, pe măsură ce citea a cuprins-o un amestec de groază și tristețe imensă. Mailul era cam așa:

Scumpa mea Anna,

Dacă primești acest mail înseamnă că am încasat-o rău de tot. Știi că m–am priceput mereu la computere, chiar am avut zilele mele de hacker odată, așa că nu mi-a fost greu să concep un script care să îți trimită acest mail după ce mai mult de o săptămână nu mai am nicio activitate online.

Credeam că mi-am luat toate măsurile de precauție dar se pare că m-am înșelat. Îmi pare rău că arunc asta în spatele tău, dar va trebui să mă răzbuni.

Atașat la acest mail ai un registru al tranzacțiilor pe care le-am făcut eu și Harper pentru cartelul Ocho Cuervos. Mergi cu aceste date la FBI și pune-te în programul de protecție a martorilor. Din nou, scuze din rai sau din iad, pentru că ți-am stricat viața.

Ce mai pot spune? Ai avut dreptate, am fost o nesăbuită. Dar pe când mi-am dat seama în ce mă băgasem, era prea târziu.

Până când ne vom revedea, îți doresc să ai o viață mai lungă și mai fericită decât a mea.

A ta mereu,

Jenna.

Dannar a trebuit să consulte alături de Webby o mulțime de referințe pentru a înțelege ce era scris aici, dar până la urmă a reușit și a înțeles de ce era atât de doborâtă Annabeth. Nu a fost împins de Webby când a cuprins-o pe după umeri protector iar ea și-a lăsat capul pe pieptul său. Pur și simplu simțea nevoia să îi ofere alinare acestei femei fragile. Alaina nu era atât de fragilă și supărarea se insinua rar în ființa ei, dar tot mai avea nevoie din când în când de alinarea lui. Ah, dar imaginea Alainei părea că trece într-un plan secund acum când simțea căldura trupului lui Annabeth și mirosul ei atât de plăcut.

Erau așezați unul lângă celălalt în fața tejghelei din zona bucătăriei. Laptopul lui Annabeth era pe tejghea în fața lor, dar ea nu mai privea ecranul lui. Se bucura că poate să își lase capul

chinuit de atâtea gânduri pe pieptul puternic al lui Dannar și să fie cuprinsă de mirosul lui ca de lavandă. Se întreba dacă din întunericul ultimelor evenimente din viața ei, întâlnirea lui Dannar să fie raza de lumină mult așteptată?

Cuprinsă de o nouă speranță s-a întors și l-a privit în ochii săi mari. Apoi s-a pierdut cu totul în profunzimea lor violet, și-a ițit gâtul, aproape că s-a ridicat de pe scaun și l-a sărutat ușor pe buze. Ochii lui au arătat unn moment de confuzie, apoi el s-a ridicat cu grijă și s-a îndepărtat.

– Ah, scuză-mă Dannar, a spus Annabeth cu o oarecare dezamăgire în glas. Nu știu ce mi-a venit.

Se gândește încă la soția lui, și-a spus ea.

Capitolul 6

În zilele următoare o așteptare stânjenitoare părea să se fi instalat între cei doi. Annabeth înțelegea de unde venea reținerea lui Dannar. Chiar nutrea o oarecare speranță că dacă vor petrece mai mult timp împreună poate zidul dintre ei se va sfărâma. Dar chiar aceasta să fie cauza îndepărtării lui? Dacă nu era atras de ea? Că doar nu s-a simțit niciodată ca fiind „cea mai frumoasă din regat". Sigur, era conștientă că era drăguță, cu un corp armonios, dar ca ea puteau fi multe altele.

Într-o încercare de a micșora depărtarea fizică dintre ei, chiar i-a sugerat lui Dannar că ar putea împărți amândoi patul, dar pentru a dormi și nu altceva. A ținut să precizeze această linie de separare mai mult dintr-un instinct pudibond. Dacă Dannar ar fi făcut vreo mișcare de apropiere l-ar fi respins ea oare?

Dannar însă era frământat de întrebări mult mai profunde. El nu se întreba dacă Annabeth îl găsește atrăgător. Cam avea acum confirmarea. Nu i se părea deplasat ca o femeie din altă specie – dar atât de asemănătoare cu a lui – să fie atrasă de el. Nu știa însă cum să o descrie pe femeia pământeană. Părea mai fragilă decât femeile de pe planeta lui, dar după ce a aflat de întâmplările prin care ea a trecut recent, și-a zis că este o supraviețuitoare. Și cel mai mult îl mira că după atâta vreme simțea o atracție pentru o femeie, și tocmai una de pe altă planetă. Dar era posibil că în adâncul sufletului său să fie conștient că nu se poate agăța de amintirea Alainei toată viața lui. Oricum va fi fost, a refuzat deocamdată apropierea fizică sugerată de femeia pământeană. Așa că a continuat să doarmă pe podeaua cabanei.

Dacă se depărtase oarecum de Annabeth, în zilele acestea Dannar devenise în schimb bun prieten cu Sparks, animalul ei de companie. Aveau și pe Haronia o mulțime de animale în jurul casei și acest câine semăna destul de mult cu talanul pe care îl aveau acasă. Doar că acela era mai scund dar avea dinții mai ascuțiți. Inițial câinele îl privise cu suspiciune pe bărbatul straniu care se alăturase lui Annabeth la cabană, dar acum părea să-l fi acceptat cu totul și își petreceau mai tot timpul împreună umblând prin pădure. Dannar avea o bănuială că Sparks l-a acceptat după episodul în care

el i-a luat apărarea lui Annabeth atât de eficient în fața individului de la benzinărie.

Se plimbau ca de obicei pe malul pârâului de munte pe malul căruia îl găsise Annabeth inițial. Dannar spera să poată găsi ceva urme. Erau niște speranțe deșarte care plecau de la ideea aceea nebunească cum că a fost abandonat tocmai pe Pământ prin intervenția unor susținători ai mișcării sale de rebeliune. Se gândea deci că poate aceiași suporteri au abandonat pe aici pe undeva vreun pachet care să-i ajute supraviețuirea pe această planetă străină.

Speranțe deșarte, într-adevăr! A mers în josul și in susul cursului de apă căutând atent în iarbă, dar degeaba. Nici urmă de pachet de supraviețuire. Le-a fost însă pusă în pericol supraviețuirea când au fost atacați deodată de un leu de munte. Agilul animal a sărit direct spre prada cea mai mare, spre Dannar, care era chircit pe malul pârâului adâncit în căutarea sa. Dacă el ar fi fost ridicat la înălțimea celor aproape doi metri ai săi, sălbăticiunea s-ar fi gândit de două ori.

Dar credinciosul Sparks s-a interpus în calea prădătorului. A urmat o încăierare între cele două animale, unul sălbatic și celălalt domesticit, dar sorții de izbândă înclinau în favoarea celui sălbatic. Sparks a schelălăit dureros și era gata să cedeze lupta având o rană urâtă la gât.

Dannar a luat în considerare să folosească acel cuțit de vânătoare pe care îl avea la brâu. Îl găsise agățat deasupra șemineului din cabană și Annabeth nu a avut nimic împotrivă ca el să îl folosească. Dar acum Dannar nu a vrut să rănească mortal animalul sălbatic, ci doar l-a prins de gât ca pentru a-l îndepărta de bietul Sparks și a comandat una din acele descărcări spre mâinile sale, prin fibrele de nanocarbon. Leul de munte a fost aruncat cât colo și apoi s-a ridicat cu greu de la sol plecând cu coada între picioare spre desișul pădurii.

Îngrijorat, Dannar l-a examinat pe Sparks. Nu arăta deloc bine. Sângera abundent din rana de la gât.

– Ce fac acum? l-a întrebat el pe Webby. Annabeth va fi foarte supărată dacă își pierde animalul de companie.

– Mai întâi trebuie să oprești sângerarea. Pune mâna pe rană și voi transmite un curent care va cauteriza rana.

Dannar s-a conformat și curând a simțit o căldură acumulându-se în palmele sale. Bio-inginerii Alianței creaseră un fel de celule bipolare ce fuseseră grefate în palmele sale. Când acele

descărcări plasmatice erau trimise prin fibrele de nanocarbon spre palmele sale, aceste celule își schimbau structura devenind refractare și protejându-l pe Dannar de șocuri potențial fatale. Cu ajutorul lui Webby, a putut acum modela descărcările energetice din palma sa tocmai pentru a cauteriza rana câinelui și a opri hemoragia.

Sparks a încetat să mai scoată acel scheunat ascuțit și a căzut într-un somn ce se voia a fi recuperator. Dannar l-a ridicat de la sol și a plecat cu el spre cabană. Ce să vezi! El, marele războinic haronian, aștepta cu inima strânsă reacția lui Annabeth. Oare îl va învinui pe el pentru necazul abătut asupra lui Sparks?

Annabeth se întreba ce să facă în legătură cu documentele lăsate ei de Jenna. Să meargă imediat cu ele la FBI? Ceva o reținea de la o acțiune prea pripită. De fapt își dorea să îl aibă pe Dannar alături când va fi întreprins o asemenea acțiune curajoasă. Ori el încă nu se putea aventura în civilizație dacă nu avea acte.

Se gândea la toate astea pe când ușa cabanei s-a deschis larg și Dannar a intrat purtându-l pe brațe pe Sparks. Acesta din urmă era inconștient și părea că trecuse printr-o luptă.

– Sparks! Ce a pățit? a întrebat speriată Annabeth.

– Am fost atacați de un animal sălbatic iar bravul tău animal de companie i s-a împotrivit cu un oarecare succes. Am reușit să opresc sângerarea prin cauterizarea rănii.

– Ce cauterizare? Cum?

– *Atentie! a spus Webby.*

– Am făcut-o încălzind cuțitul de vânătoare pe care mi l-ai dat tu.

– Aha! Să mergem imediat la veterinar!

Și cuprinși de o agitație de înțeles, au luat micul Subaru, Annabeth conducând cât de repede putea spre orășelul Wellinghton în timp ce Dannar sta pe bancheta din spate ținându-l în continuare în brațe pe curajosul Sparks.

Spre ușurarea lor, veterinarul i-a primit imediat dată fiind urgența cazului. Mai era câteva pisici în așteptare dar ghemotoacele de blană înghițite nu erau la fel de critice precum starea lui Sparks. Domnul Stanton, veterinarul, a fost uimit de cauterizarea aplicată de Dannar câinelui dar a admis că acțiunea lui rapidă a salvat viața câinelui. Sângerarea excesivă putea să îi fie fatală. Scanarea cu ultrasunete nu a arătat că ar avea sângerări interne, așa că totul

părea a fi bine. I-a administrat antibiotice și calmante și l-a oprit acolo pe bietul Sparks pentru observație.

Simțindu-se mai ușurată știind că Sparks era pe mâini bune, Annabeth l-a condus apoi pe Dannar la oficiul poștal unde au aflat cu o plăcută surpriză că Dannar primise un pachet ce conținea două carduri bancare. Pentru că Dannar (sau mai bine zis Webby) ceruse ca pachetul să fie expediat pe adresa lui Annabeth, funcționarul a acceptat semnătura acesteia pentru pachet și astfel au putut intra în posesia lui fără alte complicații. Bineînțeles, aceasta era lucrătura lui Webby care crease conturile și le umpluse cu bani prin diferite transferuri amețitoare din conturi de pe tot globul. Webby a activat și cardul. Aveau să curgă acum banii…

– Oho! Platinum Gold! s-a mirat Annabeth după ce au deschis coletul. Ai ceva bani, tipule.

– Se prea poate, a răspuns voit nonșalant Dannar. Nu m-au interesat prea mult banii vreodată.

Și chiar era adevărat. Chiar când era un respectat general în flota Alianței era mulțumit dacă el și familia lui aveau un trai decent. Nici el și nici Alaina nu erau tipul de persoane care trăiește pentru a acumula bogății. Acum însă trebuia să acumuleze niște materiale, piese de tehnologie terestră pentru ceea ce își pusese în plan.

– Putem merge acum la acele magazine de care spuneai? a întrebat el.

– Da, desigur. Vom reveni mâine în oraș pentru a-l recupera pe Sparks. Dar trebuie să îți spun că nu vor încăpea prea multe în mașina mea cea mică.

– Atunci, vom achiziționa una mai mare! a zis Dannar senin.

– Se prea poate să ai destui bani acolo…

– Chiar așa! Webby, câți bani avem la dispoziție?

– Cât este limita acelor carduri. Vreo două sute de mii de dolari. Cam cât câștigă unul din oamenii aceștia în câțiva ani.

– …dar chiar vrei să îți cumperi o mașină? a continuat Annabeth. Te va costa enorm să o duci la tine în Danemarca atunci când vei pleca.

– Nu contează ce voi face mai apoi cu acel automobil. Important este că am acum nevoie de el.

Dannar părea ferm pe poziție.

– Dar tu încă nu ai acte! a exclamat Annabeth. Nu vei putea deci cumpăra mașina.

– Așa este, dar tu ai. O vei cumpăra tu și voi achita banii eu. Astfel, atunci când voi pleca, tu vei rămâne legal în posesia vehiculului.

Uimită de generozitatea oaspetelui ei, Annabeth l-a însoțit apoi la un dealer auto. Acolo au văzut mai multe modele de camionete dar Dannar părea nehotărât.

– Nu se presupune că bărbaţii sunt pricepuţi la maşini? a întrebat Annabeth. El nu a răspuns. Chiar că ai trăit izolat în munți, a adăugat ea zâmbind.

– Dar este mai bine ca alegerea să fie a ta. Eu cer doar ca să fie capabilă să transporte mai multe materiale de care am nevoie.

Până la urmă alegerea a aparținut într-adevăr lui Annabeth. Grație banilor lui Dannar și a actelor lui Annabeth, o oră mai târziu erau în noua lor camionetă argintie îndreptându-se spre un gigantic supermarket aflat la aproape cincizeci de kilometri. Webby deja făcuse o listă de cumpărături iar unele componente, care nu se găseau de obicei în magazine, le comandase deja online. Când au luat cărucioarele și se plimbau printre rafturi, sfătuit de Webby, Dannar i-a spus lui Annabeth:

– O să te mire poate că o să cumpăr tot felul de obiecte despre care poate o să crezi că nu am nevoie, dar crede-mă că am un plan.

– OK, sunt banii tăi, ciudățeniile tale, a opinat Annabeth cu un zâmbet sincer.

Ciudățenii într-adevăr. Danner a pus în coșul de cumpărături o mulțime de lucruri, de la computere până la materiale de construcții, scule metalice, până și un mic cuptor pentru topirea și modelarea metalelor.

Lui Annabeth i-a căzut fața când a văzut nota de plată. Aproape treizeci de mii de dolari. Și mai dăduseră vreo patruzeci de mii pe camionetă.

Wow! Tipul chiar avea bani! și-a zis Annabeth. Te pomenești că o fi vreunul din acei prinți ce umblă incognito prin țări străine ca să afle cum este traiul departe de palatul regal, ca simplu muritor. Nah, am citit prea multe cărți romanțioase. Chestii din astea se întâmplă doar în filmele de pe Hallmark!

S-au întors la cabană cu remorca din spatele camionetei plină de bunuri. Dannar i-a cerut voie lui Annabeth să depoziteze cumpărăturile sale în șopronul ce era construit în spatele cabanei și care acum adăpostea doar ceva unelte și lemne de foc. Desigur că

ea nu a vut nicio obiecție. Înțelegea că el, ca orice alt bărbat, avea nevoie de o „vizuină" a sa în care să-și facă de cap.

Și chiar că și-a făcut de cap căci până seara nu l-a mai văzut. A trebuit să se se ducă să îl cheme să mânânce ceea ce pregătise ea pentru cină. De cum a intrat în șopron a rămas cu gura căscată. Nu mai arăta ca un vechi șopron de lemn, ci părea atelierul unui profesor nebun. Desigur că pereții erau de lemn și pe jos era tot țărână dar în rest totul era altfel. Dannar încropise mese de lemn pe care se lăfăiau multe din noile sale unelte. A rămas deasemenea șocată când a văzut că laptourile, computerele desktop și toate celelalte piese de înaltă tehnoplogie erau desfăcute în bucăți.

– Hei, amice, ce ai de gând cu astea? Ce construiești aici? Sper că nu ești unul din acei teroriști din filme care construiesc bombe atomice în inima Statelor Unite.

– Nu, Annabeth, doar că tehnologia este o pasiune a mea și meșteritul mă ajută să îmi treacă mai ușor timpul până voi putea pleca de aici.

De parcă dacă ar fi un terorist, ar admite asta! și-a zis Annabeth. Dar apoi, menționarea plecării lui Dannar a părut să îi lase impresia unui gol în stomac.

Oh! Calmează–te fată! Doar nu o să te atașezi de tipul ăsta! își spunea în sinea ei dar nu era profund convinsă de tăria acestor vorbe de auto-încurajare.

Zilele următoare au trecut cam la fel. Dannar meșterea în atelierul lui improvizat cine știe ce iar Annabeth îi pregătea masa și avea grijă de Sparks care acum se recupera cu fiecare zi care trecea.

Într-o noapte, la câteva zile după ce aduseseră câinele de la veterinar, acel scheunat ascuțit al câinelui a trezit-o pe Annabeth. Dar era obișnuită. Lui Sparks i se făcea sete cam des în ultima vreme. Din cauza sedativelor pe care i le administra, a presupus ea. Oricum ar fi fost, s-a ridicat din pat şi a umplut din nou cu apă vasul lui Sparks. Dannar dormea dus pe podea în sacul lui de dormit. Îi sugerase să cumpere o saltea confortabilă când fusesera la cumpărături, dar Dannar, ca un vechi soldat obișnuit cu aprige condiții, a refuzat. Era mulțumit să rămână pe podeaua tare a cabanei.

Ceva deosebit i-a atras însă atenția lui Annabeth. Urechea lui Dannar era vizibilă de data aceasta pentru că părul lui lung era dat deoparte. Forma urechii lui era ascuțită, la fel cum era și în portretul soției și fiicei lui.

Capitolul 7

La micul dejun Annabeth l-a privit iarăși cu neîncredere pe oaspetele ei. În timp ce își sorbea ceaiul de mentă iar Dannar își bea impasibil ceaiul verde – căci nu părea să îi placă să bea cafea, cel puțin nu-i plăcuse cea pe care o preparase ea – a simțit că trebuie să scape de chestia asta care i se răsucea în minte și să ceară o lămurire.

– Ascultă, Dannar, azi noapte, din întâmplare, crede-mă, ți-am zărit urechea. Ei bine, imaginează-ți supriza mea când am văzut că are aceeași formă ciudată ca în reproducerea pe care ai făcut-o soției și fiicei tale.

– *Ups! Am încurcat-o! a spus Webby. Cred că va trebui să-i spunem adevărul.*

– Da, dar gândește-te la impactul asupra civilizației ei. Și apoi mă va privi cu alți ochi…

– Am ajuns să o cunosc îndeajuns încât să am încredere că nu va divulga secretul nostru. Și apoi, ce te interesează cum te privește ea?

Dannar nu a răspuns însă la întrebarea companionului său interior. A privit-o intens pe Annabeth.

– Dacă ți-aș spune că vin de pe altă planetă, m-ai crede? De ce nu poți să crezi că vin de undeva dintr-o regiune îndepărtată de pe această planetă? Un loc unde oamenii pot arăta puțin diferit?

Annabeth s-a gândit pentru o clipă și apoi a răspuns:

– Dacă ar fi numai asta, poate că aș înclina să te cred. Dar circumstanțele ciudate în care te-am întâlnit mă fac să cred că mai degrabă ideea cu originea ta extraterestră este cea plauzibilă.

El nu a răspuns și a continuat să își soarbă ceaiul fierbinte.

– Și apoi, dacă ar fi așa, a continuat Annabeth, vreau să îți spun că secretul tău este în siguranță cu mine.

Tot tăcere.

– Nimic? Ei bine, voi aștepta, a spus ea zâmbind. Poate că nu a venit momentul să îmi încredințezi acest secret al tău.

Spre seară, Annabeth a primit un telefon neașteptat de la detectivul Cutter.

– Domnișoară Miller, se pare că ați avut dreptate. Ancheta pompierilor a arătat că explozia din apartamentul dumneavoastră a fost cauzată de un coctail fabricat în special de asasinii mafiei ruse. Deci aveați de a face cu niște mafioți de pe alt continent decât credeați atunci când ne-am întâlnit.

– Mă bucur că v-ați convins că nu vorbeam aiurea, a spus Annabeth simțind că inima îi urcă spre gât. Cum naiba să fie mafia rusă implicată aici? Poate doar dacă este în aceeași gașcă cu mexicanii.

– Dar nu contează cine a fabricat explozibilul, a mai spus ea. Am acum dovezi care arată implicarea cartelului Ocho Cuervos.

Detectivul Carter a tăcut pentru câteva secunde. Să fi fost de vină această declarație surpriză a lui Annabeth? Probabil că nu credea că ea ar putea avea aceste dovezi.

– Pot ști de unde aveți aceste dovezi?

Da, se simțea neîncrederea în vocea lui.

– Mi le-a lăsat prietena mea Jenna înainte de a muri. Abia acum am primit mailul ei.

– Interesant! a continuat Cutter mai apoi. Dacă este așa, cazul ăsta ne depășește pe noi, polițiștii din Seattle. Este de competența FBI sau a DEA. O să îl anunț pe agentul Wickam de la FBI, care se ocupă deja de acest caz. O să te sune cât de curând. Cred însă că va trebui să mergi la biroul său din Seattle. Știu că ai plecat departe de Seattle, dar poți ajunge acolo peste două zile, să zicem, vineri dimineață? Ca să știu ce îi spun.

– Da, cred că da! a răspuns Annabeth.

– Excelent! O zi bună!

Și a închis destul de brusc apelul. Annabeth a rămas gânditoare. Ce repede s-a spălat pe mâini detectivul Cutter! Dar, probabil că are dreptate. Cazul era complicat și era de domeniul federalilor.

S-a îndreptat spre șopron pentru a-i spune lui Dannar despre călătoria pe care trebuia să o facă peste două zile. L-a găsit aplecat asupra unui cub translucid cu latura de o jumătate de metru din care se emitea o lumină albastră.

Hmm! Interesantă veioză! și-a zis Annabeth.

I-a spus lui Dannar noutățile.

– Desigur că te voi însoți, a spus el. Tocmai am primit notificarea că mâine îmi vor sosi actele printr-un curier special. Și a

arătat spre telefonul pe care și-l cumpărase la ultima expediție de cumpărături.

– Perfect, a spus Annabeth. Mâine dimineață mergem în Wellinghton. Mai ales că mai trebuie să iau combustibil pentru generatorul electric.

– Nu mai trebuie să îți faci griji în legătură cu generatorul electric. Acest dispozitiv îl va înlocui cu succes.

– Serios? Lampa asta albastră? s-a mirat Annabeth. Cred că tipul a luat-o razna.

– Ceea ce tu crezi că este o lampă, este de fapt un reactor de fuziune cu hidrogen! a spus Dannar cu o față serioasă.

– Oho! Reactor? Asta sună periculos! Și ziceai că nu construiești bombe atomice. Acum ai trecut la bombe cu hidrogen? a întrebat Annabeth încercând să nu izbucnească în râs.

– Pentru că se pare că nu mă crezi, o să îți dovedesc! a spus „profesorul nebun” Dannar.

A luat cubul și un cablu negru, gros și s-a îndreptat spre anexa unde era ținut generatorul electric. Annabeth s-a ținut curioasă după el. Ajunși acolo, a văzut că Dannar a deconectat generatorul de la rețeaua electrică a cabanei și a conectat cubul în locul lui atașând acel cablu negru la o mufă pe care cubul o avea pe lateral. Nu s-a întâmplat nimic deosebit.

– Acum voi deconecta și sistemul de acumulatori încărcați solar, a anunțat solemn Dannar.

Acum, într-adevăr, Annabeth a făcut ochii mari. Lampile din jurul cabanei nici nu au clipit. Aveau energie în continuare. De la cubul albastru?

– Să înțeleg că acum este momentul în care te-ai hotărât să îți dezvălui originea extraterestră? a întrebat Annabeth încă nevenindu-i a crede că poate alcătui cu o față serioasă o propoziție care conține cuvintele „origine extraterestră”.

– Nu voi confirma nici nu voi infirma orice credință vei fi având, a spus criptic Dannar.

– Haida-de! Asemenea tehnologie nu se află nicăieri pe Pământ! Ai putea să te umpli de bani numai patentând-o.

Annabeth a dus mâna gânditoare la buze, semn al unei subite concentrări sau a prezenței unei idei care i-a apărut acum în minte.

– Sau nu cumva, de aici ai atâția bani la dispoziție? Ai patentat cubul ăsta?

– Nu! Și aș vrea să îmi promiți că vei ține secret acest lucru. L-am construit din recunoștință pentru că ai fost atât e amabilă. Îți va rezolva problemele cu energia cât vei locui la această cabană.

– Promit să nu spun nimic. Dar dacă tot ai început, îmi poți spune unde ai parcat nava ta spațială?

Annabeth spunea toate acestea în glumă, dar o parte a minții ei era convinsă că adevărul este dincolo de orice ar fi crezut ea.

– Nu am o navă spațială, a precizat serios Dannar, neînțelegând corect tonul întrebării lui Annabeth. După cum știi am fost aruncat la propriu pe planeta asta.

Aha! Acum circumstanțele întâlnirii lor aveau mai mult sens. Chiar mai mult sens decât povestea aceea cu jaful din pădure. Danez, pe naiba! Annabeth nu era mare fan de romane SF, dar citise destule încât să fie oarecum împăcată cu ideea unei întâlniri de gradul patru. Și apoi, Dannar nu era un omuleț gri. Trebuia să afle mai multe. Chiar dacă vor fi fost invenții, era dornică oricând de o poveste bună.

– Dar de ce te-au aruncat aici? Pentru a te infiltra în societatea umană? Sau pentru a te pedepsi?

– Mai degrabă cea din urmă, a răspuns Dannar scurt.

– Deci ești un fel de criminal? a întrebat ea cuprinsă deodată de o frică inescapabilă.

Dumnezeule! Nu era de ajuns că trebuie să fug de criminalii de pe Pământ? Acum trebuie să mă feresc și de cei extratereștri? Cu ce oare am greșit de am o astfel de soartă?

Dannar a privit-o cu atenție pe femeia din fața lui. Pe fața ei se citea în mod clar îngrijorarea. Ori, nu se știe de ce, asta îl apăsa pe inimă. Ideea că lui Annabeth îi este frică de el îl deranja teribil.

– Te rog să mă crezi că nu aș putea să îți fac vreodată vreun rău. Da, sunt un condamnat pedepsit să trăiesc aici în exil, dar sunt condamnat pentru că m-am opus unui regim corupt.

– Deci ești un fel de deținut politic? a întrebat ea cu speranță în glas.

Dannar nu a răspuns imediat pentru că avea nevoie de ajutorul lui Webby pentru a înțelege termenul de „deținut politic”, dar odată ce a înțeles semnificația acestuia a confirmat.

– M-am ridicat împotriva conducerii Alianței Altheene care s-a făcut vinovată de moartea multor civili nevinovați printre care și soția și fiica mea.

Și iarăși Annabeth a putut zări acea durere inerentă reflectată în ochii oaspetelui ei extraterestru. Poate că timpul va vindeca și rănile lui…

Apoi și-a amintit de acel moment mai intim pe care l-au avut acum câteva zile. Oau! Aproape că am sărutat un extraterestru!

Atunci respingerea lui a cam durut-o. Acum își punea întrebarea dacă ar mai fi atât de dornică de o apropiere de acest bărbat știind de unde vine el. Trebuie că erau diferente mai adânci între ei decât se vedeau cu ochiul liber. Diferențe culturale, emoționale, fizice.

Mă rog, cel puțin la exterior, exceptând forma ciudată a urechilor, bărbatul arăta foarte uman după cum își amintea Anabeth imaginea trupului său gol. Și arăta mai bine decât iubiții ei precedenți. De fapt care iubiți? Căci nu putea enumera decât pe Randy, iubitul ei din liceu și apoi… pe Steve.

Dacă începea să aibă sentimente pentu acest bărbat avea de înfruntat două mari bariere: cea a diferenței de origine (o diferență ca de la cer la Pământ, ai putea glumi) și mai ales obstacolul emoțional reprezentat de amintirea soției și a fiicei pierdute ale lui Dannar. Dar se întreba: era o dragoste ce se înfiripa aici sau era doar atracție fizică?

Timpul o va spune. Acum se bucura că el nu se grăbea să dispară din peisaj și voia să o însoțească la Seattle la întâlnirea cu agentul FBI.

Între timp, Annabeth a vrut să afle mai multe despre civilizația de unde venea Dannar. Spera ca astfel să îl poată înțelege mai bine. Să știe astfel ce idealuri are și după ce cod moral se ghida el. Dannar i-a apus că civilizația lor a înflorit cu mai multe mii de ani în urmă pe planeta care se afla acum în centrul Alianței, Althea. De acolo, odată cu dezvolarea civilizației lor, altheenii au colonizat și alte planete din alte sisteme solare.

– Dar tu nu îți spui althean ci haronian, a observat Annabeth.

– Da, a devenit o obișnuință să luăm numele planetei pe care ne-am născut. Ca și cum dacă oamenii ar fi colonizat planeta vecină, Marte, de exemplu, s-ar fi numit marțieni.

– Are sens, a admis femeia. Și această alianță, este alcătuită doar din coloniile altheenilor?

– Nu, cu timpul am atras în ea și alte specii inteligente. Dar, cum spuneam, Althea a rămas centrul ei de gravitație atât politic dar

și economic.

Annabeth a rămas gânditoare absorbind noile informații.

– Mă întreb dacă și Pământul ar putea face parte din această alianță.

– În timp, este foarte posibil, a spus Dannar cu un ton plin de speranță.

Având acum sentimente oarecum diferite față de oaspetelei ei, Annabeth încerca să pună o punte de legătură între mintea ei rațională atât de obișnuită cu exactitatea cifrelor și inima ce o împingea spre Dannar.

A doua zi, cum el dispăruse iar în pădure hoinărind ca de obicei alături de Sparks, Annabeth a simțit nebunescul impuls de a-l urmări. Nu era ea mare expertă în lua urma prin pădure, dar a observat destul de ușor călcătura puternică a ghetelor lui Dannar pe potecă și mai puțin vizibilele urme ale câinelui.

I-a găsit într-un loc de o frumusețe aparte. Acolo micul râu de munte trecerea printr-o diferență de nivel producând o cascadă zgomotoasă. La baza ei, în bazinul creat acolo se îmbăia Dannar. Gol, desigur.

Annabeth nu a putut admira prea mult timp formele bărbatului căci Sparks a dat-o de gol cu un lătrat scurt. De cum a văzut-o, Dannar i-a făcut semn să i se alăture în apă.

– Nu am costumul de baie la mine, a spus ea cu o atitudine defensivă.

– Nici eu! a strigat Dannar cu un zâmbet șăgalnic.

Văd și eu asta, și-a spus Annabeth în sinea ei. Dar în același timp, simțind cum corpul îi este cuprins de o căldură ciudată, a luat în considerare ideea de a intra în apă. Așa că și-a scos tricoul galben și pantalonii scurți de jeanși, rămânând în lenjeria albă.

– Și lenjeria trebuie să dispară, a spus Dannar cu același ton amuzat.

Într-un gest de curaj lipsit de pudoare, Annabeth și-s scos sutienul sportiv lăsând sânii ei rotunzi în bătaia soarelui cernut de copacii din jurul apei. Dar mai departe nu avea să meargă cu dezbrăcarea.

A intrat cu pași șovaielnici în apă, țipând scurt când i s-a părut a fi prea rece.

– Curaj, i-a spus Dannar. Vino mai aproape de mine. Vei vedea că apa este mai caldă.

Femeia nu vedea un motiv logic de ce apa ar fi mai caldă acolo, dar a înaintat oricum spre el. Spre surprinderea ei, când a ajuns la doar un pas de trupul gol al extraterestrului, perfect vizibil prin apa limpede, apa chiar era mai caldă.

Corpul lui trebuie că degajă destulă energie încât să încălzească apa, și-a spus ea uimită. Observând privirea lui Dannar și-s dat seama că degeaba a păstrat pe ea chiloții albi, pentru că odată udați îi expuneau perfect relieful zonei intime.

– Hei, ochii mai sus te rog, a spus ea. Fața mea este aici!

Dannar a ridicat ochii dar s-a oprit desigur să admire sânii femeii. Atunci ea a întins mâna și i-a ridicat bărbia spre chipul ei. Și într-un gest îndrăzneț și-a atins ușor buzele de cele ale lui Dannar. De data aceasta, bărbatul extraterestru nu s-a mai dat înapoi și a sărutat-o cu pasiune. Cuprinsă de plăcerea momentului Annabeth i-a mângâiat fața bărbatului trecând apoi la urechile ascuțite.

El a gemut sub imperiul unei noi plăceri.

– Ai grijă cu urechile, a șoptit el printre sărutări, pentru că sunt zone erogene foarte intense pentru noi.

Annabeth a observat asta destul de repede, simțind o apăsare în zona abdomenului ei. Privind în jos a observat că bărbatul avea o erecție masivă, iar calota roșiatică a membrului său se freca acum de marginea chiloților ei.

Era totuși prea mult, prea repede pentru ea. A murmurat o scuză și s-a depărtat ieșind apoi din apă. Și-a adunat hainele de pe mal și a dispărut pe cărarea din pădure pe unde venise.

Sparks a privit-o uimit, dar nu a urmat-o. Uimită era și ea însăși de reacția ei. Îl voia pe acest bărbat, în ciuda originii lui extraordinare? Inima ei îi sunea că da. Atunci de ce fugise?

Poate pentru că voia să o ia încet, cu paşi mici, în această relaţie sau ce va fi fost?

Seara când a venit vremea de culcare ea nu l-a invitat în pat alături de ea și nici el nu a părut afectat. Dar de fapt Dannar era afectat în forul său interior. Azi simțise o atracție teribilă pentru această femeie și dacă ea nu ar fi plecat, ar fi făcut dragoste cu ea chiar acolo în apă. Important era că inima lui părea a se deschide și către alte femei după Alaina. Probabil că zilele următoare vor aduce mai multă lumină în aceste încurcături sentimentale.

Vineri dimineața, înaintea plecării spre marele oraș, Dannar i-a înmânat un cadou neașteptat. Era o brățară alcătuită din mărgele

negre strălucitoare, cam pătrățoase.

– Pentru mine? a întrebat Annabeth uimită.

– Da, pentru tine, a venit răspunsul. Eu am făcut-o. Și te rog ca, dincolo de orice considerente estetice, să o porți pentru că te va proteja.

– Aha, deci este un fel de talisman. Chiar, nu am apucat să discutăm despre convingerile tale religioase. Poate acum pe drum vom avea ocazia, ce zici?

Dannar a ridicat din umeri, iar Annabeth nu a insistat. Și-a pus brățara pe mâna dreaptă și chiar i s-a părut că se asorta cu hainele pe care alesese să le poarte în această dimineață de iunie. Contrar obișnuinței, renunțase la jeanși și bluze simple și purta o rochie verde turcoaz care îi sublinia talia subțire și pieptul frumos conturat. Și cum rochia se termina doar puțin mai sus de genunchi, Dannar a putut admira încă o dată forma picioarelor ei zvelte.

Annabeth l-a mângâiat pe cap pe Sparks care rămânea să păzească locul cât timp erau ei plecați și apoi s-a urcat prima în noua ei camionetă.

– Eu conduc, a zis ea. Cunosc drumul și apoi chiar nu am încredere într-un șofer extratrestru, fără supărare. Poate dacă era vorba de pilotarea unei nave spațiale mai ziceam, dar așa…

Încerca să glumească, dar anxietatea începea să îi strângă stomacul. Ce avea oare să găsească în oraș? Alți ucigași puși să o lichideze? Bine măcar că acum nu mai era singură. Dacă ar fi avut și Dannar o armă, ceva, s-ar fi simțit mai bine. Dar oricum prezența lui îi insufla acea senzație de siguranță pe care nu o mai simțise de mult.

Dannar privea cenușiul asfaltului care se derula cu rapiditate în fața autovehiculului. Pentru el, care era obișnuit cu deplasări la viteze mult mai mari, desigur că i se părea că abia se târăsc în drumul lor spre metropola unde voia Annabeth să ajungă. Dar el nu se grăbea. Se bucura de călătoria în prezența lui Annabeth și mai ales pentru că avea impresia că prezența lui este binevenită, necesară chiar. Pentru el nu era clar ce pericole o pândeau pe femeia de lângă el, dar era dispus că facă orice pentru a o proteja.

De ce oare? Pentru că da un țel existenței lui pe aceată planetă? Pentru că voia să o protejeze pe Annabeth așa cum nu reușise să o facă pentru Alaina și Aniris? Nu știa, și nu fusese

niciodată un adept al unei introspecții prea adânci. Doar că acum simțea că este la locul potrivit, la momentul potrivit.

A privit încă o dată silueta firavă dar atât de elegantă a femeii pământene, oprindu-se la degetele ei fine ce strângeau volanul cu siguranță. Degete ce se terminau cu acele unghii de un opal roz. Unghiile sale aveau un aspect mai rigid, erau aproape gri, cu un aspect metalic chiar, fiind modificate de către bio-ingineri ca să se transforme în arme la nevoie. Se temea că dacă o să țină acele degete fine ale lui Annabeth în mâna sa, le va frânge.

După cum promisese, Annabeth a deschis vorba despre credințele religoase ale extratereștrilor.

– Deci, voi haronienii, credeți într-o putere superioară?

– Da, avem astfel de credințe. Sau cel puțin eu obișnuiam să cred. În virtutea unei tradiții locale și din dragoste pentru Alaina care era o adevărată credincioasă. Dar apoi am încetat să mai cred. Dacă există această putere superioară, de ce a permis dispariția atât de crudă a două ființe nevinovate precum Alaina si Aniris?

– Pe Pământ avem o vorbă, „Necunoscute sunt căile Domnului", dar cred că nu te ajută, a spus Annabeth cu un glas mic.

Nu a mai insistat și o vreme și-au continuat drumul în liniște.

Dannar nu avea însă liniște. Presimțea că vor întâmpina probleme în metropolă.

– Webby, de îndată ce ajungem la destinație vreau să scanezi zona înconjurătoare. Caută orice comunicație care ți se pare suspicioasă.

– Și cum voi putea clasifica drept „suspicioasă" o anume comunicare electronică? a întrebat firesc Webby.

– Dacă se referă la Annabeth, este important de știut! i-a tăiat-o Dannar scurt.

– Bine, bine! Mă întreb de ce ești așa țâfnos!

– Pentru că s-ar putea să intrăm într-o luptă și nu știm nimic despre adversar, l-a lămurit Dannar ceva mai calm.

Capitolul 8

Era prima întâlnirea a lui Dannar cu o aglomerare umană de o asemenea mărime. Seattle era un oras mare după toate regulile și clasificările. Chiar și după cele ale Alianței. Aflase că erau multe orașe pe această planetă mult mai mari, dar acesta era un bun exemplu pentru Dannar în ceea ce privește metropolele umane. Privea cu interes aglomerarea de pe străzi, mașini și oameni amestecați în goana lor zilnică.

Annabeth a condus autovehiculul în siguranță prin rețeaua de străzi a marelui oraș. Regulile urmate pe aceste drumuri i se păreau simple lui Dannar și a fost informat în timp real de către Webby despre ele oricum.

Așa cum promisese detectivul Cutter, agentul Wickam o sunase pe Annabeth pentru a stabili detaliile acestei întâlniri. Annabeth îi expediase deja pe mail documentul trimis de Jenna înainte să fie ucisă, dar se pare că tot trebuia să meargă la sediul federal pentru a da o depoziție care să fie atașată la dosar, întărind astfel cazul împotriva cartelului. Annabeth simțea că face acum un pas spre a o răzbuna pe prietena ei ucisă mișelește. Avea de asemenea să îl întrebe pe agentul Wickam dacă o să o poată introduce în programul federal de protecție a martorilor. Chiar dacă prezența lui Dannar îi dădea un sentiment de siguranță, ce putea face oare el împotriva asasinilor cartelului? Chiar așa! Era oare corect din partea ei să îl pună și pe el în pericol? Sigur, i-a descris pericolul care o pândea, dar poate că el ca un străin de lumea aceasta cum era, nu îl putea înțelege întru totul.

– Încă o dată, a deschis Annabeth vorba, vreau să te întreb dacă vrei să stai în preajma mea date fiind pericolele care mă pândesc.

Dannar a privit-o iar în felul acela intens al lui și a zis:

– Nu mă sperie pericolele acestei lumi. Eram pregătit să înfrunt provocări chiar mai mari când am fost exilat aici. Faptul că am găsit o civilizație destul de avansată aici nu m-a făcut decât să fiu încrezător în șansele mele de supraviețuire.

– Cum zici tu, supraviețuitorule! a zis Annabeth mai înseninată. Ajungem în curând. O să lăsăm mașina într-o parcare și

apoi mergem pe jos până la Safeco Plaza.

După ce au spiralat o vreme în parcarea subterană, au lăsat mașina acolo și s-au îndreptat spre destinația lor strecurându-se prin fluxul de trecători matinali ce upleau trotuarele. Era aproape ora 10 și Annabeth nu voia să întârzie. Au trecut de Bibilioteca Publică Centrală și s-au apropiat de Safeco Plaza care era mărginită de clădiri de birouri ce adăposteau instituții financiare de top. Sediul FBI era peste drum, pe Spring Street. Și mai erau acolo nelipsiții porumbei care în goana lor după hrană nici măcar nu se mai sinchiseau de pericolul uman.

Webby și-a intrat în rol cu monitorizarea comunicațiilor electronice din zonă.

– Știu că venim, a zis el.

– Și asta este supect? Că doar Annabeth este așteptată aici, nu?

– Doar zic si eu!

Dannar nu a mai zis nimic. Nici nu ar mai fi avut ocazia pentru că evenimentele s-au precipitat în următoarele secunde. O maşină cu geamuri fumurii (aceeaşi oare care a încercat să dea peste Annabeth acum ceva vreme?) a oprit la bordura ce mărginea Safeco Plaza. Geamul din dreapta față s-a lăsat în jos și țeava unei arme semi-automate s-a ivit acolo. Imediat apoi s-a auzit răpăitul focurilor de armă ce împroșcau gloanțe în direcția lui Annabeth și a lui Dannar.

Annabeth a simțit un șoc electric pornind de la mâna dreaptă, care s-a propagat apoi pornind de la brățara pe care i-o oferise Dannar. Într-o fracțiune de secundă întregul ei corp era străbătut de furnicături ca și când s-ar fi aflat într-un câmp electrostatic. Dar lucrul cel mai șocant a fost să vadă cum gloanțele, care altfel aveau să o rănească mortal, se opreau la milimetri de corpul ei și cădeau pe pavajul pieței. O privire rapidă aruncată spre Dannar a arătat că același lucru se întâmpla cu el. Deci la asta s-a referit el când a spus că brățara o va proteja.

Atacatorii și-au lansat seria de gloanțe și apoi au plecat în trombă. Nu au mai stat să vadă efectul atacului lor. Sau poate de aceea au plecat: țintele lor erau nevătămate dar alți trecători nevinovați nu avuseseră același noroc. Câteva trupuri erau deja căzute înroșind pavelele gri ale pieței.

Agitație, panică și țipete erau dominantele în peisajul din jurul lui Annabeth. În acea debandadă, cu sirenele poliției și ale

ambulanțelor auzind-se tot mai aproape, o altă mașină a tras la bordură. Era detectivul Cutter care a deschis portiera din spate invitând-o pe Annabeth să urce în mașina lui.

– A fost o breșă de securitate aici, a strigat el. Urcați și să mergem la o locație mai sigură.

Annabeth, încă în șoc și nemaiștiind ce să creadă, a dat curs invitației. Dannar i s-a alăturat, că doar nu era să o lase singură cu acel individ necunoscut lui și a luat și el loc pe bancheta din spate a mașinii lui Cutter. Polițistul a plecat în viteză de la locul atacului de mai înainte, cotind pe străzi știute de el mai bine încât să se depărteze cât mai mult de zona fierbinte.

– Dannar, acest individ nu cred că se gândește la bunăstarea voastră, a spus Webby după o vreme. Chiar înainte de atac, am interceptat o comunicare între telefonul lui și un număr necunoscut în care el anunța că ați ajuns la destinație.

– Da, dar nu ai dovezi că a comunicat cu atacatorii noștri. Putea să îl anunțe pe oficialul pe care trebuia să îl întâlnească Annabeth despre sosirea noastră.

– Este posibil. Dar nu ți se pare ciudat că el era aici în piață asteptând sosirea voastră?

– Nu pot să mă pronunț. Nu știu care sunt procedurile forțelor de ordine pământene.

– Crede-mă pe mine, atunci. Tipul este dubios.

– În regulă, mulțumesc de atenționare, voi fi atent la acțiunile lui, a încheiat Dannar acest dialog interior.

A devenit și mai atent când mașina în care se aflau a ajuns într-un parc industrial de pe chei. Aici era locația sigură de care vorbea Cutter? Acesta părea a fi de-al casei pentru că portarul a făcut să culiseze porțile fără nicio întrebare. Cutter a condus apoi automobilul pe porțile unei hale părăsite și a parcat-o în spatele un SUV negru. Același din care se trăsese mai devreme asupra lor.

– Aici coborâți voi! a spus polițistul îndreptând arma din dotare spre cei doi de pe bancheta din spate.

Dacă pentru Dannar această întorsătură a situației era oarecum previzibilă grație atenționării venită de la Webby, ei bine, pentru Annabeth trădarea lui Cutter a venit ca un șoc teribil.

– De ce faci asta? Credeam că ești un om de treabă! a spus ea cu vocea tremurată.

– Păi sunt. Mi s-a făcut milă de tine acolo la spital și ți-am salvat viața chiar dacă asta îmi crea probleme. Ți-am spus apoi să

dispari căci era spre binele tău. Ori tu, ce faci? Apari aici cu dovezi împotriva celor care mă plătesc? Nu este frumos!

Între timp atacatorii cartelului, trei tipi cu o fizionomie latino, cu capetele rase, cu bărbi tunse foarte scurt și plini de tatuaje, coborâseră din SUV și își așteptau prada cu armele scoase.

Pentru început, Dannar a întins fulgerător mâna și l-a atins pe partea din spate a gâtului pe polițistul care îi amenința cu arma. O descărcare electrică prin fibrele de nanocarbon l-a lăsat inconștient pe acesta. Arma i-a scăpat din mână. Dannar a luat-o și a deschis portiera spunându-i lui Annabeth:

– Rămâi aici. Mă ocup eu de asta.

A închis liniștit portiera și apoi a înaintat spre cei trei asasini ridicând arma și trăgând spre ei. Era imaginea clasică a unui „terminator”. Și mexicanii trăgeau de zor spre el dar gloanțele lor erau oprite de scutul personal de protecție pe care Dannar îl încropise pentru el și pentru Annabeth sub forma acelor brățări negre. Gloanțele lui însă nu ratau. Curând cei trei atacatori erau pe jos, răniți mortal.

Dannar s-a întors la mașina polițistului. Și aici imaginea era una tragică. Pentru polițistul corupt. Mașina lui era ciuruită de gloanțele mexicanilor. Deasemenea, polițistul era mort în spatele volanului. Annabeth însă, era nevătămată pe bancheta din spate grație acelui scut-brățară. Era însă în stare de șoc.

– Ce… ce… se întâmplă? a bâiguit ea.

– Am făcut ceea ce am promis. Te-am apărat de acești indivizi care voiau să te omoare.

– Și acum ce facem?

– Cred că prudent ar fi să ne îndepărtăm cât mai repede de aici. Și zicând acestea, Dannar i-a oferit mâna lui Annabeth și a condus-o spre ieșirea din parcul industrial. Când au ajuns la poartă, au profitat de agitația care îl cuprinsese pe portar, care vorbea la telefon cerând ajutoare probabil după ce auzise focurile de armă. S-au lăsat în jos până au trecut de cabina acestuia și apoi s-au întreptat la pas spre chei, sperând să nu atragă prea multă atenție asupra lor.

La sugestia lui Annabeth au luat apoi feribotul care era mai degrabă un transport maritim de pasageri. West Seattle Water Taxi nu lua mașini ci doar pasageri la bord. Avea să îi ducă în West Seattle, dar nu mai conta pentru ei. Aveau nevoie de timp de gândire pentru a decide ce vor face de acum înainte.

– Cred că ar trebui să încerc totuși să vorbesc cu agentul Wickam, a spus Annabeth pe când stăteau unul lângă altul aplecați peste balustrada vasului și priveau marea înspumată din siaj.

– Ești sigură că nu este și el corupt și te va trăda deasemenea?

– Nu sunt sigură, dar ce altceva pot face? În cine să mai am încredere?

– În mine! a exclamat Dannar cu un zâmbet în colțul gurii.

– În tine am încredere, dar nu se poate să nu fie cineva din forțele de ordine care să nu fie vândut mexicanilor. Trebuie doar să îl găsim.

De altfel Webby lucra deja la asta. Navigase prin rețeaua umană de comunicații și alcătuise un portret destul de precis al agentului Wickam.

– Toate informațiile ne spun că acest om este de încredere! a precizat el ca o concluzie.

– Atunci trimite-i înregistrarea cu convorbirile polițistului corupt și pe aceea pe care o poți extrage din memoria mea, legată de schimbul de focuri de pe chei. Ar trebui să îl ajute pe agent să își facă o idee despre cine sunt băieții răi aici.

Webby a făcut întocmai, ceea ce i-a luat o grijă de pe cap lui Dannar. Ar fi vrut să o liniștească și pe Annabeth în privința asta, dar nu putea să îi spună de acest companion interior al său și multiplele sale talente. Ar fi speriat-o și mai mult. Poate va fi momentul altă dată pentru a dezvălui și această simbioză.

Annabeth nu a mai rezistat în nesiguranță și a vrut să-l sune pe agentul Wickam dar Dannar a oprit-o spunându-i că ar trebui probabil să închidă telefonul căci o pot urmări astfel. Ea a fost nevoită să-i dea dreptate, așa că și-a închis telefonul.

Aveau să cumpere un telefon cu cartelă preplătită când vor ajunge la țărm.

După ce micul ferribot a acostat, acesta a fost primul lucru pe care l-au făcut. Apoi chiar de avea oarecum stomacul strâns din cauza situației stresante în care se găsea, Annabeth l-a condus pe Dannar la un restaurant din acea zonă de vest din Seattle. Era „Jack's Grill" unde găseai niște fripuri și burgeri care te readuceau la viață după hoinăritul pe chei. Dannar a apreciat friptura masivă și garnitura variată dar Annabeth s-a mulțumit doar cu fructe de mare. A venit și momentul să îl sune pe agentul Wickam. Dar nu avea să audă ceea ce se aștepta.

– Domnișoară Miller, am primit înregistrările care au arătat implicarea lui Cutter, polițistul corupt. Alături de ceea ce mi-ați trimis anterior, vor face un caz solid. Partea rea este că Hunter Davenport este încă de negăsit. S-a emis un ordin de urmărire pentru el.

Ce înregistrări? a vrut Annabeth să întrebe, dar în schimb l-a auzit pe agent spunând:

– Din păcate, cazul nu mai este în mâinile mele. Chiar puțin mai înainte, mi s-au luat toate documentele de către colegii din alt departament. Și păreau destul de agitați. Dacă este să ghicesc, aș spune că erau așa mai degrabă din cauza prietenului tău cu urechi ascuțite care a fost surprins pe camerele de supraveghere din Safeco Plaza.

Oh, Dumnezeule! și-a zis Annabeth. Dacă vor bănui originea extraterestră a lui Dannar nu se vor lăsa până nu pun mâna pe el.

– Dar cu mine cum rămâne? a întrebat ea. Când mă puneți în programul de protecție a martorilor?

– De vreme ce cazul nu mai este la mine, nu pot face nimic pentru dumneavoastră, a răspuns agentul.

– Dar criminalii aceia vor să mă ucidă!

– Din câte am văzut, sunteți în siguranță alături de acel tip. Mă întreb însă cine-l va apăra pe el…

Și mai multe nu a spus agentul, pentru că a închis. Annabeth a îndreptat o privire vinovată spre Dannar.

– Oh, îmi pare atât de rău că te-am târât în treaba asta. Din cauza mea este posibil ca federalii să se fi prins de originile tale și acum te vor vâna fără încetare.

– Nu te îngrijora pentru mine, a răpuns Dannar cu aceiași privire plină de o siguranță neclintită. Am promis că te voi apăra și mă voi ține de cuvânt.

Annabeth a mai vrut să obiecteze ceva, dar el a i-a prins mâinile într-ale sale și a zis:

– Suntem acum amândoi pe același drum. Dacă vei avea încredere în mine, vom ajunge cu bine la destinație.

– Am încredere, desigur, că mă vei apăra, chiar și de nu ar fi fost acele brățări magice pe care le-ai meșterit. Mă întreb dacă nu de aceea vor să pună mâna pe tine…

– Da, femeia are dreptate, s-a băgat în vorbă și Webby. Scutul nostru de protecție personală a apărut menționat în câteva

convorbiri criptate pe care le-am interceptat în ultimele două ore. În mare încurcătură ne-ai băgat!

– Ce era să fac? Să îi las să o ucidă?

– Probabil! Nu era lupta ta, a spus iar Webby pe un ton cinic.

– Ba era! Am făcut o promisiune că o voi apăra și mă voi ține de cuvânt. Măcar de data asta!

– Este un sentiment onorabil, dar este clar că ești mânat de dorința de a ispăși pentru vina pe care ți-ai atribuit-o, aceea de nu fi reușit a le apăra pe Alaina și Aniris.

–Ah, de ce nu te-au făcut și cu un buton de oprire?! a exclamat Dannat oarecum exasperat de vorbăria psihanalitică a patenerului său artificial.

În minutele următoare Dannar și Annabeth dezbăteau dacă să meargă sau nu să își recupereze camioneta din parcarea unde o lăsaseră în acea dimineață, când noul telefon al lui Annabeth a sunat iar pe display au putut vedea „număr necunoscut”.

– Alo? a răspuns Annabeth cu o voce nesigură.

– Domnișoară Miller, sunt agentul Renton de la Oficiul de Imigrări. Am încercat de ceva vreme să vă sun pe vechiul număr, dar fără succes. Nu închideți, vă rog! Știm că sunteți însoțită de un străin fără documente legale.

– De unde știți? Prietenul meu Dannar este cetățean danez și are actele în regulă.

Și în teorie, chiar așa și era. Dar nu aveau agenții federali să se împiedice de niște hârtii…

– Oricum va fi, trebuie să vină la biroul nostru pentru a dovedi acest lucru.

Annabeth a promis că îi va transmite acest mesaj lui Dannar și apoi a închis. După ce a ascultat ce i-a spus Annabeth, Dannar a întrebat:

– Crezi că mă pot înțelege cu autoritățile?

– Ești dispus să le dai tehnologia ta extraterestră?

– Nu, căci ar însemna să interferez cu dezvoltarea speciei voastre.

– Atunci, nu te poți înțelege cu ei. Este o șansă – destul de mică – să mă înșel, dar cred că odată ajuns în mâinile lor, nu mai vezi lumina soarelui.

Capitolul 9

Erau fugari acum. Unde să meargă? Pericolul reprezentat de cartelul mexican trecuse pe planul doi. Acum trebuiau să se ferească de autorități; o organizație mult mai mare și mai periculoasă. Au renunțat la a mai recupera camioneta pentru că erau siguri că era supravegheată de federali.

– Păcat! a suspinat Annabeth. Era o mașină faină.

– Lasă că vom „împrumuta" alta, a spus Dannar încrezător.

– Oho! Se fură mașini și pe alte planete! a încercat Annabeth să glumească. Dar de fapt ea chiar se întreba cum are să reușească prietenul ei extraterestru să fure o mașină. A fost uimită să vadă că el a ochit un Chevy roșu din parcarea pe lângă care treceau și s-a apropiat de portiera din dreptul șoferului. A pus mâna pe tabla mașinii deasupra încuietorii și cateva secunde mai târziu s-a auzit declicul alarmei dezactivate și al închizătorii electrice care s-a descuiat.

Desigur că Webby făcuse totul. Ba mai mult, identificase propietarul mașinii, un oarecare Daniel Withers care era angajat la o companie din zonă, și îi trimisese un mail în care își cerea scuze că a trebuit să îi împrumute mașina și îi mai spunea de asemenea că o să i-o returneze când nu va mai avea nevoie de ea. Îl mai ruga pe Daniel să nu anunțe furtul și îi depusese în cont două mii de dolari ca o compensație pentru deranj.

De data aceasta Dannar s-a așezat la volan. Annabeth s-a șezat alături de el și a întrebat:

– Și acum încotro?

– Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să părăsim această țară. Cea din nord, Canada, poate fi mai permisivă cu străinii.

– Se prea poate să fie, a admis Annabeth. Dar nu știu cum se vor purta cu străinii de planetă. Să știi că organizațiile guvernamentale din cele două țări colaborează așa că nu m-ar mira să ne caute și în Canada. Dar da, este o idee mai bună oricum să mergem spre nord.

Apoi Annabeth și-a dus aminte de bietul Sparks și a sunat-o pe Dinah și a rugat-o să îl recupereze de la cabană. I-a explicat în câteva cuvinte cum necazurile ei nu se mai terminau dar că este

încrezătoare că o scape ea și din asta. Dinah i-a spus să nu-și facă griji în legătură cu Sparks căci avea să ajungă în ziua următoare la cabană pentru a-l lua. Și apoi i-a urat noroc.

– Și chiar mă atașasem de câinele acela, fir-ar să fie! a izbucnit ea după ce a închis apelul cu Dinah. Dar deh, nu era al meu de fapt…

– Te înțeleg, a spus Dannar. Dar acum ar trebui să arunci și acel telefon. Federalii îl pot urmări acum dacă știu că este la tine.

– Ah, da, ai dreptate, a admis Annabeth și l-a aruncat pe fereastra automobilului.

– De acum vom folosi doar telefonul meu. I-am aplicat unele măsuri care împiedică localizarea.

– Și acum îmi zici? De ce naiba nu am sunat de la început de pe el? s-a ofuscat Annabeth.

– Nu puteam să știu că vor fi atât de porniți să ne găsească, mai precis, să mă găsească.

Annabeth nu a mai comentat și au mers o vreme în tăcere. Ocoleau autostrăzile și mergeau pe drumuri mai puțin circulate. Se îndreptau spre nord, dar se lăsa seara și Annabeth simțea cum o amorțeală i se lasă în trup. Fără îndoială, era oboseala unei zile plină de evenimente traumatice.

Au oprit mai întâi la un local de pe marginea drumului pentru a lua cina. Mai apoi au convenit să caute un B&B să înopteze. De preferat, o pensiune într-o zonă rurală nu prea aglomerată. Annabeth s-a mulțumit doar cu un burger și cartofi prăjiți (uitat era obișnuitul ei sandwich cu pâine de secară…), dar Dannar a cerut de trei ori mai multă mâncare decât ea. Deh, trupul acela puternic nu se ținea cu puține calorii.

Localul nu era prea aglomerat, vedeai doar câțiva șoferi de camion care opreau pentru o gustare sau localnici care comentau noutățile la o bere. Televizorul era dat pe un program de știri care afișa de asemenea noutăți. Astfel Annabeth a văzut la un moment dat cu groază, pe ecran, poza ei și a lui Dannar așa cum fuseseră surprinși de camerele de supraveghere. A ciulit urechile și a auzit că erau căutați ca persoane de interes în ancheta referitoare la atentatul din Safeco Plaza din Seattle. I-a zburat instantaneu apetitul iar mâncarea părea că nu mai vrea să își urmeze drumul firesc spre stomac.

I-a atras atenția lui Dannar spre ecranul TV-ului dar el văzuse deja asta. A terminat repede de mâncat și s-a ridicat, oferindu-i

mâna lui Annabeth ca o invitație de a părăsi localul cât mai repede. Ea l-a urmat cuprinsă de agitație după ce a lăsat pe masă banii pentru ceea ce consumaseră.

Au pornit iar la drum uitându-se cu atenție după vreo pensiune mai retrasă de la șoseaua ce șerpuia prin peisajul montan. La un moment dat lui Annabeth i s-a părut că au găsit ceea ce căutau. „Betty's Swiss B&B" era chiar sub coasta muntelui și oferea spre închiriere cabane micuțe dispuse la o oarecare distanță una de alta. Aici puteau avea o oarecare liniște și anonimitate. Dannar, secondat de Webby, a aprobat alegerea lui Annabeth și a îndreptat mașina într-acolo. Se lăsa seara și lumina devenea tot mai cenușie.

La biroul pensiunii, care era într-o clădire construită de asemenea din lemn dar și cu părți de ciment și roci din stânca muntelui, nu era nicio Betty. Doar un recepționist plictisit, un tânăr de douăzeci și ceva de ani, cu numele de Dean. Cel puțin așa scria pe ecusonul lui. Dean le-a spus că prețul pe noapte pentru o cabană este de 150 de dolari aici fiind inclus și micul dejun. Cum cei doi nu au obiectat la preț, le-a cerut actele pentru înregistrare. Annabeth a avut o mișcare de recul și l-a tras deoparte pe tovarășul ei de călătorie.

– Dannar, ce ne facem? Dacă mă înregistrează în sistem, federalii ne vor găsi imediat.

– Este foarte probabil, a admis el. Dar numele meu nu le este cunoscut, nu-i așa?

– Da, nu cred că l-am menționat cuiva.

– Atunci mă ocup eu de asta.

Și i-a înmânat recepționistului cu siguranță în gesturi, actele sale. Dar aici și-a intrat în atribuții Webby și inepuizabila sa bază de date despre obiceiurile oamenilor. Ca urmare a indicațiilor sale, Dannar a plasat o bancnotă de 100 dolari odată cu actele șoptindu-i cu un ton conspirativ lui Dean: „Amice, nu am putea să uităm că domnișoara a fost aici? Sunt un bărbat însurat, dacă mă înțelegi…"

Dean a săltat banii nu prea impresionat, mormâind un „Cum zici tu, tipule!". Și apoi le-a înmânat cheile cabanei numărul 8. Conform indicațiilor lui, aceasta era cea de-a treia pe partea stângă a recepției. Annabeth fusese prea timorată să mai întrebe și de aranjamentele de dormit. Și apoi, dacă cerea paturi separate, se alegea praful de povestea cu iz de adulter spusă de Dannar. Așa că

odată intrați în cabană Annabeth a privit cu strângere de inimă unicul pat din încăpere.

Doar nu o să-l pun iar să doarmă pe jos, și-a zis ea. Sunt convinsă că o să fie un gentleman. Plus că suntem prea obosiți și stresați ca să ne gândim la altele.

Altfel cabana era curată, avea acel aer rustic nelipsit în acea regiune, iar în sala de baie au găsit tot ce le trebuia: prosoape și periuțe de dinți. Dar ce o să port în pat? s-a întrebat Annabeth. Doar nu o să dorm doar în lenjeria intimă? Măcar de-aș fi avut un tricou.

Nu își luase haine de schimb când plecase în acea dimineață pentru că acum se presupunea să se fi întors deja la cabana lui Meryl. Iarăși chestia cu planurile de acasă…

– Dannar, trebuie să mai cumpăr câte ceva. O să dau o fugă cu mașina la acel magazin pe lângă care am trecut când am venit aici. Ah, dar nu am cheile mașinii!

– Nu îți face griji, căci merg și eu! a răspuns el. Nu te-aș fi scăpat din ochi oricum!

Să o bucure sau să o îngrijoreze ultima afirmație a bărbatului? Cumva știa că el a vorbit împins fiind de instictul lui protector. Nicidecum nu sunase ca un hărțuitor obsedat. Așa că au revenit la mașină și au mers vreo doi kilometri înapoi pe șoseaua montană.

Spre dezamăgirea lui Annabeth, ceea ce văzuseră acolo nu era un magazin universal. Găseai mai degrabă chestiile obișnuite din orice benzinărie: mâncare, băuturi, țigări, cărți și reviste și unele suveniruri. Annabeth ar fi vrut să își cumpere și lenjerie intimă de schimb dar a trebuit să se mulțumească doar cu un tricou. L-a luat și pe acesta cu două mărimi mai mare pentru a-l folosi ca pe o cămașă de noapte. A luat un tricou și pentru Dannar. L-a ales cu un zâmbet reținut, pentru că pe fondul negru scria cu litere albe „Sunt un muntean strașnic”.

Pe drumul de întoarcere spre cabana lor de la B&B-ul lui Betty, lui Annabeth i-a apărut în minte un gând.

– Ascultă, Dannar, nu crezi că am uitat ceva în urmă? Mă gândesc la acel cub generator de energie. Dacă o să cadă în mâinile cui nu trebuie nu o să fie prea bine nu-i așa?

– L-am prevăzut cu măsuri de siguranță. În caz că cineva încearcă să îl desfacă, reactorul va face implozie și se va transforma într-o minge de materie foarte densă. Dar ai dreptate, ar fi fost bine să-l fi luat cu noi.

Annabeth s-a gândit puțin și apoi a spus:

– Știi ce? Mâine tot ajunge Dinah acolo să-l ia pe Sparks. O să o sun să o rog să deconecteze cubul și să-l ascundă undeva. Dă-mi telefonul tău cel atât de sigur ca să o sun!

Dannar i l-a înmânat și după un scurt schimb de cuvinte a fost stabilit ca a doua zi când Dinah ajunge la cabană o va suna pe Annabeth pentru a o ghida să recupereze cubul cu pricina de unde era conectat. Încă o dată, Annabeth și-a cerut iertare pentru că punea încă o sarcină în cârca prietenei ei.

Odată ajunși la cabană, Annabeth a cerut să meargă prima la baie pentru pregătirea de culcare. Dannar nu a avut obiecții și a pornit TV-ul pentru a-și trece timpul înainte de culcare. El nu dormea prea mult însă, oricum nu atât de mult cât păreau acești pământeni să aibă nevoie. Pentru el, patru-cinci ore de somn pe noapte erau de ajuns. Unde mai pui că avea grație lui Webby o alarmă conectată tot timpul la senzorii auditivi cel puțin, dacă cei vizuali nu mai erau disponibili.

Annabeth a intrat în camera de baie și s-a dezbrăcat de rochia ei verde pe care a pus-o apoi pe un umeraș. A rămas în lenjeria de dantelă albă pe care o îmbrăcase în acea dimineață. Era poate cea mai elegantă și plină de senzualitate lenjerie pe care o avea. Că doar nu era să se îmbrace cu ceva banal la acea rochie elegantă… Dar ura gândul de a o purta și a doua zi. Mai era și albă; s-ar fi văzut imediat că e murdară. Dar cine se va uita la lenjeria ta? o întreba o voce interioară. Nimeni! Dar așa era ea. Nu s-ar fi simțit curată dacă o purta încă o zi. Așa că și-a dat jos sutienul cu frumoasa lui dantelă albă și chiloții rămânând goală în fața chiuvetei cu oglindă. Hmm! Ultimele săptămâni în mijlocul naturii îi priiseră. Nu fusese plinuță nici înainte (uneori își spunea că metabolismul rapid este singurul „avantaj” al bolii ei digestive) dar acum trupul ei părea mai tonifiat.

A spălat apoi cu apă caldă și săpun lichid lenjeria și apoi a lăsat-o să se usuce agățată de cuierul unde atârnau până atunci prosoapele. A făcut un duș scurt și s-a șters bine cu unul dintre cele două prosoape mari asigurate de oamenii pensiunii lui Betty. Și-a pus apoi tricoul cel mare și lung și a ieșit din camera de baie. A agățat umerașul cu rochia de ușa dulapului din dreapta patului.

S-a simțit aproape goală când a dat ochii de Dannar, care a privit-o cu un aer curios (sau interesat?). Annabeth nu a stat să analizeze prea mult reacția lui și s-a băgat sub cearșaful peste care era o pătură de lână. Alesese jumătatea de pat din dreapta, cea mai

apropiată de ușa de la baie. Și-a tras pătura sub trup sugerându-i lui Dannar să se învelească cu cealaltă pătură care era împăturită pe marginea patului. El s-a înclinat a acceptare și s-a dezbrăcat rămânând doar în boxeri fără să se jeneze de privirea femeii, de acum obișnuită cu dezinvoltura lui în ceea ce privea expunerea trupului. A mers apoi la baie pentru a-și face deasemenea toaleta.

Când a terminat, a revenit mirosind a curat, a gel de dus, dar și a o alta mireasmă pe care Annabeth nu a putut-o clasifica. Să fi fost mosc? Fără o vorbă, el s-a culcat pe partea din stânga patului privind în tavan.

– Nu te înveleşti cu pătura? a întrebat Annabeth. Noaptea e cam frig prin părțile astea.

– Nu cred să am nevoie. Eu sunt mai rezistent la frig.

– Aha. Presupun că acolo unde trăiai tu era o climă ceva mai friguroasă…

– Cam așa ceva, a răspuns el cu un ton ambiguu. Cum era să-i spună că poseda un upgrade care îi stabiliza temperatura corpului într-o plajă destul de bună? Din nou, nu era momentul.

– Super, a zis ea. Apoi, stând culcată pe partea dreaptă, întoarsă deci spre el, i-a urat „noapte bună”.

Dannar a întors capul spre ea și i-a spus deasemenea „noapte bună”.

Câteva ore mai târziu Dannar s-a trezit simțind o apăsare ciudată asupra sa. A deschis ochii și a descoperit cu surprindere că femeia pământeană era lipită de el având chiar piciorul stâng aruncat peste trupul său. Era adormită, probabil se mișcase în somn și nu își dăduse seama. Acum ea își odihnea capul pe pieptul lui larg. Răsuflarea îi era egală ca o adiere, și deloc neplăcută. Doar caldă și ademenitoare. A privit de-a lungul coapsei ei zvelte și a văzut că tricoul cel larg i se ridicase lăsând să se vadă rotunjimile ce încoronau coapsele ei. Și în partea din față se întrezărea pântecul acoperit spre partea de jos cu un păr scurt de culoarea nisipului. Simțea atingerea fierbinte a zonei ei intime pe coapsa lui stângă și asta i-a pus sângele în mișcare imediat.

– Am simțit imediat apropierea femeii, dar nu ți-am întrerupt somnul. Nu era niciciun pericol, a dat Webby raportul.

– Eşti defect? Ce pericol să fie din partea lui Annabeth? Și acum ce urmează?

– Nu am date suficiente pentru a sugera o strategie.

– Înseamnă asta că vrea să avem un contact intim?

– Ești singur în asta amice! s-a spălat Webby pe imaginarele lui mâini.

Ei bine, nu a făcut nimic. Ca un tip ce avea un control deosebit de bun asupra trupului său, a rămas acolo nemișcat pentru că nu dorea să tulbure somnul femeii pământene. Doar s-a bucurat atât cât îi permiteau simțurile de atingerea trupului ei.

Când lumina zorilor începea să umple camera, Annabeh s-a mișcat, a deschis ochii și a realizat poziția intimă în care se afla. Și-a retras brusc piciorul de pe Dannar și a tras de tricou pentru a-și acoperi pubisul.

– Oh, scuză-mă, te rog. Nu mi-am dat seama.

Dannar a privit-o cu ochi calzi. Avusese ceva timp să-și analizeze gândurile și sentimentele. Ajunsese la concluzia că trebuia să nu uite trecutul, dar să conviețuiască cu amintirea lui și să privească deschis spre viitor. Și apropierea de această creatură minunată de lângă el putea fi semnul unui viitor interesant.

– Mi-ar face plăcere să te apropii așa de mine oricând, spus el scurt.

Cuvintele lui au pus-o în încurcătură pe Annabeth. Adică el, Dannar, era dispus să îi facă loc în inima lui?

– Ești sigur? a întrebat ea și a întins mâna stângă și i-a mângâiat fața războinicului haronian.

Erau întinși unul în fața celuilalt, la mică distanță unul de celălalt. Cearșafurile și păturile erau pierdute pe marginea patului sau chiar pe jos. Gestul tandru al femeii a desferecat încă unul dintre lacătele inimii lui Dannar și el i-a sărutat mâna care-l alina. Dar nu era îndeajuns. A întins mâna lui dreaptă și a tras trupul lui Annabeth lipindu-l de al său și apoi a sărutat-o pasional pe buze. Pe jumătate uimită, pe jumătate împinsă de dorință i-a răspuns timid la început dar apoi din ce în ce mai înfierbântată. El a tras-o apoi deasupra lui și i-a ridicat iarăși tricoul cuprinzând în palmele sale semisferele fundului femeii. Prinsă în fierbințeala momentului ea și-a trecut tricoul cel larg peste cap rămânând goală deasupra lui. În timp ce-i admira sânii rotunzi dar fermi el a scăpat de boxeri. Annabeth a simțit prin sensibilele terminații nervoase din zona sa intimă că stătea peste curbatura sexului său erect. S-a ridicat puțin și apoi legătura lor trupească s-a împlinit.

Ea a gemut în timp ce corpul ei traversa valuri de plăcere. Mâinile lui pe șoldurile ei, ajutau la cadența mișcărilor ei. Ea și-a

depărtat coapsele, dorind să-l simtă și mai adânc, astfel încât bărbăția lui extraterestră să poată atinge chiar miezul ființei ei. Un gâfâit a ieșit de pe buzele lui, și a strâns-o la piept în timp ce sămânța lui era eliberată adânc în ea. Buzele lor s-au întâlnit din nou într-un sărut menit să sigileze legătura lor fizică.

Capitolul 10

Era dimineață de-a binelea dar ei erau tot îmbrățișați și goi în patul cabanei de la B&B.

– Spune-mi minunata mea pământeană, nu simți nevoia de nutrienți? a întrebat Dannar.

– De data asta, simt că aș putea mânca aproape la fel de mult ca tine, a răspuns ea cu un zâmbet cât fața.

Cu regret Annabeth și-a dezlipit trupul de cel al lui Dannar. Hmm! I se părea ciudat că abia acum simțea răcoarea dimineții. Chiar că dragostea lor era fierbinte! Sau poate că trupul bărbatului extraterestru genera căldură. Nu a stat mai mult pe gânduri și s-a dus defilând goală, fără reținerea dinainte, spre sala de baie. Acolo, după un duș rapid și-a îmbrăcat lenjeria care acum se uscase deja și rochia verde din ajun.

A venit apoi rândul lui Dannar pentru toaleta de dimineață. Annabeth s-a gândit că merita încercat un duș împreună, dar spațiul din baia cabanei era cam strâmt. A făcut o notă mentală pentru o altă zi să încerce asta.

Micul dejun era un bufet suedez aranjat în sala de mese ce se afla în clădirea principală, la stânga recepției. Annabeth s-a ținut de cuvânt și a mâncat cu poftă ceea ce și-a ales de pe masa pregătită pentru micul dejun de bucătarii de la B&B. Selecția ei cuprindea ouă cu bacon, un sandvich cu unt și caşcaval dar și chifle calde cu unt și gem de casă iar de băut, suc de portocale proaspăt stors. Dannar alesese mai din toate; nu uitase nici de cerealalele cu iaurt, de brânza elvețiană cu găuri sau mezelurile italiene.

Annabeth nu bea cafea și din cauza asta aprobabil nici Dannar nu fusese expus la licoarea întunecată și stimulatoare. De aceea s-a gândit să îi ofere această alegere.

– Știi, aici ai putea bea și o cafea adevărată, nu ca aceea pe care am încercat să ți-o prepar la cabana lui Meryl. Eu nu beau pentru că efectul ei stimulator îmi crează o agitație interioară, dar tu o poți încerca. Dar dacă nu cumva te poate afecta și pe tine în mod nedorit…

– Da amice, după noaptea „agitată” pe care ai avut-o, stimulentele cred că ți-ar pica numai bine! s-a băgat și Webby în

vorbă.

– Mai taci odată! Dacă tu nu poți înțelege conceptul de iubire, mai bine nu te băga, i-a zis oarecum amuzat Dannar.

Dar a dat curs acestei sugestii și și-a încununat micul dejun cu o cafea expresso. Apoi au plecat destul de repede din sala de mese pentru că li se aruncau priviri curioase din partea angajaților pensiunii care evaluau mirați cantitatea de hrană consumată de ei, adică de către Dannar ca să fim mai exacți.

Puțin mai târziu, când și-au reluat drumul către nord cu același Dannar la volan, Annabeth a simțit că trebuia să vorbească despre ceea ce se petrecuse între ei.

– O să vorbim despre ce s-a întâmplat în dimineața asta?

Dannar nu a răspuns. I-a aruncat o privire scurtă apoi a revenit la a privi șoseaua asfaltată din fața mașinii. Și-a adus aminte că mai devreme în discuția cu Webby a folosit cuvântul iubire. Era iubire ceea ce simțea el pentru această femeie pământeană? Dacă da, nu era încă dispus să admită asta cu voce tare.

– Înțeleg că poate îți vine greu să vorbești despre sentimentele tale, a continuat Annabeth. Dar nu poți nega că s-a produs o apropiere între noi care poate avea o semnificație mai adâncă decât o simplă acuplare sexuală.

– Nu voi nega asta, a spus Dannar.

– Apropo de acuplare, m-am simțit fantastic, dar sper că nu există vreun risc pentru sănătatea noastră. Adică știi tu, diferite microorganisme care ar putea trăi in corpul nostru și toate cele… Eu sunt sănătoasă, dar nu am folosit nicio metodă de protejare.

Iarăși anxietatea ei era cea care vorbea acum.

– … și legat de asta, crezi că s-ar putea concepe un copil după o astfel de unire a două specii diferite?

– Nu știu Annabeth, nu sunt un om de știință, sunt doar un soldat după cum ți-am spus. Se prea poate. Cât despre pericolele asupra sănătății noastre, nu-ți face griji. Am un trup modelat și protejat de o medicină mult mai avansată de cea de aici. Nici un microorganism, cum îi zici tu, nu are vreo șansă.

Și el chiar a zâmbit spunând acestea. Vorbele lui precum și zâmbetul degajat, o apariție rară în fizionomia lui, au mai liniștit-o pe femeie. Dannar i-a spus apoi privind-o fugitiv:

– Eu am promis că îți voi rămâne aproape și te voi proteja. Este o promisiune pe care sunt hotărât să mi-o țin de data asta. Nu voi mai eșua, a spus el scrâșnind oarecum din dinți.

Annabeth a fost lovită de un duș rece. Deci de asta era el lângă ea? Pentru că se simțea dator să o protejeze? Își asumase această misiune ca o pocăință intergalactică pentru că eșuase în a-și proteja soția și fiica? Și ea, ca proasta, credea că el chiar ține la ea, sau chiar o iubește!

Lacrimi amare i se insinuau la marginea ochilor. Cum se întâmpla că se îndrăgostea mereu de bărbații nepotriviți? De data asta se întrecuse pe ea însăși: o bărbat din altă parte a galaxiei. Și culmea, acesta era un bărbat de treabă, dar era inaccesibil din punct de vedere emoțional.

Șirul gândurilor lui Annabeth a fost întrerupt de soneria telefonului lui Dannar. Acesta a răspuns, dar imediat i-a înmânat telefonul lui Annabeth.

– Da..? a spus ea cu o voce mică.

– Annabeth? Hunter Davenport aici. Am un mesaj scurt pentru tine. Sunt aici la cabana din munți, alături de amica ta Dinah. Dacă vrei să o mai vezi în viață, o să vii cât mai repede aici.

– Dar îmi va lua cel puțin trei ore să ajung acolo!

– Ai trei ore să te prezinți aici. Și bineînțeles, nu anunța poliția. Hai, pa!

Annabeth a rămas cu telefonul în mână privindu-l împietrită. Apoi, nu a mai rezistat. Prea multe necazuri în prea puțin timp! A izbucnit într-un acces de plâns care îi zguduia întreaga ființă. Dannar a tras imediat mașina pe dreapta. Simțea o apăsare ciudată văzând-o pe această femeie pradă unei supărări profunde. A luat mâinile ei fine între ale sale și i-a zis, încercând să o calmeze:

– Anna, ce s-a întâmplat? Vorbește-mi te rog!

– Nenorocitul de Hunter o ține ostatică la cabană pe prietena mea Dinah. Dacă nu mă duc acolo, amenință că o va omorî. Trebuie să ne întoarcem!

– Desigur că ne vom întoarce! Te voi apăra eu, nu-ți face griji!

Auzind acestea, Annabeth a început iar să plângă!

– Hei, a spus el aplecându-se și strângând-o pe femeie la pieptul său, nu trebuie să mai fii tristă, o să vezi că totul se va aranja.

– Cum să nu fiu tristă? Acum îmi spui Anna, cum îmi spun doar cei dragi și apropiați mie și apoi te bați cu pumnul în piept că o să mă aperi. De parcă ai o datorie divină sau așa ceva și acesta este singurul motiv pentru care rămâi în preajma mea.

– Vezi, exact așa ți-am zis și eu, a intervenit Webby. Ți-a intrat în cap că este de datoria ta să o aperi pe această femeie.

– Nu este momentul să te bagi, i-a tăiat-o scurt Dannar. Mai bine află ce poți despre acel Hunter.

Apoi s-a adresat cu o voce calmă lui Annabeth:

– Nu doar de asta stau în preajma ta, ci pentru că îmi face plăcere să fiu lângă tine.

– Plăcere?!

– Bine, este mai mult decât plăcere! Dar nu pot spune că este iubire. Nu încă. Doar timpul o va spune. Nu ar trebui să descoperim asta împreună?

Ce ar fi putut ea să răspundă? Să îi spună că ea îl iubește deja? Era însă adevărat? Sau ceea ce simțea ea era un amestec de atracție fizică și recunoștință pentru comportarea lui protectoare?

Navigatorul mașinii îl conducea pe Dannar pe drumul cel mai scurt spre cabana lui Meryl de dincolo de orășelul Wellinghton. Annabeth nu era însă atentă la drum. Se întreba cum de a știut Hunter că Dinah va fi la cabană în dimineața aceasta? Probabil că mafioții lui au posibilitatea de a asculta telefoanele. Dar din nou, doar nu vor fi ascultând telefoanele tuturor prietenilor ei? Deși nu se putea lăuda cu prea mulți…

Nu, trebuie să fie altceva aici la mijloc. Mai degrabă autoritățile ascultă telefoanele prietenilor ei iar elemente corupte precum acel detectiv Cutter scurg informațiile către mafioți. Da, așa avea mai mult sens. Dar atunci, nu însemamnă că și cei care îl caută pe Dannar vor fi cu ochii pe cabană?

Raționamentul acesta i-a crescut îngrijorarea la un nou nivel, așa că i l-a expus și lui Dannar.

– Da, Anna, are sens ce spui. Dar nu te teme, scutul personal te va apăra de gloanțe sau orice alte arme energetice. Iar eu voi fi acolo și te voi apăra dacă vor încerca să te atace cu arme mai primitive care pot trece de scut.

– Adică, vrei să spui dacă mă vor ataca cu o bâtă de baseball? Ce încurajator! Și apoi pe tine cine te va apăra? Ce vei face dacă va fi acolo o duzină de agenți care te vor încercui?

Dannar a părut pus pe gânduri de această posibilitate. Nu a răspuns așa că și-au continuat drumul în tăcere. Gândurile însă nu voiau să tacă în mintea lui Annabeth. A încercat să rememoreze evenimentele din dimineața aceea. Se trezise după un somn agitat, găsindu-se călare pe companionul ei venit din spațiu. Și mai era și

aproape goală! Era ca o invitație la sex – fie ea și involuntară – din partea ei. Nu este de mirare că Dannar a marșat. Dar dacă a trecut peste rigida lui dedicare față de memoria soției pierdute înseamnă că este atras de ea, nu-i așa? Poate că mai este o șansă pentru o legătură mai adâncă între ei doi. Deocamdată legătura fizică fusese nemaipomenită. Dacă ar fi știu cât de bine o să fie, l-ar fi chemat în patul ei din prima zi, și-a zis Annabeth reprimându-și un zâmbet la amintirea singurelor momente fericite din ultima vreme. Fusese de parcă pășise într-un univers paralel unde necazurile nu puteau să o atingă. Ce păcat că a trebuit să revină la cruda realitate!

Realitatea avea să-i izbească și mai tare când au ajuns la cabană. Locul părea a fi părăsit. Nu era chiar părăsit pentru că Sparks era legat de un stâlp al verandei cabanei şi a lătrat agitat când i-a văzut. În rest nu se vedea nici urmă a vreunui agent federal. Au observat că Sparks lătra spre ușa cabanei dând de înțeles că acolo se afla pericolul. Și într-adevăr, pe Hunter l-au găsit în cabană fluturând o armă semi-automată spre ei. În planul secund se zărea Dinah legată de un scaun și având un căluș peste gură. Pielea ei ciocolatie părea mai palidă datorită terorii care o cuprinsese.

– Bine ai venit Annabeth, a întâmpinat-o Hunter în mod forțat jovial.

Annabeth a observat imediat că aspectul său altădată atât de atent îngrijit era afectat de evenimente. Părul lui negru, întotdeauna dat pe spate cu gel, era acum în dezordine, iar costumul lui de bussinesman fusese înlocuit cu un costum potrivit pentru o alergare în natură.

– Ucigașule! Cum ai putut să o omori cu sânge rece pe Jenna?

– Ești o idioată. Vii aici ca o idioată deși știai că este o capcană. Ba mai mult, o capcană întinsă de niște federali chiar mai nenorociți decât amicii mei mexicani. De ce spun asta? Pentru că m-au prins și apoi s-au folosit de mine pentru a vă aduce aici. Cât de legal poate să fie să se servească de răufăcători pentru scopurile lor dubioase? Soarta mea este pecetluită acum, dar pentru voi problemele sunt departe de a se fi terminat.

– Și ai vrea să îmi pară rău pentru tine? Tu care ai încercat să mă omori…

– Cum spuneam, ești o proastă! a continuat Hunter cu invectivele. Nici acum nu îți dai seama că toate astea s-au întâmplat

din cauza ta? Pentru că trebuia să îți bagi tu nasul unde nu trebuia? Nu știai probabil că aveam măsuri de securitate care ne-au alertat că ai intrat pe calculatorul Jennei!? Chiar dacă nu ai copiat nimic, mexicanii au spus că trebuie să dispari. Și pentru că am evaluat că Jenna nu va fi niciodată de acord cu omorârea ta și va fi un risc pe viitor, a fost inclusă și ea la pachet. Fir-ar să fie! Și chiar îmi plăcea femeiușca aceea!

Annabeth asculta înmărmurită și nu putea crede. Să fie ea de vină pentru dispariția Jennei? Nu, doar nu o să cadă pradă vorbelor perfide ale unui criminal! Ei sunt cei care au ucis-o. Hunter și cartelul.

Hunter a părut să asculte pentru un moment o voce dinafară (în cască?) și apoi a zis:

– Amice, te așteaptă federalii afară. Ieși te rog dacă nu vrei ca femeile acestea să fie împroșcate cu gloanțe. Acum!

Dannar a dat să facă un pas spre el, dar Annabeth l-a oprit.

– Cred că ar trebui să te ocupi de situația de afară. Hunter este problema mea.

Privirea ei hotărâtă și credința că scutul personal o va apăra l-au făcut să îi dea ascultare. După ce Dannar a închis ușa în urma sa, Annabeth s-a întors spre Hunter:

– Și acum ce urmează? Vei duce la capăt executarea sentinței cartelului?

– Nu am nicio idee despre ce mai vrea cartelul. Poate că tot te mai vor moartă ca să nu declari împotriva lor la tribunal. Dar ce mare lucru știi tu? Eu însă, știu mai multe și am căzut la pace cu federalii. Mă vor include în programul de protecție a martorilor și voi spune tot ce știu despre Ocho Cuervos. Drăguț, nu-i așa?

Annabeth ar fi vrut să aibă o armă acum. Era atât de furioasă și deznădăjduită că ar fi fost capabilă de crimă. Mai ales că tot auzea în minte vocea lui Jenna care îi cerea să o răzbune.

Dar tot Hunter părea să aibă inițiativa în ceea ce privește pornirile criminale.

– Dacă mă gândesc mai bine, a spus el, dacă execut sentința cartelului, s-ar putea ca ei să îmi fie recunoscători cândva, în caz că treaba cu federalii nu iese cum vreau eu.

Și a descărcat o rafală de gloanțe spre Annabeth. Nu a avut prea mult timp să se mire de ce femeia nu s-a prăbușit, pentru că s-a auzit un zgomot ca o bubuitură puternică și aerul dinăuntrul cabanei părea că s-a comprimat pentru o clipă. Hunter s-a prăbușit

inconștient la podea. Annabeth a văzut apoi alarmată că acea undă de șoc o adusese în aceeași stare și pe Dinah care era leșinată pe scaunul unde era în continuare legată. Măcar acele legături i-au ținut trupul să nu se prăbușească. Annabeth a fost din doi pași lângă ea și a constatat cu ușurare că Dinah avea un puls stabil dar era inconștientă.

Ușa cabanei s-a deschis și Dannar a intrat ținînd în mână cubul cu lumină albastră.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Annabeth.

– Pentru că eram înconjurat de agenți și mai era și problema cu acest Hunter, am programat reactorul să descarce un puls care resetează legăturile electrice nervoase ale ființelor vii. Noi doi am fost protejați de scutul personal. Își vor reveni peste ceva vreme, așa că ar fi bine să plecăm acum de aici.

Cu o privire hotărâtă ce exprima că decizia ei este deja luată și nimic nu o poate convinge altfel, Annabeth a spus:

– Da, o să plecăm, dar pe drumuri diferite. A venit momentul să ne despărțim, Dannar.

– Dar de ce spui asta? Cum voi putea să te mai protejez atunci?

– Vezi, de asta trebuie să mă distanțez. Ca să îți scoți din cap chestia asta cum că este de datoria ta să mă protejezi. Cred că la momentul acesta ne va fi mai bine separați. Eu nu voi mai aduce necazurile mele peste tine și viceversa.

Dannar a mai vrut să protesteze dar Annabeth l-a rugat prin puține cuvinte să o ajute să care trupul adormit al lui Dinah la mașina acesteia. El s-a conformat și a săltat-o pe Dinah în brațele sale puternice pentru a o depune apoi cu grijă pe scaunul pasagerului din mașina ei. Între timp, Sparks își revenise deja și i-a urmărit până la mașină.

Annabeth ar fi vrut să aștepte ca prietena ei să își revină dar timpul era un lux pe care nu și-l putea permite. Odată Dinah aranjată pe scaunul din față iar Sparks acomodat în spate, Annabeth s-a urcat la volanul mașinii și a pornit spre Seattle.

Capitolul 11

Pe când se apropiau de Seattle, Dinah s-a trezit și a privit-o uimită pe Annabeth care conducea adâncită în gânduri.

– Anna, ce se întâmplă? Unde mergem? a spus ea cu o voce răgușită ca după somn.

– Ah, bine ai revenit printre noi! a răspuns Annabeth cu un zâmbet firav. Mergem la tine acasă. Oh, Dinah, îmi pare așa de rău că ai ajuns să fii prinsă în furtuna asta de rahat în care e viața mea! Dar stai liniștită, o să stau departe de tine de acum încolo. De fapt o să stau departe de toți cunoscuții mei.

– Anna, nu este vina ta, draga mea! Aș spune că este vina Jennei că ai ajuns in vizorul nenorociților ăia, dar ea a plătit destul, biata de ea.

– Da, așa este. Nu poți crede ce scrisoare postumă mi-a lăsat, săraca de ea. Mi-a rupt inima. Nu îi port pică. Doar că va trebui să îmi clădesc o nouă viață departe de toți și de toate. Undeva departe, unde nu mă cunoaște nimeni.

Dinah a privit-o neîncrezătoare.

– Dar vei fi singură Anna. Nu te sperie perspectiva asta?

– Oarecum. Dar dacă mi-a intrat în cap că îmi va fi mai bine singură… așa va fi.

– Dar unde este bărbatul acela cu care erai? Îmi păreați destul de apropiați!

Dinah nu se lăsa, dar Annabeth a replicat scurt:

– Bărbatul acela era nepotrivit. Avea un „bagaj” prea mare.

Auzind acestea, prietena ei nu a mai insistat. Dar mai apoi, a vrut totuși să știe ce s-a mai întâmplat de când și-a pierdut cunoștința (de ce și-a pierdut cunoștința, în primul rând?) și cum a scăpat de amenințarea lui Hunter. Annabeth a mințit-o în ceea ce privește cauza leșinului ei, spunându-i că s-a datorat probabil stresului prin care trecuse. Apoi i-a spus că Dannar, bărbatul care era cu ea, a reușit să-l doboare pe Hunter și astfel le-a eliberat pe amândouă de sub amenințarea lui. Nu a amintit nimic de federalii care înconjuraseră cabana. De ce să o îngrijoreze și mai mult?

După ce au ajuns acasă la Dinah, aceasta a zis de cum a intrat în cochetul ei apartament:

– Ah, ce zi! Am nevoie de o tărie! Cred că și tu, Anna!

Annabeth s-a așezat pe canapea cu Sparks cuibărit ca de obicei la picioarele ei. A refuzat oferta lui Dinah care își prepara o băutură tare și a cerut doar apă.

– Trebuie să plec la drum și nu pot consuma alcool.

– Cu ce o să pleci? Că doar Subaru-ul tău a rămas la cabană.

Întrebarea avea sens dar Annabeth se gândise deja la asta.

– Mașina aia era probabil deja sub observație. Am o altă mașină pe care am lăsat-o într-o parcare din zona de vest. O mașină pe care a cumpărat-o Dannar pe numele meu și care sper că nu este supravegheată.

– Oho! Cam darnic acest Dannar! Sigur nu este iubitul tău?

Annabeth a lăsat capul în piept ca și când ar fi cuprinsă de îndoială – era sau nu iubitul ei? – iar Dinah nu mai insistat. Șirul gândurilor i-a fost întrerupt de sunetul unei alerte primită în aplicația de chat de pe telefon. Ciudat! Annabeth știa că își închisese telefonul ieri, înainte de a pleca din Seattle. A băgat mâna după el în geanta sa și spre uimirea ei a văzut că telefonul era deschis. Logo-ul verde al aplicației arăta cu un cerc roșu că are un mesaj. Era primit de la un număr care nu apărea în agenda ei dar care avea totuși o identitate în aplicație: Dannar.

Annabeth, sper să rămânem în contact chiar de la distanță. Pentru că știu că ai nevoie, ți-am transferat în cont niște bani. Înainte de a refuza acest ajutor, gândește-te la binele tău cel puțin așa cum mă gândesc și eu.

Într-adevăr, primul ei gând după citirea acestui mesaj a fost de revoltă la ideea că el o plătește cumva. Și pentru ce? Pentru găzduire? Pentru compania ei? Pentru sex?

Apoi s-a întrebat cum va supraviețui în perioada următoare fără acei bani și desigur că i-a acceptat, spunându-și că îi va returna odată ce se va pune pe picioare, se va stabili undeva și va avea un job stabil. Iarăși o pândea o teamă inescapabilă că socoteala de acasă se va strica undeva pe drum. Așa că ceva bani pentru zile negre nu stricau. Și prietenul ei extraterestru fusese darnic: zece mii de dolari erau acum în contul ei pe lângă cele două mii pe care le avea înainte.

I-a trimis lui Dannar un mesaj de mulțumire având grijă să specifice că, pentru ea, acei bani erau un împrumut și că intenționa să îi returneze când va putea. Dannar nu a mai răspuns apoi.

Și-a luat rămas bun de la Dinah, cerându-i încă o dată iertare pentru suferința cauzată (iar Dinah a liniștit-o iarăși spunându-i că nu este vina ei). A luat apoi un taxi spre parcarea unde spera să găsească camioneta ei cea nouă și argintie. Spera să părăsească Seattle înainte de lăsarea serii.

Pe drum i-a venit în minte momentul când, atât de hotărât, Dannar spusese că are nevoie de o mașină mai mare și apoi spusese că atunci când o să plece îi va rămâne ei. Desigur că la momentul acela ea credea că el se referea la întoarcerea în Danemerca atunci când vorbea de plecare. Acum vorbele lui căpătau o nouă semnificație. El se gândea tot timpul că o să „evadeze" de pe Pământ, planeta unde fusese exilat. Poate și de aceea a fost atât de reținut în a se implica într-o relație cu ea. Va fi fost desigur și faptul că încă o jelea pe iubita lui soție dispărută atât de tragic din viața lui.

Dar acum relația ei sentimentală cu Dannar căpăta o dimensiune „galactică". Dacă el ar fi acceptat-o în sufletul lui și ar fi reușit să plece de pe Pământ, l-ar fi urmat ea oare? Nu fusese nici până acum o avidă călătoare. Ar fi ea dispusă să își părăsească planeta, căminul speciei ei? Cu un zâmbet ascuns și-a spus că ar fi primul pământean care călătorește atât de departe. Ce mai ziceți de asta, globe-trotterilor?

Ajunsă la parcarea subterană, Annabeth spera că nu a uitat unde lăsaseră în dimineața zilei de ieri camioneta. Nivelul -3 sector J. Asta își amintea. Numărul exact al locului de parcare îi scăpa. Nu era o mare problemă. Ajunsă la subnivelul dorit a scos cheia mașinii din geantă și a apăsat pe telecomandă. A trebuit doar să urmărească de unde s-a auzit „bip-bip-ul" scos de alarma mașinii. Aha! Era acolo, așa cum o lăsaseră ieri. Se pare că federalii nu au avut cunoștință de vehiculul cu care au ajuns ei in Seattle. Nu se zărea niciunul din acei agenți prin preajmă. Doar cetățeni obișnuiți, ocupați cu treburile lor de zi cu zi.

Lîngă camionetă era parcat un Ford roșu în care erau doi indivizi de până în treizeci de ani, purtând tricouri ale echipei locale de fotbal și având șepci asortate, cu aceleași însemne. Deci nicio amenințare din partea lor dacă nu purtau acele costume negre atât de oficiale. Și nici nu aveau figuri dubioase și-a zis Annabeth când i-a văzut că au coborât din mașină. Dar oricum s-a apropiat cu pași alerți de camioneta ei cu gândul să o șteargă cât mai repede de

acolo. Cei doi râdeau și se băteau amical pe spate vorbind de meciul din seara precedentă.

Annabeth a dat să deschidă ușa camionetei dar tocmai atunci a observat reflectându-se în geamul lateral silueta unuia dintre cei doi. Nu a mai avut timp să se întoarcă pentru a vedea ce are de gând individul pentru că acesta a prins-o cu o mână viguroasă de mijloc în timp ce cu cealaltă i-a acoperit fața cu o cârpă îmbibată cu cloroform. Imediat, Annabeth a fost forțată să ia o pauză de la realitate.

Dannar s-a simțit teribil de singur după ce Annabeth a dispărut coborând cu mașina pe drumul ce pleca de la cabana din munți a lui Meryl. Erau din nou doar el și Webby, tovarășul lui artificial.

A plecat imediat și el în același Chevrolet roșu cu care veniseră el și Annabeth aici. Avea de gând să scape cât mai curând de acest vehicul deși Weeby l-a liniștit spunându-i că proprietarul mașinii nu o raportase furată. Dar agenții care îl vânau știau acum de mașină. A mers spre nord pe drumul pe care venise cu Annabeth. Ideea de a trece în țara de la nord i se părea încă destul de bună. Te puteai pierde mai ușor prin ținuturile înghetate de acolo. Dar ce bine ar fi fost dacă era și Annabeth cu el…

După vreo două sute de kilometri, Dannar a oprit la un dealer de mașini uzate și și-a cumpărat o camionetă care îi inspira încredere. Din nou, a realizat că se simțea mai bine în autovehiculele mai mari. Poate pentru că era un tip bine făcut iar o berlină îi da cumva un sentiment de îngrădire. Și pentru că era, sau mai bine zis erau (socotindu-l și pe Webby aici) persoane de onoare, Webby a contractat o firmă de tractări ca să îi livreze mașina lui Daniel Withers în Seattle.

La venirea serii, a dus mașina sa cea nouă pe un drum lăturalnic ce se afunda în pădure în căutarea unui loc unde să înnopeteze. A găsit un motel prăfuit și l-a considerat destul de acceptabil. A avut o problemă cu masa de seară pentru că nu existau restaurante prin zonă. Așa că a avut ocazia sa se îndestuleze cu ceea ce Annabeth numea „junk food” după ce a golit vendomatul motelului.

În dimineața următoare a pornit iar la drum, tot spre nord. Se întreba ce va fi făcând Annabeth, în ce direcție o fi luat-o. Să fi

rămas oare în Seattle cu prietena ei Dinah? I-a trimis un mesaj întrebând-o toate acestea, dar nu a primit niciun răspuns.

– Hei amice, nu te stresa, i-a zis Webby. Annabeth este într-o zonă în care nu poate recepționa semnalul tău. Știu asta pentru că am accesat rețeaua lor de comunicații iar telefonul lui Annabeth nu este conectat la rețea.

Dannar nu a știut dacă această explicație îl mai liniștea sau îi punea chiar mai multe întrebări. Unde să fi dispărut Annabeth de nu putea fi contactată?

La orele amiezei a oprit pentru a-și împrospăta puterile mâncând iarăși pe săturate la un local dintr-un alt orășel pitoresc de munte. Ce i s-a părut ciudat era că aici mulți dintre cei pe care îi vedea pe stradă aveau trăsături mai aparte față de ceilalți oameni pe care îi întâlnise până acum, dar cumva apropiate de ale sale. Desigur, nu aveau urechile ascuțite dar aveau același ten ușor închis, părul negru lung, iar ochii le erau de aceeași culoare închisă așa că s–a întrebat de nu ar trebui să poarte ceva pentru a nu ieși în evidență cu ochii săi albaștri.

– Da amice, pune-ți niște ochelari de soare! l-a aprobat Webby. Iar acești oameni care îți seamănă cumva pe care îi vezi pe aici sunt de fapt populația nativă a acestui continent. Ei au fost dezlocuiți de cei cu piele mai albă care veneau de pe un alt continent dar aveau o civilizație mai dezvoltată din punct de vedere tehnologic. Cei care nu au fost asimilați trăiesc în rezervații, o concesie acordată de cuceritorii albi. Suntem în apropierea rezervației lor, una din multele din această regiune. Aceasta de aici se numește Tulalip.

Dannar a primit ca de obicei cu interes aceste informații, dar sentimentul de singurătate nu îl părăsea. După ce și-a refăcut „stocul de nutrienți” – după cum prea puțin plastic se exprima el – a ieșit să se plimbe pe străduțele din centrul orașului. Simțea nevoia să fie printre oameni, fie ei niște străini. De-ar fi știut ei că el era străin chiar de această planetă…

La un moment dat a dat peste mai multe grupuri de oameni care se adunaseră în fața unei clădiri cu o arhitectură deosebită față de celelalte. Era o construcție mai zveltă, cu un fronton ce arcuia spre cer încheindu-se cu un simbol religios după cum bănuia deja Dannar.

– Crucea, este simbolul creştinismului, religia majoritară pe acest continent, i-a reamintit Webby.

S-a apropiat de intrarea clădirii ce avea la capătul a câtorva trepte cioplite în piatră de munte, uși de lemn sculptat așezate chiar sub un vitraliu circular, frumos colorat. O femeie îmbrăcată într-o rochie de culoare purpurie l-a întrebat:

– Din partea mirelui sau a miresei?

– Spune că din partea mirelui, pentru că el este un nativ american. Este mai ușor să te încadrezi printre ei. Apoi Webby a continuat: Ceea ce vezi aici este ceremonia prin care aceşti pământeni formează o pereche, oarecum la fel ca ceremonia noastră de unire.

Dannar a luat aminte și a spus că este din partea mirelui. Femeia i-a indicat să ia loc în partea dreaptă a bisericii. Curând după ce Dannar s-a așezat pe unul din ultimele locuri din spate, și cei care mai erau pe afară și-au ocupat locurile înăuntru. Mirele, bărbatul nativ american aștepta în partea din față a încăperii uriașe alături de cel care avea să oficieze ceremonia. Acorduri muzicale s-au auzit venind de undeva din înaltul tavanului boltit și pe ușă a intrat mireasa la brațul tatălui ei. Ajunși la capătul culoarului dintre băncile unde erau așezați invitații, mireasa a părăsit brațul patern și s-a alăturat mirelui.

Ce caut eu aici? s-a întrebat Dannar. S-a gândit apoi că această curiozitate pe care o avea despre ritualurile de împerechere ale oamenilor avea legătură cu relația lui eșuată cu Annabeth. Era din ce în ce mai convins că va trebui să se împace cu gândul de a rămâne permanent pe această planetă, că nimeni nu îi va veni în ajutor. Și cum nu putea concepe o viață izolată, va trebui să se apropie de pământeni. Primul contact fusese mai mult decât surprinzător, îi afectase sentimentele și simțurile de-a dreptul, dar trebuia să exploreze mai mult. Și misiunea nu părea atât de dificilă pentru că observase că mai multe dintre tinerele femei prezente la această ceremonie îi aruncau ocheade interesate.

Dar parcă niciuna nu avea silueta atât de elegantă precum Annabeth. Și nici ochii ei verzi precum natura Haroniei.

La îndemnul preotului, cei doi tineri începuseră să-și rostească jurămintele. Dannar asculta, dar multe dintre cuvinte treceau pe lângă el fără a se lipi de gândurile sale. A devenit atent când a auzit cuvintele „îți voi sta aproape pentru totdeauna la bine și la rău”. Chipul lui Annabeth i-a apărut iar în minte. El nu făcuse niciun jurământ ca acesta, dar a abandonat-o la rău. Și Dannar a

simțit că inima i s-a strâns în piept. Dar ce putea face dacă ea însăși s-a depărtat de el?

Privind devoțiunea cu care cei doi tineri rosteau acele jurăminte și-a dat în sfârșit seama de un lucru. Ei spuneau acele cuvinte pentru că le simțeau cu adevărat și nu doar din convenienţă.

Un click mental s-a petrecut în interiorul ființei lui Dannar și a înțeles că Annabeth voia ca el să îi stea aproape pentru că așa simțea din adâncul inimii lui și nu pentru că avea o obligație sau o misiune auto impusă.

Ceremonia era pe sfârșite acum, cei doi au fost declarați soț și soție și au pecetluit declarația cu un sărut. Dannar s-a ridicat și a ieșit din biserică. Trebuia să meargă după Annabeth. Trebuia să îi spună că avusese o revelație. Poate că îi va ierta stângăcia cu care a tratat legătura lor.

Pe când îndrepta spre locul unde lăsase camioneta, telefonul său a sunat. Însuflețit de speranța că poate Annabeth îl sună, a răspuns dar nu a auzit vocea pe care dorea să o audă.

– Dannar Zander, aici agentul Renton. Ascultă amice, știm totul despre tine. Și pentru că nu ne place ca să ne intre în țară tot felul de emigranți nedoriți, este de datoria noastră să punem mâna pe ei. Pe tine însă noi chiar te dorim, de aceea suntem puțin mâhniți că nu ne-ai băgat în seamă și nu ne-ai dat de știre când ai aterizat în America. Vei fi mai cooperant de acum încolo?

– Nu am ce discuta cu voi! a răsuns scurt Dannar.

– Aveam eu o idee că vei spune asta. Așa că, dacă vrei să o mai vezi pe prietena ta Annabeth Miller, ai face bine să te predai de bunăvoie.

– Unde este Annabeth? Ce i-ați făcut, mizerabililor? a strigat Dannar furios la culme.

– Este cu noi și ar fi frumos să vă reuniți sub oblăduirea noastră, nu-i așa? Ai o jumătate de zi să te prezinți în Billingsley, la micul aeroport de acolo. Te vor aștepta niște agenți care te vor aduce cu avionul la locația unde o vei întâlni pe Annabeth. Este clar?

Și apoi agentul Renton a închis fără a mai aștepta confirmarea. Nici nu mai avea nevoie de așa ceva judecând după reacția furibundă a lui Dannar. Ce naiba se întâmpla cu el? În trecut nu ar fi avut o astfel de scăpare în fața dușmanilor. Era Annabeth vulnerabilitatea lui? Punctul său cel mai sensibil?

Capitolul 12

Dannar a ajuns destul de repede la aeroportul de la marginea orășelului Billingsley situat la sud-est de Seattle. De cum a intrat în sala care se deschidea în partea din spate, spre pista aeroportului, doi agenți s-au ridicat de pe scaunele situate undeva în lateral și l-au întâmpinat. Nu s-au spus amabilități, ci doar i-au făcut semn să-i urmeze. Ceea ce a și făcut și curând era îmbarcat într-un mic avion privat propulsat cu motoare cu reacție. Și-a prins centura, așa după cum a fost instruit. Era pentru prima oară când se ridica de la solul acestei planetei acesteia și deși știa că nu va ajunge în spațiu, încerca o senzație de anticipare plăcută. Și asta chiar dacă nu știa dacă aeronavele pământenilor sunt de încredere. Zborul era destul de lin așa că a lăsat deoparte îngrijorarea legată de tehnologia pământeană. Rămânea îngrijorat în legătură cu soarta lui Annabeth și cu ceea ce îl aștepta acolo unde îl duceau agenții.

Zborul avea să mai dureze câteva ore și a observat că la finalul acestora avionul a coborât într-un peisaj arid departe de orice așezare umană. La capătul pistei, îngrădită din toate părțile cu garduri de metal, se aflau câteva clădiri albe. Și peste tot erau soldați care păzeau această structură guvernamentală. Cei doi agenți l-au escortat spre una dintre aceste clădiri, cea mai scundă dintre toate pentru că avea doar două etaje. Trecând de ușile care s-au deschis automat, au luat-o la stânga pe un coridor ce lucea de curățenie. La capătul lui era o ușă din lemn negru dincolo de care era o încăpere spațioasă. În spatele unui somptuos birou din lemn masiv stătea un militar, judecând după uniforma sa. De pe scaunul din fața biroului s-a ridicat un individ scund cu o privire nesinceră la capătul cheliei strălucitoare.

– Dannar Zander, în sfârșit avem ocazia să te cunoaștem. Eu sunt agentul Renton. Permite-mi să ți-l prezint pe colonelul Smithers. El este șeful aici. Ia un loc aici, a mai spus el arătând către scaunul care se afla de asemenea în fața biroului colonelului.

Dannar s-a conformat și a luat loc în timp ce Renton i-a concediat cu o mișcare a mâinii pe cei doi agenți care îl aduseseră aici. Colonelul l-a scrutat îndelung pe oaspetele extraterestru, dar nu

a spus nimic. Era un om al cuvintelor puține, se pare. Ca și Dannar de altfel. În schimb, Renton nu mai contenea.

– Vei rămâne aici în custodia colonelului. Treaba mea era doar să te aduc aici. Prin orice mijloace. După cum vei vedea, nu ne jucăm cu securitatea acestei țări. Ori tu ești un risc de securitate. Nu concepem ca acele tehnologii avansate ale voastre să ajungă pe mâna inamicilor noștri.

– Unde este Annabeth? l-a întrerupt Dannar.

– Tot aici, așa că dacă vei fi băiat bun și cooperezi vei avea parte de o reuniune plăcută cu femeia ta.

Dannar ar fi vrut să obiecteze la acest „femeia ta" dar i s-a părut că își răcea gura degeaba. Și poate că Annabeth chiar era femeia pe care o alegea inima sa. Colonelul a deschis și el în sfârșit gura:

– Uite care este treaba! Mie nu îmi plac metodele tipilor ăștia, dar am o datorie aici și trebuie să accept unele mijloace pentru a atinge scopul final. Scopul final fiind ca tu să ne aduci niște tehnologii avansate pentru armata noastră.

Dannar ar fi vrut să îi spună că dacă ar face așa ar fi ca și când ar lăsa niște copii mici să se joace cu chibriturile, dar nu a vrut să agite spiritele și mai mult.

– Și cum vă pot fi de ajutor? a spus el simplu.

– O să mergi la unitatea noastră de cercetare care se află la câteva niveluri sub pământ și o să cooperezi cu savanții de acolo.

– Dacă este să mă iau după folclorul propagat pe internetul vostru, aveți obiceiul să disecați extratereștri în instituții de genul acesta! a spus Dannar cu un ton la jumătate distanță între acuzație și ironie.

– Nu trebuie să crezi tot ce scrie pe internet, a intervenit agentul Renton. Desigur că va trebui să-ți facem niște teste, scanări, ceva de genul ăsta.

– De unde știi că acele scanări cu aparatura voastră primitivă nu îmi vor face rău? Aveți nevoie de un extraterestru scanat și mort sau de unul viu care să creeze arme avansate pentru voi?

Ochii colonelului au părut să sclipească la evocarea armelor avansate și a spus imediat:

– Da, nicio scanare. Tu fă-ți datoria și vom mai vedea.

– Pfiu! Asta a fost pe aproape! a exclamat Webby. Dacă te scanează ăștia și își dau seama că ești „îmbunătățit", o să ajungi tăiat în bucăți în laboratoarele alea ale lor.

– Exact! De aceea m-am și opus, a confirmat Dannar.

– Ei bine, eu am terminat aici, a spus agentul Renton ridicându-se. Poartă-te frumos Dannar Zander și nu va mai fi nevoie să ai de a face cu noi.

După ce Renton a închis ușa în urma sa, colonelul a adăugat:

– Nu îmi place să fiu de acord cu individul ăla, dar cam ai intrat ilegal în țara noastră.

– În primul rând, nu a fost alegerea mea să fiu aici, ci am fost părăsit pe planeta asta de oamenii unui regim opresiv. Poate că ar fi trebuit să cer azil politic. Mi l-ați fi acordat? a întrebat Dannar sfătuit de către Webby.

Colonelul l-a privit gânditor câteva secunde apoi a spus:

– Hmm! Poate că da. Avem niște precedente de felul acesta, dar la scară planetară nu interplanetară. După cel de-al doilea război mondial mai mulți savanți ai dușmanilor noștri au primit azil aici în schimbul aportului lor la dezvoltarea tehnologiilor noastre. La naiba, grație lor am ajuns în spațiu și chiar pe Lună. Cine știe, poate că datorită ție vom ieși din sistemul solar.

Dannar a ținut să-i mai taie din avânt.

– În primul rând ar trebui să știi că eu nu sunt un savant ci sunt soldat ca și tine. Dar îmi place ideea asta de a lucra la niște nave care să îmi permită să plec de pe planeta asta.

– Ești idiot sau ce? Webby era furios. De ce nu le dai toate detaliile planului tău de evadare?

– De parcă avem așa ceva? Dar e bine să îi îndrum în direcția dorită. Poate vom încropi o navă dacă avem resursele necesare.

– Nicio resursă de pe planeta asta nu va fi de ajutor, crede-mă.

Colonelul a zis și el:

– Până la a te gândi la plecare, mai ai băiete! Acum o să mergi în sectorul laboratoarelor să-l cunoști pe doctorul Barnes.

Și doi soldați au intrat în birou fiind chemați de colonel prin apăsarea unui buton de pe telefonul de pe biroul său. Aceștia l-au încadrat pe Dannar și l-au condus de data aceasta pe culoarul care se deschidea în dreapta intrării în clădire. La capătul lui nu mai era un birou ci ușa culisantă a unui ascensor destul de spațios. După cum spusese colonelul, au fost nevoiți să coboare cincisprezece niveluri în subteran. La ieșirea din ascensor se deschidea un alt culoar ce avea laboratoare cu uși semi-transparente din sticlă de

ambele părți iar la capăt se zăreau alte două uși masive, metalice și solide. Soldații i-au făcut semn să intre unul dintre aceste birouri ei rămânând de pază pe hol. Înăuntru, un bărbat solid cu părul și barba încărunțite s-a ridicat de la biroul său.

– Bine ai venit! Eu sunt doctor Barnes șeful colectivului de cercetători de aici.

– Nu pari surprins de apariția mea. Întâlniți mulți extratereștri pe aici? a întrebat Dannar.

– Nu chiar, a răspuns dr. Barnes zâmbind. Am mai avut ceva vizitatori, dar nici unul dintr-o specie atât de similară cu a noastră. De aceea am și mari speranțe că vom colabora foarte bine.

– Nu o să colaborăm deloc bine atâta vreme cât amicii tăi o țin ostatecă pe prietena mea.

– Oho! Ai făcut deja impresie în rândul femeilor noastre! Nici nu mă miră, de altfel. Ai aspectul ăsta de macho nativ american. Ideea este următoarea: lucrezi aici cu noi cât lucrăm și noi, apoi la sfârșitul zilei te duci la iubita ta pământeană și ceea ce faceți voi apoi nu mă privește. Acum urmează-mă să-ți prezint oamenii și proiectele la care lucrăm.

Dannar a înțeles că va trebui să accepte acest aranjament deocamdată, așa că l-a urmat pe dr. Barnes prin diferitele laboratoare și a suportat prezentarea lui în fața multor cercetători ai armatei. Unii îl priveau cu uimire și interes iar alții cu reținere și chiar teamă. Nu că i-ar fi păsat lui de asta. El voia să știe că Annabeth este bine.

Până la reuniunea sa cu Annabeth avea să aibă parte de o încă surpriză dincolo de cele două uși metalice de la capătul holului. Dr. Barnes a atins cardul său de acces de citiorul din stânga ușilor și acestea au culisat lent în pereți lăsându-le cale liberă. Se aflau în interiorul unui hangar imens al cărui acoperiș era undeva sus de tot, la nivelul solului. Dar piesa de rezistență era nava semicirculară ce se afla în centrul hangarului.

– După cum vezi, am reușit să punem mâna pe o navă spațială extraterestră, a spus dr. Barnes. Era avariată de la prăbușirea într-un deșert din apropiere dar pare intactă în cea mai mare parte. Nu am reușit să o punem în mișcare însă. Ne lipsește un ingredient sau așa ceva. Poate ne vei spune tu care este acela.

– Ce să vezi! a exclamat Webby. Căutătorii ăștia prin gunoaie au pus mâna pe o navă imeniană.

Imenienii erau niste omuleți enervanți cu pielea cenușie de care se fereau toate națiunile din Alianță. Pur și simplu nu erau de încredere și nu respectau nicio regulă. De aceea poate se și aventuraseră atât de departe, tocmai pe Pământ. Să-și desfășoare cine știe ce afaceri necurate departe de poliția Alianței.

Din păcate avântul lui Danar a fost tăiat când și-a dat seama că nava din fața lor nu era capabilă de zbor mai rapid decât lumina. Era doar o navetă cu care se făceau explorarile planetare plecând de pe nava mamă.

– Dar poate fi un mijloc cu care să evadăm de aici! a spus Weeby ca să-l încurajeze.

Dannar a înclinat din cap în semn că pare o idee bună care merită studiată. Deocamdată i-a spus lui Barnes:

– Aveți noroc! Cunosc specia care a construit această navă și tehnologia lor îmi este familiară până la un punct. Ați pus mâna și pe omuleții cenușii din ea?

– Mda, dar erau cam morți și nu am avut șansa să-i intrebăm prea multe despre navă! a răspuns dr. Barnes cu ironie amară. Apoi l-a condus pe Dannar în afara hangarului. Te poți retrage pentru azi, dar de mâine vreau să scormonești prin măruntaiele navei acesteia.

Annabeth se plimba neliniștită prin camera în care fusese lăsată de agenții cei nelegiuiți. Căci nu poate exista o lege care să justifice răpirea unui cetățean american de către o organizație a statului. Îi era clar însă motivul pentru care fusese adusă în această bază militară (poate era chiar acea infamă Zona 51): pentru a o folosi ca momeală pentru aducerea lui Dannar aici. Încă o dată, necazurile lor erau strâns legate.

Ai zice că de fapt soarta ei este legată acum de cea a bărbatului extraterestru. Deocamdată era constrânsă să stea într-un fel de cameră de oaspeți dotată cu toate comoditățile, dar era totuși prizonieră. Era sigură că dacă încerca să plece, niște soldați care păzeau holul ar fi reținut-o.

Răpitorii ei nici nu s-au deranjat să-i aducă geanta. Deci, era din nou doar cu hainele de pe ea. Aceeași rochie verde, elegantă. Când s-a plâns de asta, o femeie soldat i-a adus o colecție de haine de armată: lenjerie albă, tricouri bleu-marin si salopete de aceeași culoare.

După ore de incertitudini, ușa camerei s-a deschis și Dannar a intrat. Annabeth nu a mai putut rezista. Poate că starea ei de spirit

fragilă era de vină, dar s-a aruncat plângând în brațele lui. Ca și în alte dăți, inima lui se îngreuna văzând-o pe Annabeth suspinând. Acum s-a mulțumit să-i țină trupul ei cald și care mirosea atât de plăcut, lipit de al său. Capul ei se odihnea pe pieptul său solid ca o stâncă iar el îi mângâia ușor pletele de culoarea nisipului.

După o vreme ea s-a depărtat puțin și și-a ridicat privirea spre Dannar.

– Oh, Dannar, de ce ai venit? Nu era clar că se folosesc de mine pentru a te aduce aici?

– Era clar, dar nu puteam permite ca să ți se întâmple ceva din cauza mea.

– Ah, da. Ești încă fidel acelei misiuni de a mă proteja pe care ți-ai impus-o, a spus Annabeth cu resemnare în glas.

El însă nu a răspuns. A prins-o de umeri cu mâinile sale protectoare și a privit-o intens.

– Nu este nicio misiune. Cât am fost despărțiți am avut prilejul să mă gândesc mai adânc la ceea ce dorește inima mea. Inima mea. Nu creierul meu cel îmbunătățit.

– A venit momentul să îi spui despre mine, deci! a conchis Webby.

–Da, Annabeth, trebuie să știi încă ceva despre mine. Nu am fost aruncat doar eu pe această planetă. Vezi tu, am o Inteligență Artificială grefată pe celulele mele nervoase. Este ca un partener nevăzut și are și un nume, Webby.

Annabeth îl privea cu ochi mari în care se citea neîncrederea. Chiar atunci, telefonul ei care era pe pat a scos un „bing!”. S-a desprins de lângă Dannar și a luat telefonul de pe pat. Avea un nou mesaj în aplicația de chat de la un utilizator care se identifica drept „Webby”.

Bună Annabeth. Eu sunt Webby, IA de ordinul unu. Chiar dacă sunt în simbioză cu Dannar să nu-ți închipui că îi pot „poseda” trupul ca în poveștile voastre de groază. Așa că vom putea comunica doar prin mijloace electronice. Limitarea asta este doar din partea mea. Tu poți să mi te adresezi prin intemediul lui Dannar. Văd și aud ceea ce vede și aude el.

După această introducere, ce mai putea crede Annabeth? Avea acum de a face cu alt fel de Dr. Jekyll și Mr. Hide? Era Webby o entitate întunecată precum Mr. Hide? Danar a fost cel care i-a spulberat îndoielile.

– Știu că e mult de procesat, Anna. Dar crede-mă că este ceva normal pentru cei cu funcții de conducere din Alianță să aibă un asistent artificial. Evident că cei care m-au condamnat să trăiesc pe Pământ l-ar fi extras pe Webby dacă ar fi putut. Dar spre norocul meu, nu au putut, așa că Webby mi-a fost și îmi este un ajutor prețios. El are acces la rețelele pământene, așa am putut să fac rost de acte și de bani. Tot el este cel care deține cunoștințele despre tehnologiile avansate ale Alianței. Și crede-mă, tot el ne va ajuta să evadăm de aici.

Annabeth a înclinat din cap în semn că acceptă această explicație. Dar un gând i-a traversat mintea cauzându-i un sentiment stânjenitor.

– Înseamnă că a fost de față și când am făcut dragoste?

– Da, Anna, Webby nu are un buton de oprire deși uneori mi-aș dori acest lucru, a spus Dannar încercând să adauge un ton mai relaxat conversației lor. Nu trebuie să îți faci prea mari griji. Poți să îl consideri ca pe un observator digital cum aveți voi aici pe Pământ. Ca pe o cameră de supraveghere.

– *Au, asta m-a durut! a spus Webby.*

– De ce aș vrea să fac dragoste știind că sunt supravegheată video? a întrebat nedumerită Annabeth. Există și oameni de felul ăsta, exhibiționiști, dar eu nu sunt așa.

Telefonul a scos un alt „bing!”.

Annabeth, deși, după cum a spus Dannar, eu nu am un buton de oprire, dacă îți va fi mai ușor pe viitor, pot intra într-o stare de hibernare în care nu am acces la senzorii biologici ai lui Dannar. Este mai bine așa?

Annabeth a citi mirată mesajul dar apoi și-a regăsit surâsul.

– Da Webby, este bine așa. Mulțumesc.

Dannar a privit-o cu speranță în ochi. Annabeth nu a obiectat când Webby a folosit cuvântul „pe viitor”.

– Înseamnă că pot spera că este un viitor pentru noi doi?

– Da. Dar să scăpăm mai întâi de aici.

Dannar s-a înclinat a acceptare și a adăugat.

– Ca să vezi cât de util ne este Webby, ei bine, el a dezactivat mijloacele de supraveghere din această cameră de când am intrat eu. Îmi spune acum că se îndreaptă spre noi niște tehnicieni care vor să verifice echipamentele.

– Noi nu știm nimic despre asta, nu-i așa? a spus Annabeth cu veselie în glas de data aceasta.

Capitolul 13

În prima lor noapte „în captivitate” s-au mulțumit să doarmă îmbrățișați. Annabeth avea nevoie de protecția asiguratoare a trupului puternic al lui Dannar. Și nimic mai mult. Iar el ca un gentleman ce era, nu a cerut mai mult. Să simtă căldura trupului femeii pământene îi aducea o pace interioară pe care nu ar fi crezut-o posibilă dată fiind situația lui precară.

Așa i-a găsit dimineața, învăluiți în căldura apropierii lor. Annabeth s-a foit puțin și i-a spus cu o voce mică:

– Știi Dannar, ieri după ce m-au adus aici, mi-au luat o probă de sânge. Ziceau că vor să vadă dacă nu sunt cumva contaminată cu vreun virus extraterestru din cauza apropierii noastre.

– Da, și mie mi-au luat o probă de sânge. Dar m-am opus la alte teste cum ar fi scanarea cu aparatele lor primitive cu radiații dăunătoare. Se prea poate să nu-mi fi dăunat, dar nu voiam să afle că sunt „îmbunătățit”. Cât despre analiza sângelui, este foarte posibil să observe minusculii boți deghizați ca celule sanguine dar nu își vor da seama că sunt construcții artificiale.

– Ah, ai un fel de nanotehnologie în sânge? a întrebat curioasă Annabeth.

–Da, și acum cred că ai și tu, a răspuns Dannar zâmbind. Nu te vei mai îmbolnăvi vreodată cât vei trăi.

Annabeth a rămas fără glas. Încerca iarăși sentimente contradictorii. Se simțea cumva vulnerabilă și oarecum violată căci fusese „infectată” cu micro-organisme străine fără a ști. Dar apoi, putea să se supere pentru că i se oferise o viață fără boli? A spus totuși:

– Și nu crezi că ar fi trebuit să îmi spui și mie despre asta?

– Ba da, dar uniunea noastră a fost ceva ce s-a întâmplat de la sine, într-o clipă, și apoi negăsind vreun risc asupra ființei tale, nu am insistat.

Nu a considerat că îi poate purta pică pentru asta. Chiar că „uniunea lor”, cum îi zicea el, se petrecuse pe neașteptate. Deși în sinea ei își spunea că pentru ea fusese o așteptare ascunsă printre alte așteptări. Ca Dannar să facă o mișcare.

Și o făcuse. Anabeth avea acum probleme în a se încrede în realitatea acestei apropieri. Dar spera că zilele ce vor urma vor aduce mai multă claritate în perceperea situației și a dragostei ei extraterestre. Era oare dragoste? Trebuia să fie foarte atentă şi să nu confunde ceea ce simțea cu alte sentimente cum ar fi recunoştinţa ori atracția față de tot ce este nou şi interesant. Și ce poate fi mai deosebit decât un iubit venit din stele?

Au luat micul dejun la cantina bazei în secțiunea rezervată cercetătorilor. Erau așezați unul în fața celuilalt, singuri, la o masă mai retrasă. Ceea ce nu îi ferea însă de priviri curioase din partea celorlalți. Dannar a părut gânditor, dar până la urmă a spus ceea ce îl frământa:

– Anna, cred că ar trebui să îi cer colonelului să te lase să pleci. La urma urmei au ceea ce au dorit: pe mine. Nu mai este nevoie să te țină ostatecă aici.

– Dar nu vreau să plec! a spus ea imediat. Și apoi, am impresia că nu vor fi atât de dornici să mă lase să plec. Au nevoie de mine ca subiect de test pentru expunerea la agenți patogeni extratereștri; așa au zis ieri. Ar fi în stare chiar să mă pună în carantină.

– Sunt egoist, recunosc, dar mă bucură faptul că vrei să rămâi alături de mine. Voi cere însă ca o condiție a colaborării mele să îmi stai aproape. Nu vreau să te mai pierd din ochi.

– Aah, ce drăguț ești! s-a alintat Annabeth auzind declarația lui. S-a ridicat și l-a sărutat ușor pe buze.

Au plecat apoi spre biroul colonelului pentru a cere o legitimație de acces și pentru Annabeth. Desigur că acesta nici nu a vrut să audă de a permite accesul unui civil într-o zonă de maximă securitate. Dannar a obiectat că Annabeth nu este un civil oarecare și că este unică pe planetă prin legătura pe care o are cu el. Și apoi a adăugat că el nu va colabora cu ei dacă ea nu va fi alături de el.

– Și ce va face ea acolo? a întrebat exasperat colonelul. Va aduce cafele pentru savanți?

– Nu, mă va ajuta cu orice voi avea nevoie. Este o ființă extrem de inteligentă și sunt convins că va asimila noile tehnologii imediat.

– Mulțumesc, dragule! a intervenit și Annabeth. Ființa asta, și aici a arătat spre ea însăși, este copleșită de încrederea pe care i-o arăți.

Colonelul se uita când la unul când la celălalt până când s-a dat bătut.

– Bine, bine. Puteți lucra împreună. Dar sper ca aceste împunsături de îndrăgostiți să nu afecteze munca de cercetare. Ne-am înțeles?

– Da, domnule colonel! au răspuns ei într-un glas.

Și astfel Annabeth și-a găsit o utilitate și avea și ocazia să stea în umbra protectoare a lui Dannar.

După ce au inspectat mai atent nava imeniană, Webby a venit deja cu ideea unui plan de evadare.

– Odată ce vom porni nava asta, dacă vom avea un scut energetic în jurul ei vom putea țâșni cu destulă energie ca să străpungem cupola acestui hangar. Și apoi vom merge undeva pe panetă unde nu ne pot găsi indivizii ăștia.

– Îmi place ideea asta, a răspuns Dannar. Iar dacă mergem îndeajuns de departe pe orbita planetei vom putea trimite un mesaj cifrat pe frecvențele Cercului Exterior ca să le dau de știre unde mă pot găsi.

– Nu știu ce să zic, Dannar. Tu presupui că încă mai există o mișcare de rezistență. Consiliul poate că știe deja aceste frecvențe și vor veni după tine aici.

– Trebuie să risc! s-a arătat neînduplecat Dannar.

Așa că au început să lucreze la modificarea scutului energetic al navei. În același timp i-a spus doctorului Barnes să îi facă rost de un izotop rar al cesiului din care spera să producă ceea ce lipsea navei, și anume combustibilul. De fapt îl trimitea pe Barnes după cai verzi pe pereți pentru a câștiga ceva timp, deoarece știa că materialele radioactive nu se găsesc atât de ușor pe această planetă. Dar problema combustibilului a fost una reală. Dannar a presupus că acesta a fost motivul pentru care nava s-a prăbușit: a pierdut combustibilul la intrarea în atmosferă, probabil din cauza coliziunii cu un gunoi spațial de-al oamenilor.

Dar doctorul Barnes îi sufla în ceafă și cerea rezultate cât mai repede. Așa că trebuia să le dea ceva. A optat pentru o platformă antigravitațională. Nu era o armă, nu putea fi transformată într-o armă, numai că principiile ei de funcționare aveau să influențeze dezvoltarea științei pământene care studia fizica materiei.

Și mai era un lucru care îl irita pe Dannar în legătură cu Barnes: arunca priviri pofticioase spre Annabeth. Dacă inițial se

arătase deranjat de prezența ei în zona laboratoarelor, mai nou își făcea de lucru pe acolo unde era și Annabeth. De când era captivă în bază, femeia purta acele haine furnizate de Forțele Aeriene: tricou bleu–marin și o salopeta de aceeasi culoare. Dar nu se știe cum de reușise, dar chiar și aceste haine cazone îi urmăreau linia elegantă a trupului scoțându-i în evidență feminintatea.

Dannar nu era sigur cum trebuie să trateze această situație. Pe Haronia i-ar fi tras o bătaie memorabilă celui care ar fi încercat să facă avansuri femeii lui. Aici însă, trebuia să se poarte cu grijă. Avea nevoie de Barnes ca să-și poată realiza planul de evadare.

Oricum, azi era fericit să lucreze alături de Annabeth în interiorul navei. Când a intrat pentru prima dată în navă, femeia a strâns în mod evident din nas. Era într-adevăr un miros rezidual acolo iar mirosul imenienilor era deranjant puțin chiar și pentru el deși mai fusese expus la acea specie. Odată obișnuită cu mirosul, Annabeth a privit uimită consolele care acum erau stinse pentru că nu mai aveau energie. Deasemenea, ea a avut o mișcare de recul când a dat cu ochii de scaunele echipajului. Erau ca niște carapace de insecte explodate. Înăuntrul lor se aflaseră corpurile moarte ale imenienilor. Dannar a înțeles reacția ei pentru că aflase că oamenii au o repulsie în a atinge orice obiect care a fost marcat de moarte. Ca soldat el nu avea asemenea neliniști existențiale. I se întâmplase în trecut ca pe câmpul de luptă să își însușească armele sau chiar echipamentul unor luptători morți dacă erau mai bune decât ale lui.

– Nu te teme, i-a zis Dannar, o să scăpăm de cochiliile astea imeniene. O să instalăm în loc niște scaune confortabile.

Și așa au făcut. Avea ajutor din partea altor doi savanți și a multor tehnicieni. Și mai era și câte un soldat înarmat care sta cu ochii tot timpul pe Dannar. De aceea, uneori naveta imeniană devenea cam aglomerată.

Zilele au trecut pe nesimțite ca atunci când ești ocupat cu realizarea unui țel important pe care ți l-ai propus. Iar obținerea libertății era un țel mai mult decât important pentru Dannar și Annabeth. Munceau toată ziua în hangarul subteran iar seara și-o petreceau împreună în camera lor. Cât depre contactele intime, nu mai mergeau până la capăt de parcă le făcea plăcere să savureze tensiunea erotică care se acumula între ei. Oricum ar fi fost, apropierea lor era mai puternică cu fiecare zi care trecea.

După vreo câteva săptămâni a intervenit însă un incident care le-a schimbat situația. Nimic nu prevestea ceea ce avea să se

întâmple. Doctorul Barnes i-a întâmpinat vesel în acea dimineață când au întrat în hangar. Ba chiar a fost excesiv de politicos. I-a luat mâna lui Annabeth și-a sărutat-o într-un mod galant și desuet. A aruncat un ochi spre brățara de un negru lucios pe care aceasta o purta la mâna dreaptă. Apoi s-a depărtat de ei și s-a dus către unul din soldații care păzeau tot timpul hangarul. După o scurtă discuție cu acesta a luat arma acestuia, pistolul M9 pe care soldatul l-a scos din centura de la șold, i-a scos piedica și apoi a tras de la câțiva metri spre Annabeth.

Brățara ei cu rol de scut personal a protejat-o încă o dată. Știa Barnes asta? Sau a tras bazându-se doar pe o bănuială? Dannar nici măcar nu și-a pus această întrebare. A fost din doi pași lângă Barnes și și-a strâns mâinile în jurul gâtului acestuia. A fost nevoie de patru soldați ca să-l imobilizeze pe extraterestrul furios și ca astfel doctorul Barnes să poată respira în continuare. Ba chiar și-a revenit destul de repede pentru că odată Dannar imobilizat, Barnes s-a repezit și i-a smuls brățara neagră pe care acesta o purta deasemenea pe mâna dreaptă. Câteva secunde mai apoi, a lăsat-o și pe Annabeth fără scutul personal de protecție. Era încă șocată de ceea ce se întâmpla în jurul ei și nici nu a schițat vreun gest de împotrivire.

– Nu mi se pare frumos că ascundeți de noi asemenea tehnologie foarte folositoare pentru armata noastră, a spus doctorul Barnes cu un zâmbet sardonic. Inițial am presupus că acest scut de protecție energetică îl aveați cumva implantat și de aceea vă opuneți scanărilor. Dar acum mi s-a părut ciudat că nu vă dezlipiți de aceste brățări cam din topor. Dar sunt al naibii de utile, nu-i așa?

Și a continuat să le fluture prin fața lui Dannar care era în continuare imobilizat.

– Am cuvântul tău că vei coopera de acum încolo, sau te arunc pe tine și pe iubita ta în celulele subterane de aici?

Dannar a înclinat capul înfrânt.

– Grozav! Continuați lucrul la navă iar eu voi încerca să fac inginerie inversă pe chestiile astea. Iar tu, amice Dannar, ai timp până săptămâna viitoare ca să redactezi cu ajutorul femeii o documentație care să explice pe înțelesul nostru tehnologia brățărilor.

– Webby, trebuie să scăpăm de aici până săptămâna viitoare!

– Cum zici tu, mărețule!

Dannar și-a îndreptat apoi atenția spre nava imeniană mai hotărât decât oricând să evadeze din acest loc. După puțin timp Annabeth a fost chemată de medicii bazei pentru evaluarea săptămânală. L-a privit pierdută pe Dannar dar nu a avut ce face și i-a urmat pe soldații care trebuiau să o escorteze spre aripa medicală.

A revăzut-o pe Annabeth abia spre seară când a încheiat orele de muncă și s-a retras spre camera lor. De cum a intrat, Annabeth i s-a aruncat în brațe și deja Dannar știa că ea este neliniștită și caută alinare.

– Ce s-a întâmplat, draga mea Anna?

– Azi la examinarea medicală nu s-au mulțumit doar să îmi facă analize de sânge și mi-au făcut mult mai multe teste decât data trecută, printre care și o echografie. Nu au vrut să îmi spună de ce, dar Dannar, dacă sunt însărcinată? Știu că nu am mai avut… contact din noaptea aceea la cabană, dar o dată este de ajuns, nu-i asa?

Bărbatul a rămas fără glas. O ipoteză atât de îndepărtată nici nu i-ar fi trecut prin minte. Dar nici nu o putea exclude. Nu era un savant, cu atât mai puțin specialist în biologia speciilor, dar poate că speciile lor erau îndeajuns de compatibile pentru a se naște un copil din uniunea lor. Și-a regăsit glasul spunând:

– Dacă așa este, sunt cu atât mai fericit, Anna! Și cu atât mai mult trebuie să scăpăm de aici. Și legat de asta, am o veste bună.

– Webby te-ai ocupat ca de obicei de inactivarea dispozitivelor de supraveghere ale pământenilor?

– Desigur, Dannar! De altfel nici nu s-au mai deranjat să le pună în funcțiune după ce le-am dezactivat de atâtea ori. Poți vorbi liniștit.

– Ei bine, am descoperit pe nava imeniană, într-o ascunzătoare a bandiților ăia gri, o celulă energetică. Ne va ajunge doar pentru un zbor scurt dar cred că va fi de ajuns să scăpăm de aici. Mâine evadăm!

Merita să ia această decizie, s-a gândit Dannar după ce a văzut fața lui Annabeth luminată de speranță.

– Și pentru că mâine putem începe o nouă viață împreună propun ca în seara aceasta să nu ne gândim la nimic altceva decât la noi doi.

Și zicând acestea, Dannar a săutat-o pe creștet pe femeia pe care o strângea în brațe. Dar Annabeth nu avea să se mulțumească

doar cu atât. Și-a ridicat privirea spre ochii plini de dragoste ai lui Dannar și l-a sărutat pe buze. Bărbatul a răspuns cu pasiune și curând mâinile lui au coborât mai jos strângând apreciativ fesele lui Annabeth.

– Hmm! Cineva a devenit mai îndrăzneț! a șoptit ea printre sărutări.

Dannar a luat-o ca o invitație și a ridicat-o pe Annabeth, ea încolăcindu-și picioarele zvelte în jurul taliei lui. În secundele următoare Dannar a depus prețioasa încărcătură pe patul din cameră. Ea i-a făcut sarcina mai ușoară descheindu-și nasturii salopetei bleumarin pe care o purta, așa că el a tras de picioarele pantalonilor acesteia lăsând-o pe Annabeth doar în chiloții albi si tricoul negru. Ea și-a scos tricoul iar el i-a tras ușor chiloții de-a lungul coapselor ei lungi.

– Ești așa de frumoasă! nu s-a putut el abține să afirme.

– Nici tu nu arăți prea rău! i-a răspuns ea cu un zâmbet relaxat.

Și îl putea admira desigur fără obstrucția hainelor lui de care se descotorosise în timp record: blue-jeanșii, tricoul și boxerii erau o grămadă dezordonată la capătul patului.

S-a așezat pe pat alături de Annabeth și a început să îi exploreze corpul cu mâinile lui încercate, de soldat.

– Darga mea Anna, sper ca mâinile mele să nu fie prea aspre pe pielea ta atât de fină.

– Nu dragul meu Dannar, sunt calde precum iubirea ta, a răspuns ea infiorată de dorință.

Fericit de acest răspuns, el a tras-o aproape de el pentru a-i împărtăși căldura trupului său venit din alt capăt al galaxiei.

Capitolul 14

Ziua cea mare a venit ca oricare alta. Știind că această zi va fi decisivă pentru viața ei și a lui Dannar, Annabeth abia a mâncat ceva la micul dejun. Stomacul i se strângea și pulsul îi crescuse peste o sută bătăi pe minut. Dacă era adevărat ceea ce spusese Dannar și acum avea și ea naniți în sânge, nu puteau nenorociții ăia mici să se ocupe și de anxietatea ei?

Oricum aveau să decurgă lucrurile, au mers înainte. La intrarea în hangar i-a întâmpinat ca de obicei doctorul Barnes care acum li se părea o persoană odioasă.

– Domnișoara Miller nu mai trebuie să te însoțească, i-a spus el lui Dannar. Poți lucra și singur la navă.

– Dar am nevoie de ea ca să ia note pentru documentația pe care mi-ai cerut-o! a replicat Dannar.

Dar Barnes a rămas neclintit.

– Avem și alte persoane mai bine calificate pentru această sarcină. Doctor Binds, de exemplu, este fizician și poate înțelege mai bine ceea ce îi vei transmite.

Nu a avut ce face și a văzut cu o furie crescândă cum Annabeth a fost escortată înapoi spre camera ei. Și astfel planurile lui de evadare erau deturnate. Avea nevoie de Annabeth alături de el. Va trebui să pregătească mai bine momentul evadării. Până atunci s-a afundat din nou în adâncurile navei imeniene. Doar că acum îl avea pe doctor Binds, un tip indesat și chelios, de vreo patruzeci de ani, urmându-l peste tot. Și mai era desigur nelipsitul soldat înarmat care îl păzea.

I-a dictat lui Binds câteva noțiuni destul de generale despre fizica particulelor, cu promisiunea că o să elaboreze mai târziu și matematica din spatele ipotezelor enunțate. Între timp lucra cu înfrigurare la realizarea planului său. A conectat pila energetică găsită cu o zi înainte la circuitele navei. Dar nu a activat-o încă pentru că nu voia ca Barnes și ai lui să vadă progresul pe care l-a făcut.

A fost întrerupt după câteva ore de către Webby.

– Dannar, cred că pământenii aceștia i-au pus gând rău lui Annabeth. Dr. Sawyer, medicul șef, i-a trimis pe soldați o aducă pe

Annabeth la infirmeria bazei. Sunt convinși acum că este însărcinată și nu o vor mai lăsa în preajma ta. Vor să o țină tot timpul sub observație. Desigur nașterea unui hibrid cum va fi copilul vostru e ceva uriaș pentru ei.

La auzul acestor cuvinte Dannar a simțit că îi fuge podeaua navei de sub picioare. Ideea că femeia iubită și copilul său ar putea fi luați iar de lângă el îl plasa sub imperiul unei furii incontrolabile. Dar ce putea face? Să dea năvală peste ei? Nu avea nicio șansă împotriva armelor lor, fie ele chiar atât de primitive.

Nu, trebuia să fie mai subtil. L-a rugat pe dr. Binds să îl cheme pe Barnes pe navă pentru că avea să îi arate o descoperire majoră pe care o făcuse. Binds i-a transmis mesajul lui Barnes, dar acesta s-a arătat iritat.

– Dannar, ar fi bine să nu mă pui degeaba pe drumuri, căci sunt la suprafață acum.

– Dacă vrei să fii martor la pornirea navei, ar fi bine să vii! i-a spus Dannar apropiindu-se de comunicatorul lui Binds.

Aceste cuvinte l-au convins pe doctorul Barnes, pentru că un sfert de oră mai târziu și-a făcut apariția pe puntea navei imeniene. De cum l-a văzut, Dannar a lansat un atac fulgerător la adresa soldatului care îl păzea. După ce l-a lovit cu putere în piept, acesta a rămas fără aer și a lăsat din mâini arma semi-automată care i-a rămas însă atârnată de cureaua ei. Dannar nu l-a lăsat să mai reacționeze căci l-a lăsat inconștient cu un pumn în moalele capului. A pus deasemenea mâna pe arma sa. A trebuit să se întoarcă brusc, ghidat de inputul senzorial oferit de Weeby și l-a lovit cu patul armei în cap pe doctorul Barnes care tocmai voia să-l atace, într-un elan subit de bravură.

– Asta-i pentru că ai atacat-o pe Anna! i-a zis el, deși inutil pentru că Barnes era deja inconștient. Cât despre Binds, acesta ridicase mâinile tremurând. Era momentul ca Dannar să își facă auzite cererile.

– Webby, pune-mă în legătură cu colonelul.

După ce partenerul său s-a conformat a spus:

– Colonel Smithers, aveam doar o singură cerere de la voi și nu v-ați ținut de cuvânt nici cu aceea: ca iubita mea Anna să fie tot timpul alături de mine. Aflu acum că vreți să o folosiți ca subiect pentru cine știe ce experimente.

– De unde ai asemenea informații? a replicat colonelul vădit enervat.

– Este irelevant. Acum îi am pe ostateci în nava extraterestră pe doctorii Barnes și Binds. Și pe soldatul care era umbra mea. Dacă vreți să îi aveți în continuare nevătămați, o aduceți pe Annabeth chiar acum aici. Aveți o jumătate de oră. Apoi încep să arunc cadavre din navă.

Nu l-a mai lăsat pe colonel să spună alte cuvinte, pentru că Webby a închis conexiunea la cererea lui. Acum era momentul adevărului. Pila energetică era conectată așa că a apăsat butonul de activare a sistemului energetic al navei. S-a auzit un zumzet ușor și consolele au început să prindă viață. Primul lucru pe care l-a făzut Dannar a fost să activeze scutul energetic al navei. Și chiar la timp pentru că pe monitoarele navei a văzut că o mulțime de soldați intrau în hangar și se poziționau în jurul navei. Acum nu mai puteau să intre în navă iar armele lor primitive era ineficiente împotriva scutului. Colonelul s-a alăturat soldaților și a strigat folosind o portavoce:

– Dannar Zander, fii rezonabil! Nu ai unde fugi cu epava asta. Eliberează ostatecii și predă-te.

– Nici gând! Mai aveți zece minute.

Colonelul a strigat câteva ordine spre soldați și aceștia s-au năpustit spre intrarea încă deschisă a navei. S-au lovit însă de zidul invizibil al scutului și au căzut grămadă pe spate cu răni mai mult sau mai puțin serioase. Colonelul era foc și pară și înjura de zor.

– Ce facem Webby, a întrebat Dannar. Se apropie timpul când am amenințat că voi omorî un ostatec. Ori eu nu voi ucide oameni fără apărare ca cei de aici, chiar de nu vor fi ei chiar nevinovați.

– Am o idee. Nava asta are proiectoare holografice la exterior. Voi proiecta acolo lipit de carcasa navei, dar în interiorul câmpului de forță ca să nu ajungă la el, corpul aparent mutilat al soldatului acesta inconștient de aici. E vremea pentru ceva spectacol!

Și chiar așa a fost! Luminile din hangar au pâlpâit timp de câteva secunde apoi s-au stabilizat. Soldații, în frunte cu colonelul, au văzut cu groază corpul soldatului Wayne rezemat de carcasa navei. Arăta de parcă fusese mestecat de un urs grizzly.

– Sanitar! a strigat colonelul Smithers. Și desigur că sanitarii au dat năvală spre corpul soldatului pentru ca apoi să se lovească iar de scutul de protecție.

– Nu vă mai deranjați! s-a auzit vocea lui Dannar ca venind din înaltul hangarului. Nu mai puteți face nimic pentru el. Unde este Annabeth?

Nu a primit răspuns dar Webby care monitoriza toate camerele de supraveghere din bază i-a dat de știre că Annabeth era escortată de la infirmerie spre hangar. În sfârșit, lucrurile se mișcau în direcția dorită.

Doar câteva minute mai târziu Annabeth și-a făcut apariția în hangar. Colonelul a intrat imediat în acțiune punându-și în aplicare panurile croite din disperare. Astfel, a scos pistolul pe care îl avea în centura de la șold și l-a îndreptat spre fruntea lui Annabeth.

– Dannar Zander! a strigat el. Ai un minut să ieși din navă cu ceilalți doi ostateci sau femeia ta încasează un glonț. Chiar vrei să o pierzi?

Nu, nu voia să o piardă. Dar era uimit de lipsa de onoare a acestor soldați pământeni. Erau oare în stare să omoare o ființă nevinovată pentru a-și atinge scopurile? Nu voia să afle răspunsul la această întrebare mai ales dacă miza era viața lui Annabeth. L-a luat pe încă inconștientul soldat Wayne trăgându-l cu o mână după el în timp ce dr. Binds avea sarcina să-l care pe Barnes și au ieșit din navă. A comandat mental oprirea scutului de protecție al navei și s-a oprit lângă colonelul Smithers care încă o amenința pe Annabeth cu arma. A lăsat la picioarele coloneului trupul soldatului Wayne.

– Ai câștigat, Smithers! Las-o pe Annabeth în pace! După cum vezi, nu l-am omorât nici măcar pe soldatul vostru.

Colonelul și-a îndreptat atenția spre soldatul întins pe podeaua hangarului iar Dannar a profitat și cu o mișcare fulgerătoare a tras-o pe Annabeth din raza armei colonelului punându-se el în locul ei. Următoarea mișcare a fost să-i smulgă pistolul din mână colonelului. Apoi a luat-o pe Annabeth de mână și au alergat spre nava imeninană. Când erau gata să între în navă s-a auzit un foc de armă și trupul lui Dannar a fost zuduit de șocul unul glonț care l-a lovit în spate. S-a întors și a putut să vadă că cel care a tras era colonelul. Cum a putut scăpa din vedere că acesta mai avea încă o armă? Bine că Annabeth era deja la intrarea navei și a fost protejată de trupul său, s-a gândit Dannar simțind cum i se scurg puterile. Au intrat amândoi în navă și scutul s-a pornit iarăși oprind următoarele gloanțe trase de colonel. Dannar a strâns din dinți și a condus-o pe Annabeth cu paşi urgenţi spre puntea navei. Ajunși acolo i-a făcut semn să se așeze în unul din scaunele de

navigație nou instalate iar el s-a așezat în celălalt. Spre ușurarea lui, Annabeth nu observase că el era rănit. Centurile automate ale scaunelor de navigație i-au securizat imediat.

– Webby, activează planul Orbital.

Deși era alarmat de starea fizică a lui Dannar, Weeby a inițiat ceea ce plănuiseră deja. A comandat mai întâi deschiderea cupolei hangarului. Văzând asta colonelul a dat ordin soldaților să tragă cu tot ce aveau. Inutil însă. Gloanțele lor se opreau la întâlnirea cu scutul de protecție al navei.

Etapa următoare a planului Orbital era cea care punea probleme. Nava nu mai avea combustibil. Asta era știut. Pila energetică pe care o conectase Dannar putea doar să activeze într-un salt scurt motorul antigravific forțându-l dincolo de limitele de siguranță ale acestuia. Ceea ce trebuia să aibă ca rezultat lansarea lor ca din pușcă spre orbita Pământului. Fără combusibil însă, nava nu avea cum să părăsească forța de atracție a planetei așa că aveau să cadă iarăși înapoi spre sol. Și nu neapărat în același loc. Pe asta miza planul lor. Măcar scăpau din ghearele colonelului.

Când cupola hangarului s-a retras și a lăsat să se vadă cerul amiezii, impulsul orbital a fost inițiat lipindu-i de scaune cu putere. Dannar nu și-a putut reține un strigăt de durere.

– Dannar! a strigat Annabeth. Ești rănit? Ce pot să fac?

– Rămâi nemișcată, a spus el respirând cu dificultate. Webby se ocupă de controlul navei. Cel puțin cât mai sunt eu în viață, și-a spus el cu amărăciune. Dar nu avea să o sperie pe Annabeth cu aceste detalii acum. Aveau șanse mari ca să scape de maleficii lor inamici tereștri. Cel puțin ea…

Nava imeniană își continua ascensiunea și pe monitoarele ei se putea vedea că erau deja în atmosfera superioară a Pământului. Aerul se subțiase și peisajul cu pete gri, verzi sau albastre se curba la orizont. Stelele deveneau vizibile dincolo de atmosferă. Dacă nu ar fi fost atât de speriată, Annabeth s-ar fi bucurat de o asemenea experiență de care aveau parte foarte puțini dintre semenii ei pământeni. S-a uitat spre Dannar și și-a dat seama că ceva nu este în regulă cu el. Avea ochii închiși și respira cu greutate.

– Dannar, de ce nu îmi spui adevărul? Cât de grav ești rănit?

Niciun răspuns. Și-a adus aminte că mai era cineva cu ei.

– Webby, știu că mă auzi! Spune-mi tu adevărul dacă Dannar nu poate.

Și chiar a primit răspuns. Pe ecranul consolei din fața lui Annabeth au început să curgă literele afișate acolo de Webby.

Annabeth, trebuie să rămâi calmă. Dannar a fost rănit de unul dintre proiectilele metalice ale soldaților. Nanoboții din sângele lui au oprit sângerarea dar proiectilul este încă într-unul din plămânii lui Dannar și îi afectează respirația.

– Dar ce putem face?

Mai întâi să aducem nava asta în siguranță la sol apoi te voi instrui cum să manevrezi dispozitivele medicale de pe navă pentru a extrage corpul metalic din plămânul lui Dannar.

Ar fi vrut să mai întrebe cât va mai dura până vor reveni pe Pământ dar tocmai atunci s-a simțit o smucitură și nava a părut să coboare din nou spre planetă cu un periculos tangaj lateral. Dar nu a durat mult această cădere liberă. O altă smucitură a cutremurat nava și poziția i s-a stabilizat. Annabeth avea impresia că acum nava și-a reluat urcarea spre orbita Pământului.

– Webby? Ce se întâmplă? a întrebat Annabeth confuză.

Răspunsul lui Webby nu a avut darul de a o liniști.

Nu-i a bună! Nava a fost prinsă cu o undă tractoare și este trasă către o navă mai mare care se află pe orbita Pământului. După primele informații se pare că este o navă imeniană care crede că își recuperează una din navetele de explorare.

Era momentul pentru Annabeth ca să intre în panică. Acum era răpită de extratreștri! Iar Dannar era într-o stare gravă. Dar un gând i-a luminat disperarea.

– Webby, a întrebat Annabeth cu speranță în glas, sunt periculoși acești imenieni? Ar putea ei să-l ajute pe Dannar?

De obicei sunt pașnici dar sunt foarte alunecoși. Îl vor ajuta pe Dannar doar dacă le iese ceva din asta.

– Atunci să avem grijă să creadă e în avantajul lor să îi salveze viața lui Dannar! a spus Annabeth cu mai multă convingere.

Webby nu a răspuns pentru că prin intermediul senzorilor navei a văzut că o rachetă fusese lansată de pe Pământ și se apropia veriginos de nava lor. Colonelul Smithers nu se lăsa cu una cu două. Webby nu putea decât spera că scutul navei va putea să oprească forța distructivă a exploziei.

Dar temerile i-au fost liniștite când a văzut că o rază de pe nava mamă a distrus racheta la o distanță sigură de nava lor. Deja nava mamă începea să se vadă în toată mărimea ei pe monitoare.

– Webby, dar oamenii de pe planetă nu vor vedea că este o navă atât de mare pe orbită?

O vor vedea doar dacă sunt în raza vizuală. Altfel, tehnologia avansată a navei deflectă orice scanare primitivă pe care ar face-o semenii tăi. Fără supărare!

– Nicio supărare. Chiar suntem primitivi. Mai ales judecând după modul cum ne comportăm, mă rog, guvernanții noștri, cu oaspeții extratereștri.

Nava mamă imeniană se vedea acum mult mai detaliat. Era de un negru lucios cu indentații ciudate din loc în loc. Undeva pe lateralul ei s-a deschis un rectangul luminos și acolo a fost condusă naveta pe care erau Annabeth și Dannar. Era de fapt un hangar de un alb orbitor și curând, cu o altă ușoară smucitură, naveta a fost imobilizată pe podeaua din același alb nepătat a hangarului. Cu un șuierat trapa navetei s-a deschis și curând imenienii au intrat pe punte.

Erau cu siguranță clasicii omuleți gri din foclorul conspiraționist, și-a zis Annabeth. Nu aveau mai mult de un metru cincizeci înălțime, și ieșeau în evidență prin ochii aceia mari, negri și alungiți. Și captele mari cu bărbie ascuțită. S-au uitat cu mare atenție la Annabeth și la Danar care era inconștient. Au verificat apoi sistemele navei. Unul dintre ei s-a apropiat amenințător de Annabeth și ea s-a temut că acum a venit momentul pentru temuta sondare pe care o făceau omuleții gri celor pe care îi răpeau.

Dar „omulețul" ținea între degetele sale subțiri și alungite, un mic dispozitiv circular, nu mai mare de câțiva milimetri, ce emitea o lumină roșie. I l-a arătat lui Annabeth apoi i l-a introdus în urechea stângă. Femeia a auzit un ton înalt urmat de o pocnitură în ureche și apoi liniște. Imenianul a început să își miște buzele mici scoțând niște sunete ca niste ciripituri de pasăre. Dar, spre uimirea ei, în urechea cu dispozitivul a auzit o voce masculină care spunea:

– Cine sunteți? De unde aveți o navă imeniană?

– Eu sunt Annabeth Miller iar acesta este Dannar Zander, prietenul meu. El este haronian. Vă rog, puteți să-l ajutați? Este grav rănit!

Vocea lui Annabeth era imploratoare dar și plină de speranță. Credea că translatorul din urechea ei dovedea că acești imenieni o puteau înțelege.

– Știm că este haronian. Știm și cine este el. Nu înțelegem ce face el cu o femeie pământeană. Și de ce au vrut cei de pe planetă să

vă distrugă.

– Vă voi spune totul. Dar mai întâi salvați-i viața lui Dannar!

Imenienii nu au mai comentat și l-au desprins pe Dannar din scaun apoi l-au pus pe o platformă plutitoare și l-a scos din navetă. La indicația lor, Annabeth s-a eliberat deasemenea din chingile scaunului ei și i-a urmat. Era ciudat, dar toate speranțele ei erau acum puse în eluzivii omuleți gri.

Chiar dacă nava lor era neagră pe dinafară, totul era alb pe dinăuntru. Iar ocupanții ei erau undeva la mijloc, cenușii. Ironie universală, ai putea spune.

Indivizii ăștia ar avea nevoie de ceva culoare în viața lor! și-a spus Annabeth pe când îi urma spre ceea ce părea a fi infirmeria lor.

Odată ajunși acolo a fost oprită să mai înainteze în timp ce doi imenieni care dirijau platforma pe care era Dannar au trecut printr-un fel de câmp de forță. Următoarele minute au fost pline de confuzie de pentru femeia pământeană pentru că nu înțelegea nimic din ceea ce vedea. Dannar a fost scăpat de hainele sale și corpul său a fost învăuit într-un fel de abur albicios. Raze verzi l-au scanat in cap până în picioare. Apoi brațe robotice și-au făcut de lucru prin tot acel abur „reparându-l” pe haronianul rănit.

Aburul s-a disipat și robotul medical a acoperit trupul lui Dannar cu o pânză albă. Trupul, dar nu și fața.

– Este bine? a întrebat neliniștită Annabeth.

– Da, i-a răspuns unul dintre cei care au ieșit din infirmerie. Acum se odihnește. O să fie recuperat peste câteva ore.

– Ah, ce bine! a răsuflat ea ușurată. Vă mulțumesc! Vă rămânem îndatorați.

– Da, ar fi bine să dicutăm chiar acum despre ceea ce ne datorați! a spus un altul.

Capitolul 15

Annabeth i-a urmat pe doi dintre imenieni spre ceea ce părea a fi un fel de sală de conferințe. Părea, pentru că atunci când au intrat în sala – albă, desigur – cu latura de vreo trei metri, nu era nimic acolo. Mai apoi s-au ridicat din podea nouă scaune simpliste aranjate pe un semicerc, pe care au luat loc. Annabeth era spre marginea semicercului în timp ce gazdele ei erau unul lângă altul spre cealaltă margine.

Annabeth a început să spună pe scurt despre cum l-a întâlnit ea pe Dannar, cum a ajutat-o el să scape de amenințarea cartelului pentru ca mai apoi să cadă în mâna unei organizații guvernamentale cu o agendă secretă.

– Da, a întărit Annabeth, ei sunt cei care aveau nava voastră de ceva vreme și i-au cerut lui Dannar să o repare.

– Ce s-a întâmplat cu semenii noștri? Ocupanții navetei? a venit întrebarea.

– Cel care conducea baza secretă de pe Pământ a spus că erau morți când au găsit ei nava prăbușită.

Imenienii nu au dat vreun semn că pun la îndoială aceste cuvinte ale lui Annabeth. Ba chiar au admis:

– Da, știam că o altă navă imeniană a pierdut o navetă pe planeta asta. In raportul misiunii lor se spune că echipajul a murit dar nu a putut fi recuperat din mâinile localnicilor. Este clar acum care este modul de acțiune al autorităților de pe acestă planetă primitivă.

– Iar cu primitivitatea asta? a spus Annabeth printre dinți. Și acum ce veți face cu noi? a întrebat ea cu voce tare.

– Cred că cel mai rezonabil ar fi să vă trimitem înapoi pe planetă. Este până la urmă lumea ta. Iar Dannar Zander este știut că a fost exilat de Alianță pe o planetă primitivă. Nu știam că Pământul este acea planetă, dar oricum, nu vrem să ne punem rău cu ei ajutând un condamnat să evadeze.

S-au uitat unul la altul ca și când ar fi avut o înțelegere tacită și cel care vorbise înainte, poate șeful, a adăugat:

– Imediat ce Dannar Zander este refăcut veți fi lăsați pe planetă.

Când Dannar s-a refăcut, câteva ore mai târziu, nu a fost deloc fericit să afle de decizia imenienilor. Era furios și amenința că o să le rupă gâtul omuleților cenușii. Iar ei văzându-l atât de pornit, l-au oprit în spatele câmpului de forță de la infirmerie.

După o vreme a apărut acolo unul dintre șefii imenienilor. Și-a dat seama de asta după privirile pline de respect pe care le primea și de asemenea, brățara argintie pe care o avea acesta pe braț era un semn că avea un rang mai înalt.

– Haronianule, eu sunt căpitanul (și aici translatorul universal a dat greș și s-au auzit doar acele ciripituri). Vreau să înțelegi că deși nu ne înțelegem prea bine cu Alianța, nu vrem nici să ne punem rău cu ei. De aceea nu vom interveni în pedeapsa pe care ți-au impus-o.

Dannar a mai lovit încă o dată, inutil, câmpul de forță.

– Nu înțeleg de ce sunteți atât de politicoși cu Alianța. Ei, care v-au respins întodeauna cererea de aderare și au interzis schimburile de tehnologii cu voi.

– Nu trebuie să înțelegi. Doar să te supui. Dacă vei continua cu atitudinea asta, te vom tranchiliza și tot te vom expedia pe planeta de aici.

Dannar s-a gândit puțin apoi a încercat să își joace o ultimă carte.

– Dar dacă v-aș da una din acele tehnologii care v-au fost refuzate? Ne veți duce pe mine și pe prietena mea pe una din planetele Alianței?

Căpitanul imenian a părut să considere această ofertă.

– Dar tu nu ești un savant. Ești un general – mă rog, erai un general – al Alianței.

Deci imenienii nu știu despre companionii noștri artificiali, și-a spus Dannar. Să o lăsăm atunci așa.

– Așa este, dar chiar și așa, sunt familiarizat cu tehnologia reactoarelor de hidrogen pe care voi nu o aveți. Un mic dispozitiv poate genera energie cât pentru toată nava asta. Și ce credeți? Am unul ascuns chiar jos, pe planeta Pământ.

– Webby, eu o să mai trag de timp. Tu vezi dacă poți să accesezi rețeaua lor de comunicații și să transmiți un mesaj pe frecvența secretă a Cercului Exterior.

– Iar mă simt dator să spun că este un plan riscant și că mesajul ar putea ajunge în mâinile Consiliului.

– Îmi asum riscul. Doar fă-o!

Webby nu a mai comentat dat fiind tonul imperativ al lui Dannar. Între timp imenianul șef s-a hotărât.

– De acord, Dannar Zander. Ne spui chiar acum unde este reactorul și te vom duce pe tine și pe prietena ta unde dorești.

– Nu merge chiar așa. Trebuie să merg cu voi, acolo pe planetă, pentru că doar eu știu unde l-am ascuns pentru ca să nu cadă în mâinile primitivilor de acolo.

Dannar chiar s-a bucurat că avea această carte ascunsă pe care o putea juca acum. Înainte de a ajunge la aeroportul din Billingsley pentru a se întâlni cu agenții lui Renton avusese grijă să îngroape micul lui reactor într-o pădure din apropiere.

O dată ajuns la o înțelegere cu imenienii, aceștia l-au eliberat din infirmerie și a putut-o regăsi pe Annabeth care era într-o cameră albă, așezată pe o platformă dreptunghiulară ce servea drept pat. Alte piese de mobilier nu erau pe acolo. Imenienii mergeau pe stilul minimalist, se pare. De cum l-a văzut, Annabeth i s-a aruncat iarăși în brațe răsuflând ușurată.

– Oh, Dannar! Ești bine, nu-i așa?

– Da, Anna, imenienii mi-au tratat rana. Acum trebuie să vorbim ceva foarte serios. În tratativele mele cu gazdele noastre am cerut ceva și mă simt vinovat că nu te-am consultat și pe tine înainte.

– Ce ai cerut?

– Ca să ne ducă pe amândoi pe una dintre planetele Alianței. Preferabil pe Haronia pentru că acolo am mulți prieteni și susținători care ne vor proteja.

Annabeth s-a desprins din brațele sale și s-a așezat pe pat pentru că simțea că îi fuge podeaua de sub picioare. Deci se ajunsese la momentul când trebuia cu adevărat să decidă dacă își va părăsi planeta, căminul speciei sale, pentru cine știe ce tărâmuri îndepărtate. Și nu unele peste mări și țări, ci peste multe sisteme solare.

De ce ar fi stat pe gânduri? Viața ei de pe Pământ nu mai avea mult sens în ultima vreme. Oricât de incert ar fi fost, viitorul alături de acest bărbat extratrestru părea mult mai atrăgător.

– Știu că este o decizie grea pe care trebuie să o iei, a spus Dannar văzând că femeia a căzut pe gânduri. Dar să știi că voi respecta alegerea ta, și dacă vei alege să te întorci pe Pământ, îi voi

ruga pe imenieni să te ducă unde vrei tu pe Pământ. Deși, mi-ar rupe inima să nu am alături femeia pe care o iubesc.

Annabeth a făcut mari ochii ei verzi.

– Mă iubești? a întrebat ea neîncrezătoare.

– Cum aș putea să nu te iubesc? Ești cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat de când soarta m-a lovit atât de crud acum câțiva ani.

Însuflețită de această declarație, Annabeth i s-a aruncat iarăși în brațe.

– Vino încoace uriașule! i-a spus ea cu afecțiune. Și apoi l-a sărutat cu pasiune.

– Crezi că avem loc amândoi pe patul accela? a întrebat Dannar cu subînțeles.

Annabeth nu a răspuns. Doar a continuat să îl sărute trăgându-l după ea spre patul ciudat al imenienilor.

Deși Annabeth reușise să-și păstreze telefonul în evadarea din baza pământeană, nu știa sigur cât timp a trecut de atunci pentru că acesta rămăsese fără baterie. Dannar plecase cu imenienii să recupereze acel reactor pe care el îl construise cât stătuse alături de ea la cabana din munți. Și acel cub ce emitea acea lumina albastră avea să fie acum biletul lor de călătorie spre planeta lui Dannar.

Anticiparea acestei călătorii îi stârnea iar vechea anxietate. Măcar nu mai avea probleme digestive. Dar nici nu mai mâncase de ceva vreme nimic altceva decât niște biluțe albe care erau singurul fel de mâncare din meniul omuleților gri. Dacă nu erau prea gustoase, trebuia să admită că erau hrănitoare, pentru că nu simțea foamea arzându-i stomacul.

Se plictisea însă teribil. A strigat o vreme încercând să le capteze atenția imenienilor și a reușit pentru că ușa camerei sale s-a deschis și un cenușiu a întrebat-o ce dorește. Ea i-a arătat telefonul ei închis și l-a întrebat dacă ar putea să îl reîncarce. Imenianul l-a luat și l-a atins de perete în stânga ușii. Nu l-a ținut așa mai mult de câtva secunde, dar a fost îndeajuns, pentru că i-a returnat telefonul complet încărcat. Evident că nu avea semnal aici, oriunde o fi fost aici (pe orbita Pământului, presupunea Annabeth). Dar măcar a recitit unele cărți pe care le avea în memoria telefonului. Și nici jocurile cele mai simple nu i se mai păreau de aruncat.

Când Dannar s-a întors, ea își trecea timpul cu un banal joc de Tetris. L-a privit cu ochi bucuroși de reîntoarcerea lui, dar el nu era prea fericit.

– Ce s-a mai întâmplat? a întrebat Annabeth.

– Le-am dat reactorul, a răspuns el pe un ton exasperat, dar bandiții ăștia gri nu vor să ne mișcăm de aici până nu vor putea replica tehnologia lui.

– Bine, vom aștepta atunci. Sau crezi că nici mai târziu nu se vor ține de cuvânt?

– Da, nu aș pune mare preț pe cuvântul lor. Se știe că așa sunt ei, neserioși. Ce mă îngrijorează este altceva. Webby a reușit să transmită un mesaj codat pe o frecvență secretă știută doar de cei de pe Allegiant. Dar dacă mesajul ajunge la conducerea Alianței, vor trimite pe cineva aici să fie siguri că nu voi părăsi Pământul, sau chiar mai rău, mă vor duce pe altă planetă.

– Oriunde vei merge, voi merge și eu cu tine! a spus Annabeth cu hotărâre.

– Anna, draga mea, eu așa mi-aș dori. Dar poate că sunt egoist. Trebuie să mă gândesc mai întâi la binele tău și la binele copilului nostru.

Annabeth a rămas cu gura căscată.

– Da, a întărit Dannar afirmația de mai înainte, pământenii confirmaseră deja că ești însărcinată. De aceea aveau de gând să te țină sub observație non-stop. Sper să nu se prindă de asta și imenienii că cine știe ce idee le mai vine…

Dar imenienii nu aveau de gând să o scaneze pe Annabeth. Erau ocupați cu noua lor jucărie adusă de Dannar. Acesta petrecea mult timp alături de ei explicându-le cum a construit el acea tehnologie chiar cu mijloacele limitate de pe Pământ. Annabeth a avut o întrebare despre acest schimb de idei.

– Am înțeles rațiunea pentru care te-ai opus ca semenii mei pământeni să aibă acces la o astfel de tehnologie. Prespun că aceleași scrupule nu se aplică și cenușiilor.

– Nu, draga mea. După cum vezi imenienii sunt mult mai avansați decât pământenii. Doar că unele tehnologii le-au fost refuzate, pentru că nu sunt membri ai Alianței Altheene.

– Și tu nu încalci acum legile Alianței?

– Ai uitat că sunt deja un criminal condamnat? a răspuns Dannar cu un zâmbet cam amar.

– N-am uitat. Mă gândesc uneori că dacă nu ai fi fost un condamnat politic și exilat pe planeta mea, nu te-aș fi întâlnit. Și acum mai mult ca sigur aș fi fost moartă.

Dannar a sărutat-o ușor și a concluzionat:

– Eu cred că soarta ne-a plasat pe unul în calea celuilalt cu un bun motiv. Știi, eu m-am gândit mai departe la viitor. La ce vom face când vom ajunge pe Haronia.

– Chiar așa. Ce vom face? Cât de departe poți să faci planuri?

– Mai întâi vom căuta un refugiu sigur printre cunoștințele mele de acolo. Eu însă va trebui să îmi continui lupta contra conducerii Alinației. Iar tu vei rămâne acolo printre prieteni să ai grijă de copilul nostru.

Annabeth a simțit cum o cuprinde o dezamăgire dublată de furie.

– Foarte medieval, ce să spun! Femeia să rămână acasă cu copiii în timp ce bărbatul pleacă la război. Așa se întâmpla acum sute și mii de ani și pe planeta mea primitivă.

– Dar nu înțelegi că așa vei fi în siguranță?

– Da, sigur! a replicat Annabeth cu ironie. Cum a mers asta ultima dată pentru soția și fiica ta?

Lui Dannar i-a căzut fața și s-a închis imediat în sine. Iar Annabeth a regretat acele cuvinte chiar din clipa în care le-a spus. Dar, nu mai putea să le ia înapoi.

Capitolul 16

Și-a cerut desigur scuze pentru lipsa ei de sensibilitate, dar Dannar o supunea la tratamentul tăcerii. Scuzele erau pentru cuvintele ei spuse într-un moment de furie. Motivul acelei furii rămânea însă. Annabeth nu avea să accepte să stea despărțită de bărbatul pe care soarta i l-a scos în cale. Chiar dacă el ducea o viață periculoasă.

Chiar atât de mult m-am schimbat? s-a întrebat într-un moment de introspecție. Ce om normal fuge în direcția pericolului? Un om îndrăgostit! și-a răspuns singură. Și era de asemenea sigură că Dannar ar fi protejat-o în fața oricărui pericol ca și până acum. Numai să accepte să îi stea alături și când vor ajunge în lumea lui.

A doua zi a încercat să îi explice cât mai bine rațiunea din spatele cuvintelor ei.

– Știi, este o axiomă care spune că este inutil să faci aceleași acțiuni și să te aștepți la rezultate diferite. Nu știu cât se aplică la situația noastră, dar simt că noi doi nu ar trebui să mai fim despărțiți de nimic.

Dannar a privit-o în felul acela intens al lui și apoi a mângâiat părul ei de culoarea nisipului.

– S-ar putea să ai dreptate. Nu putem avea un viitor diferit dacă acționăm ca în trecut. Hai să lucrăm împreună cu imenienii ca să terminăm mai repede cu transferul acesta de cunoștințe. Mi-e teamă că dacă mai stăm mult pe orbita Pământului și Consiliul Alianței interceptează mesajul meu, am încurcat-o definitiv.

Au pornit spre laboratorul unde imenienii desfăcuseră în bucăți cubul cu lumină albastră a lui Dannar. Rolul lui Annabeth a fost minim desigur pentru că nivelul ei cunoștințe era destul de „primitiv” după cum i se tot amintea în ultima vreme, spre exasperarea ei. Dar Dannar era ferm convins că ea avea o minte capabilă să absoarbă acele cunoștințe. Adevărul este că lui Annabeth îi plăcuse întotdeauna matematica și dacă nu s-ar fi îndreptat spre domeniul financiar poate că ar fi fost o bună profesoară de matematică.

Multe ore mai târziu au putut considera că imenienii au toate datele pentru a-și construi singuri un reactor minuscul. Așa că

Dannar a cerut să fie pus în legătură cu căpitanul.

– Căpitane, eu mi-am ținut partea mea de învoială. Mă aștept să plecăm chiar acum spre Haronia.

Ciripitorul căpitan a răspuns pe un ton agitat.

– Am vrea să plecăm, dar mă tem că este prea târziu. Un crucișător al Alianței se apropie chiar acum de noi. Nu cred că putem scăpa de ei. Îmi pare rău, Dannar Zander.

Umerii puternici ai lui Dannar s-au prăbușit. Toate speranțele lui se spulberau acum. Văzându-i disperarea din ochi, Annabeth a încercat să îl încurajeze.

– Lasă, Dannar, că poate nu este totul pierdut pentru noi. Dacă te trimit înapoi pe Pământ, încă putem fi împreună. Trebuie doar să fim cât mai discreți și să stăm sub radarul unora ca Renton sau Smithers.

Dar Danar nu mai era deloc convins că îl vor lăsa să rămână pe Pământ. De data aceasta probabil aveau să îl trimită pe o planetă cu adevărat inospitalieră. După ceva vreme, starea de spirit a încercatului războinic haronian avea să se schimbe.

– Dannar, nu o să crezi ce crucișător este acum lângă nava imeniană. Este Allegiant!

Într-adevăr, neașteptate vești aduse de Webby, care monitoriza comunicațiile imenienilor.

– Nu înțeleg! A fost Allegiant trecut iar sub controlul Consiliului? s-a mirat Dannar.

Mirarea lui avea sens pentru că atunci când fusese arestat, totul se întâmplase pe o stație spațială unde se afla pentru aprovizionarea navei. Crucișătorul lui, Allegiant, continuase lupta, dar fără liderul său se aflase probabil mai mult într-o continuă luptă evazivă cu navele Consiliului. Poate că norocul camarazilor săi de pe navă se terminase la un moment dat și acum nava era iar sub controlul Consiliului.

– Nu știu nimic sigur, a răspuns Webby. Ce știu este că au cerut imenienilor să le fii predat cât mai curând.

Și imenienii nu au opus nicio rezistență căci l-au încadrat pe Dannar și i-au spus să-i urmeze spre portul de andocare. Annabeth i-a urmat iar cenușiii nu au obiectat. Însă Dannar a ținut să fie sigur de decizia femeii pământene.

– Annabeth, te mai întreb încă o dată dacă ești sigură că vrei să mă urmezi în ceea ce ar putea fi o situație periculoasă. Ține cont

că imenienii te pot lăsa pe planeta ta oricând. Dar dacă mă urmezi, nu va fi cale de întoarcere.

Adevărul este că de când Dannar îi spusese de planul său de a-i folosi pe imenieni drept serviciu de taxi spațial, se tot întrebase dacă să meargă sau nu în această cursă alături de el. Însă, „alături de el" erau cuvintele care defineau ceea ce dorea inima lui Annabeth acum. Chiar dacă ideea de a fi departe de locurile familiare, de Pământ, îi genera un gol în stomac și o anxietate maximă. Dar după ce se frământase în forul ei interior în ultimele zile, decizia ei era luată. Singurul drum posibil era înainte, după cum zicea și un cântec…

– La bine și la rău, cum zicem noi pe Pământ! a răspuns Annabeth. Doar dă-mi câteva minute să îmi iau rămas bun.

Dannar a acceptat și le-a cerut imenienilor să mai aștepte puțin cu livrarea lui către Allegiant. După ce aceștia au acceptat, Annabeth s-a apropiat de Dannar și i-a șoptit câteva cuvinte deși nu erau pentru el.

– Webby, fii te rog un drăguț și conectează telefonul meu la rețeaua terestră de comunicații.

Stabiliseră deja că este în posibilitățile acestei IA să facă aceasta și Annabeth simțea că este momentul unei decizii importante și al unor convorbiri de rămas bun. Odată ce Webby a confirmat printr-un text pe telefonul ei că legătura este făcută (chiar avea câteva bare de semnal afișate pe display!) a sunat-o pe mama ei. Când aceasta a răspuns, după obișnuitele saluturi și vorbe politicoase, Annabeth a spus cu o voce serioasă.

– Mama, știu că nu am vorbit prea des în ultima vreme și din păcate trebuie să îți spun că vom vorbi și mai rar de acum.

– De ce, Anna? Ce s-a întâmplat?

Vocea mamei ei era oarecum alarmată.

– Am cunoscut un bărbat și îl voi urma acolo de unde este el, adică departe de State. Mi s-a părut normal să îți spun asta și să te rog să nu îți faci griji pentru mine. Sunt iubită și sunt bine.

Pentru că nu voia să facă această despărțire și mai complicată, Annabeth a ales să nu spună nimic despre copilul pe care îl aștepta.

– Dar de ce spui că nu vom mai comunica? a întrebat mama ei. Că doar în zilele acestea se poate comunica din orice colț al planetei.

Dar problema este că nu voi mai fi pe planetă! ar fi vrut Annabeth să strige.

– Ei, Dannar este de undeva dintr-o regiune scandinavă mai izolată. Nu știu dacă voi putea comunica atât de ușor.

– Draga mea, sper că nu ai intrat în vreun cult din acela ciudat care respinge tehnologia! a exclamat doamna Miller.

– Nu, mama, stai liniștită. Trebuie să plec acum. Salută-l și pe tata și aveți grijă de voi.

După ce a închis această convorbire, Annabeth a mai avut încă una în același ton cu Dinah. Prietena ei nu a fost la fel de îngrijorată și s-a bucurat când a auzit că Annabeth s-a reunit cu Dannar, bărbatul care îi lăsase o impresie bună lui Dinah, chiar dacă îl zărise doar pentru puțin timp.

După aceste momente necesare de rămas bun, Annabth și-a luat inima în dinți și a pășit în noul ei viitor. Primul pas era să continue drumul spre portul de andocare al navei imeniene.

Dannar a acceptat decizia ei cu o bucurie îndoită pentru că desigur, nu voia să o pună în pericol. Și asta pentru că nu știa ce îl așteaptă odată ajuns pe Allegiant. Așteptarea nu avea să se mai lungească însă. Sasul navei imeniene a fost deschis și au pășit într-un tunel etanș care avea să îi ducă la portul de andocare al lui Allegiant.

– Mergi cu bine generale, i-a spus căpitanul imenian înainte de a închide sasul în urma lor. Mulțumiri pentru tehnologia reactorului. Îți rămânem îndatorați.

Al naibii de îndatorați, și-a spus Dannar încă supărat pe ei pentru că au tras de timp și nu și-au îndeplinit partea de înțelegere. Măcar avea să le fie totuși recunoscător pentru că i-au salvat viața. Cel puțin pentru moment.

Sasul de pe Allegiant s-a deschis și Dannar care credea că nu mai poate fi surprins de nimic, a rămas cu gura căscată. Mai toți ofițerii superiori de pe navă, vechii lui tovarăși de luptă, erau acolo salutându-l. Pumnul drept așezat în dreptul sternului era salutul celor din Cercul Exterior.

– Bine ai revenit printre noi, generale! a spus unul dintre ofițeri.

– Mulțumesc comandante Demetrus! a răspuns Dannar după ce și-a revenit din stupoarea inițială. Deci, Allegiant era încă nava amiral a rebeliunii și acum pentru el exilul lua sfârșit. A luat mâna

lui Annabeth care rămăsese temătoare în spate privind această primire neașteptată și a adus-o alături de el în prim plan.

– Dragi meii camarazi, vreau să vă prezint pe Annabeth, femeia care mi-a fost alături din prima clipă în acest exil și care mi-a cucerit inima pentru totdeauna.

– Bună! a spus timid Annabeth salutându-i fluturând mâna dreaptă.

Un val de urale a fost auzit din piepturile celor de față.

– Ai zice că ți-a priit acest exil, generale, a spus comandantul Demetrus. Era și timpul să îți refaci viața!

Puțin mai târziu, în timp ce Allegiant se îndrepta deja spre spațiul Alianței, Dannar a fost pus la curent cu ce se mai întâmplase de când fusese capturat de agenții Consiliului. Și mai ales, Dannar era curios să afle circumstanțele prin care ajunsese să fie exilat tocmai pe Pământ.

Comandantul Demetrus a lămurit acest aspect.

– Aveam un agent infiltrat la cartierul general al flotei Alianței. Acesta a manipulat datele așa încât Pământul să fie descris ca îndeplinind toate criteriile de căutare pentru planeta exilului tău: să fie departe de Alianță și să fie populată cu creaturi periculoase sau cu o civilizație primitivă nu mai puțin periculoasă.

Și aici comandantul s-a uitat cu o privire vinovată spre Annabeth care era așezată alături de Dannar pe o canapea de pe puntea crucișătorului.

– Nu mă supăr, l-a liniștit ea pe haronian. În ultima vreme am tot auzit despre cât de primitivi suntem noi oamenii, că m-am obișnuit.

– Problema este că noi cei din Cercul Exterior nu am apucat să primim aceste date pentru că omul nostru a fost descoperit și executat înainte să poată să ne dea de știre. Am aflat despre destinația exilului lui Dannar abia acum câteva zile când am primit mesajul codificat trimis de asistentul lui.

Dannar a spus apoi cu o umbră de tristețe reflectată pe față:

– Îi voi fi veșnic recunoscător acelui eroic agent care m-a trimis pe Pământ știind că am cele mai bune șanse de supraviețuire acolo. Proabil că s-a gândit că mă voi adapta mai ușor printre localnicii atât de asemănători cu noi.

A rămas gânditor câteva momente.

– Și apoi, dacă nu m-ar fi trimis acolo nu aș fi întâlnit-o pe Annabeth, a spus el apoi pe un ton mai vesel. Și să știți că primitivi sau nu, oamenii au un sistem politic, nu perfect, dar care pare mai bun decât al nostru. Conducătorii lor sunt aleși de toți membrii societății. Pe când la noi, acest Consiliu care este și guvern și parlament în același timp, este ales de diferite grupuri de interese care dictează politica pe planetele Alianței. Va trebui să luptăm pentru schimbarea acestui sistem. Și cum spuneam, avem ce învăța de la oameni.

– Așa vom face, generale. Oricum, în mod ciudat dar fericit, după condamnarea ta avem tot mai mulți adepți pentru rebeliunea noastră. Noi nave și garnizoane trec de partea noastră cu fiecare zi. Acum, cu tine întors la cârmă, avem o șansă adevărată pentru prima dată de când am început această luptă.

– Mă bucur să aud asta, a spus Dannar. Dacă la început luptam mânat de nevoia de răzbunare, acum trebuie să lupt pentru viitor. Și spunând acestea, a pus în mod protector mâna pe pântecul lui Annabeth.

Epilog

Cinci ani mai târziu, Allegiant era din nou pe orbita Pământului. Fuseseă cinci ani agitați dar la capătul cărora lupta lui Dannar fusese încununată de succes. Acum privea cu o stranie fascinație această planetă albastră. Era planeta pe care începuse noua lui viață.

– Căpitane, anunțați-o pe soția mea că am ajuns la destinație.

– Imediat, domnule președinte.

Ei bine da, Dannar reușise să impună schimbări majore în forma de guvernare a Alianței. Schimbări influențate de ceea ce văzuse aici pe Pământ. Când ajunsese înapoi în spațiul Alianței, era deja un curent favorabil pentru mișcarea sa de rebeliune. Una după alta navele și bastioanele consiliului au căzut sau au trecut de partea lor. Cel mai greu a fost să învingă Althea, fieful Primului Consilier Avertus. După ce impuseseră o blocadă pe orbita acestei planete și după un asediu care durase mai bine de trei ani, Consiliul devenise o amintire. Consilierii care nu fuseseră uciși în luptă au fost judecați pentru crimele lor împotriva cetățenilor. Dannar ar fi vrut ca să îl vadă și pe Avertus în boxa acuzaților, dar acesta își luase viața înainte de a fi capturat.

Cum acest Consiliu era o amintire nu prea plăcută pentru mulți dintre cetățeni, propunerile lui Dannar au fost acceptate cu un larg suport. Acum pe Althea se afla sediul unui parlament ales direct de cetățenii tuturor planetelor membre. Legile adoptate de acest parlament erau avizate de un președinte care numea și miniștrii cabinetului. Dannar nu ținuse să aibă o funcție publică odată ce lupta se încheiase, dar prietenii săi îl împinseseră în față spunând că el trebuia să fie garantul acestei schimbări. Astfel că acceptase să candideze și devenise primul președinte al Alianței. Pentru cinci ani, cel puțin. Apoi, își spunea că va redeveni un soldat. Chiar dacă inițial ea avusese temeri legate de integrarea ei în lumea Alianței, Annabeth își găsise un loc al ei. Era un apreciat consultant la Centrul pentru istoria civilizațiilor de pe Althea. De fapt, dacă este să fim drepți, era singurul lor specialist în civilizația terestră.

Cât despre dușmanii lor istorici, xeronii, aceștia răriseră atacurile asupra planetelor Alianței în ultimii ani, iar de când

Dannar ajunsese președinte se dăduseră la fund de tot. În ciuda unor propuneri ale celor mai dornici să apese pe trăgaci, Dannar refuzase ideea unei expediții de invazie și pedepsire a xeronilor. Încă mai spera că poate fi pace cândva în viitor cu aceștia. Și mai ales, acum nu mai era condus de dorința de răzbunare pentru uciderea lui Alaina și Aniris. Nu uita, dar avea inima deschisă spre viitor.

De ce se aflau acum iarăși pe Pământ? Pentru că lui Annabeth i se făcuse dor de planeta natală și pentru că voia ca mica Sirina să afle de unde vine jumătatea ei umană. Și ce nu făcea Dannar pentru draga lui Anna și pentru fiica ce purta un nume ce avea toate sunetele din numele celei dispărute dar niciodată uitată?

Annabeth a intrat pe punte ținând-o de mână pe mica Sirina care avea acum aproape cinci ani. Renunțaseră la hainele cu design futurist ale Altheenilor și își croise singură pentru ea și pentru fiica ei haine după moda pământeană. Cel puțin, după cea de acum cinci ani…

Pentru că Dannar menționase de multe ori cu admirație în glas rochia ei verde pe care o purtase în ziua călătoriei lor la Seattle, Annabeth o refăcuse acum cu materialele extraterestre. Rochia îi îmbrățișa și acum silueta ei la fel de elegantă. Și dacă îi amintea de ziua de acum cinci ani, Annabeth avea sentimente amestecate legate de asta. Își amintea de clipele de groază pe care le trăise atunci dar și de minunata apropierea intimă pe care o avusese atunci pentru prima dată cu bărbatul vieții ei. Era aproape sigură că în dimineața aceea, la cabana din munți de la B&B-ul lui Betty, fusese concepută fiica lor.

Mica Sirina avea o rochiță albastră care se potrivea cu nuanța ochilor ei pe care o moștenise de la tatăl ei. Annabeth i-a arătat fetei pe marele monitor de pe punte imaginea planetei albastre.

– Aici draga mea m-am născut eu, aici este leagănul civilizației umane și chiar dacă nu este la fel de avansată precum cele din Alianță, o să vezi că are farmecul ei. Stai să ajungem la un parc de distracții! i-a zis ea făcându-i cu ochiul.

Apoi și-a îndreptat privirea spre Dannar care le privea încântat pe amândouă.

– Dragule, ți-am lăsat haine mai potrivite în cabina noastră. Doar nu o să mergi îmbrăcat în hainele acestea „prezindențiale”?

Dannar a înclinat din cap a acceptare și a plecat de pe punte. Când a revenit nu mai purta uniforma din acel material argintiu strălucitor ci niște pantaloni ce semănau destul de bine cu niște blue

jeanși, un tricou negru și o jachetă ce imita o piele de animal de culoare maronie.

Annabeth a scos din poșetă vechiul ei telefon care stătuse uitat în anii din urmă.

– Webby, știu că poți. Așa că te rog frumos să îmi inserezi și mie telefonul în rețeaua de comunicații terestră. Știu că nu am mai plătit abonamentul de cinci ani, a spus ea zâmbind, dar am niște telefoane de dat.

Dialogul acesta era purtat în Aneans, limba oficială a Alianței, pe care Annabeth o învățase între timp. Și asta fără ajutorul vreunei IA. Se opusese categoric unei astfel de simbioze. Era de acord că Webby este un tip simpatic dar ideea de a avea pe cineva în cap tot timpul era prea mult pentru mintea ei „primitivă". Și mai ținuse și ca fiica ei să cunoască bine și engleza.

Annabeth a sunat-o mai întâi pe Dinah, cea mai apropiată prietenă a ei. A apelat-o folosind inclusiv un flux video. Și-a zis că a meritat să vadă fața uimită a lui Dinah când a zărit-o pe Annabeth pe ecranul telefonului ei.

– Anna! Dumnezeule! Unde ai fost tot timpul acesta? Noi te-am dat dispărută! Până și poliția a încetat să te mai caute, spunându-ne că ai dispărut pe suprafața Pământului.

– Dinah, draga mea, nici nu știi câtă dreptate aveau. O să îți spun mai multe când ne vedem în persoană.

Annabeth s-a lăsat apoi pe vine și a adus-o în cadru și pe fiica ei.

– Sirina, draga mea, salut-o pe mătușica Dinah! a spus ea.

Dinah a rămas din nou cu gura căscată văzând acea frumusețe de copil. Bine că cea mică avea urechile ei ascuțite ascunse de bogatul păr blond. A ferit-o pe „mătușica" Dinah de încă un șoc. De altfel, urechile Sirinei nu erau ascuțite la ambele extremități ca ale tatălui ei, ci doar în partea de sus. Erau urechi de elf, după cum spunea Annabeth cu mândrie.

Micuța a salutat-o cu veselie pe Dinah spre deliciul acesteia. Dar apoi prietena lui Annabeth a luat o mină mai serioasă.

– Anna, trebuie neapărat să vorbești cu părinții tăi. Indiferent cum vor fi fost relațiile dintre voi, să știi că mama ta te-a căutat neîncetat anii aceștia. Mi-a spus chiar că a angajat și investigatori privați să te caute în Europa, în țările scandinave. Mai ales dacă a văzut că autoritățile nu îi dau niciun răspuns.

Annabeth nu și-a mai putut stăpâni mânia la amintirea tratamentului aplicat ei de către autorități.

– Dinah, autoritățile nu aveau ce să răspundă! Doar nu erau să admită că m-au răpit. Mulțumesc că mi-ai spus, draga mea. O să merg direct în Phoenix acum. Ne vedem în Seattle în câteva zile, da?

Dinah a acceptat cu bucurie și apelul a fost apoi încheiat.

Ceva ore mai târziu, Annabeth bătea la ușa casei părinților ei. Casa era una tipică pentru suburbiile fierbinți din Arizona având o peluză totuși udată cu religiozitate. O navetă de pe Allegiant îi lăsase la adăpostul nopții fără lună într-un loc pustiu, la o oarecare distanță de aeroport și de acolo închiriaseră o mașină. Acum Dannar era cu un pas în urma ei ținând-o de mână pe Sirina. Stephanie Miller a deschis ușa.

– Bună mamă! a spus Annabeth cu o voce precaută. Nu știa cum o să reacționeze mama ei. Temerile i-au fost înlăturate când doamna Miller a scos un țipăt surprins dar fericit și a sărit să o îmbrățișeze.

– Să-i cunoști acum pe soțul meu, Dannar și pe fiica noastră Sirina, a spus Annabeth după ce s-a desprins din îmbrățișarea maternă.

– Bună ziua, doamnă Miller! a spus Dannar cu un zâmbet reținut.

– Bună! a răspuns domna Miller oarecum stânjenită.

Apoi s-a aplecat să o sărute pe cea mică.

– Cine este această frumusețe mică? a întrebat ea mângâindu-i părul blond. Apoi a încremenit pentru că dându-i părul copilei spre spate a zărit urechile de elf ale acesteia.

– Da, mamă, a intrat in vorbă Annabeth, mai este un amănunt pe care trebuie să ți-l spun. Dannar nu este de pe această planetă. Iar eu în ultimii cinci ani nu am fost pe Pământ.

Era prea mult pentru mama ei, pentru că pus și simplu a leșinat. Dannar s-a repezit și a prins-o înainte să lovească pavelele din fața casei. Apoi a săltat-o cu totul în brațe și au intrat în casă unde l-au întâlnit și pe domnul Miller care era fidel tabieturilor sale și își citea ziarul la micul dejun. Orice stiri senzaționale ar fi aflat el din ziar, au pălit față de regăsirea fiicei pierdute. Iar soția sa era dusă pe brațe de un bărbat musculos.

– Hei, ce se întâmplă aici? Anna, cine acest bărbat și ce a pățit mama ta? Cine-i copilul?

– Tati, tu cum stai cu tensiunea? a întrebat fiica lui.

– Lasă tensiunea mea. Dă-mi un răspuns odată!

– Ei bine, el este Dannar, soțul meu, și aceasta este fiica noastră, Sirina. Iar mama a leșinat când i-am spus că el este extratrestru.

Nu i-o fi căzut prea bine nici domnului Miller această dezvăluire dar șocul a fost mai mic pentru că inițial nu a crezut-o.

– Aiureli! a spus el cu tonul lui atotștiutor. Dar Annabeth i-a arătat apoi forma urechilor lui Dannar și ale copilei lor. Nu a mai avut ce spune, mai ales că între timp doamna Miller își revenise și a întărit ciudata afirmație a fiicei lor.

La naiba cu ziarele! Faptul că acum avea deodată și un ginere și o nepoată cu sânge extrarerestru era dincolo de orice știre senzațională.

– Ei mamă, a spus mai apoi Annabeth pe un ton amuzat, îmi ziceai mereu că pot ajunge departe dacă îmi pun mintea. Pun pariu că nu te refereai că pot ajunge în alt colț al galaxiei.

Secretarul de presă al Casei Albe a intrat în biroul oval ducând cu o mină serioasă un dosar pe care trona o ștampilă roșie cu mențiunea CLASIFICAT.

– Ce-i cu fața asta lungă? a întrebat președintele curios.

– Domnule președinte, după ce o să citiți documentele acestea pe care le-am primit prin intermediul poștei diplomatice o să spuneți că suntem victima unei farse. Dar poate că nu. Și chiar de ar fi, pare o poveste bună. Vă recomand să o citiți.

Și cum nu avea alte chestii presante în dimineața aceea, președintele a citit. La cererea lui Dannar, Webby trimisese o scrisoare prin intermediul poștei electronice criptate guvernamentale în care relata ceea ce a pățit pe Pământ și dezamăgirea sa față de îngustimea mintală a unor indivizi ca agentul Renton sau colonelul Smithers. Încheia astfel:

Aveți potențial de a deveni o mare civilizație în această galaxie. Și cred că se va întâmpla acest lucru în aproape două sute de ani dacă veți continua avansul tehnologic actual și veți dezvolta un mușchi al moralității și al bunului simț care vă lipsește acum, judecând după cum vă tratați oaspeții de pe alte planete. Este posibil ca peste două sute de ani să fiți chiar membri în alianța noastră.

Până atunci, eu și soția ea, Annabeth Miller, precum și urmașii noștri vă vom fi cei mai sinceri susținători.

Semnat, Dannar Zander, președintele Alianței Altheene.

Drept dovadă, atașate la dosar erau mai multe imagini de pe planetele Alianței, de pe navele flotei și de la Ceremonia de învestire a lui Dannar ca președinte al Alianței Altheene.

Copleșit, președintele s-a lăsat în fotoliul său. Apoi a întins mâna și a apăsat butonul intercom-ului.

– Cheamă-l pe secretarul apărării la mine!

Un cuplu cât se poate de normal se plimba pe străzile din Seattle. Un bărbat solid cu părul negru până la umeri și o femeie blondă cu o siluetă elegantă. Între ei duceau de mîinile ei micuțe o fetiță drăgălașă de aproape cinci ani, ce avea părul blond ca al mamei și ochii de un albastru-violet ca ai tatălui.

– Mami, aici este locul unde l-ai întâlnit pe tati? a întrebat fetița.

– Nu Sirina, ne-am întâlnit undeva în munți dar aici el mi-a salvat viața pentru prima dată.

Bărbatul s-a uitat cu o privire plină de dragoste spre ele și a admis:

– Așa este. Ce nu știam eu atunci, este că de fapt mi-am salvat propria mea viață. Cum aș mai fi putut eu trăi azi fără voi două în viața mea?

SFÂRȘIT (deocamdată…)

Table of Contents

Iubirea cade din cer
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Epilog

Table of Contents

Iubirea cade din cer	1
Capitolul 1	4
Capitolul 2	12
Capitolul 3	19
Capitolul 4	25
Capitolul 5	31
Capitolul 6	37
Capitolul 7	43
Capitolul 8	52
Capitolul 9	59
Capitolul 10	67
Capitolul 11	74
Capitolul 12	81
Capitolul 13	88
Capitolul 14	95
Capitolul 15	103
Capitolul 16	109
Epilog	115